

HARLEQUIN®

БЕСТСЕЛЪР

Сандра
Браун

СДЕЛКА С ДЯВОЛА

ВЪВЕДЕНИЕ ВЪВЕДЕНИЕ ВЪВЕДЕНИЕ ВЪВЕДЕНИЕ ВЪВЕДЕНИЕ ВЪВЕДЕНИЕ ВЪВЕДЕНИЕ ВЪВЕДЕНИЕ ВЪВЕДЕНИЕ ВЪВЕДЕНИЕ

**САНДРА БРАУН
СДЕЛКА С ДЯВОЛА**

chitanka.info

— ИМАМ НУЖДА ОТ ТЕБ! — НАСТОЯВАШЕ КЕРИ.

— Мисията ти е равносилна на самоубийство.

— Известно ми е.

Разярен, Линк ѝ обърна гръб. По дяволите! Тя се взираше в него с нежния поглед от предишната вечер в кръчмата. Именно този поглед го накара да забрави за предпазливостта и да я последва.

Добре си спомняше колко му хареса. Пък и беше мъжко момиче. Но той се нуждаеше не от куража, а от топлото ѝ, зовящо тяло. Искаше да бъде обгърнат от стройните ѝ крака и от дългата, мека като коприна коса. Знаеше обаче, че ще плати скъпо за прибързаното си решение.

— Да вървим! — рече Линк.

ПЪРВА ГЛАВА

Мъжът беше пиян, а на нея ѝ трябваше точно такъв. Наблюдаваше го през гъстата мъгла от дим и прахоляк, изпълнила кръчмата. Седеше на бара, стиснал в ръка нащърбена чаша с мътна тъмнокехлибарена напитка, и сякаш не забелязваше колко често я надига към устните си. Беше опрял крака на пречката на столчето, главата — хлътнала между приведените рамене, а лактите — подпрени на мазния плот.

Кръчмата бе пълна с войници и жени, които ги забавляваха в стаите отгоре. Скърцащите вентилатори, висящи от тавана, се въртяха някак уморено, без да разсейват гъстия облак тютюнев дим. Миризма на евтин парфюм се смесваше с вонята от мръсните тела на мъжете, прекарали дни наред в джунглата.

Отвсякъде долиташе смях, но настроението не бе радостно. Очите на войниците не се усмихваха. В тяхното веселие прозираше отчаяние. Забавляваха се с ожесточение, както вършеха и всичко останало. Повечето бяха млади яки навъсени мъже, чийто живот протичаше на ръба между живота и смъртта. Много от тях носеха униформата на военния режим в страната. Всички гледаха свирепо — и местните войници, и наемниците чужденци. В усмивките им се таеше враждебност.

Мъжът, когото Кери избра, не правеше изключение. Личеше, че е американец. Под ръкавите, навити над лактите, изпъкваха добре оформени мускули. Рошавата му коса стигаше до яката на ризата. Брадата му бе набола, което би могло да се окаже както предимство, така и недостатък при изпълнението на нейния план. Предимство, понеже така по-лесно щеше да скрива лицето си, а недостатък, тъй като малко войници от редовната армия биха посмели да ходят небръснати. Президентът държеше офицерите му да са спретнати.

Е, трябваше да рискува. Този мъж бе ѝ се сторил най-подходящ. Изглеждаше не само най-замаян от алкохола, но и най-пропаднал — ако изобщо можеше да се говори за различна степен на почтеност сред

посетителите в тази кръчма. След като изтрезнееше, лесно щеше да го подкупи. Но най-напред ѝ предстоеше да го измъкне оттук. Навярно всеки момент немарливият шофьор на военния камион, оставил ключовете на арматурното табло, щеше да открие, че са изчезнали и да започне да ги търси.

Кери напредваше към бара, като се стараеше да избегне сблъсъка с двойките, танцуващи под звуците на гърмящата музика. Извъръщаше очи от онези, които бяха прекалено погълнати от страстта, за да търсят уединение.

Беше прекарала почти цяла година в Монтенегро и вече смяташе, че нищо не е в състояние да я изненада. В страната бушуваше кървава гражданска война, а войната често превръща човешките същества в зверове. Въпреки преживяното Кери се изчерви, като видя какво вършат някои от двойките, без да се прикриват. Стисна зъби и се съсредоточи върху целта на посещението си. Колкото повече се приближаваше до мъжа на бара, толкова повече се убеждаваше, че тъкмо той ѝ е необходим.

Отблизо изглеждаше дори още по-страшен. Не пиеше за удоволствие, а гневно изливаше алкохола в гърлото си. Тук го бе довело не желанието да се забавлява, а потребността да намери отдушник за яда си. А може би искаше да изтрие от съзнанието си неприятен спомен? Дали някой не го бе изиграл? Кери се надяваше това да е причината. Ако го бяха измамили с пари, щеше по-лесно да се съгласи на сделката.

Над колана му стърчеше пистолет, а в калъф на бедрото бе пъхнато дълго, всяващо страх, мачете. До стола си бе оставил три брезентови торби — толкова пълни, че се опъваха по шевовете. Кери потрепери при мисълта за разрушителната сила на оръжията, които се намираха вътре. Навярно по тази причина мъжът пиеше сам и никой не го закачаше. В подобни заведения често избухваха скандали между буйните, изгарящи от желание да се сбият, войници. Но очевидно никой не би заприказвал и дори не би обезпокоил този, който седеше на последното столче пред бара.

За нещастие то бе най-отдалечено от изхода. Налагаше се да завлече своя избраник чак до вратата. Трябваше да действа убедително, за да го накара да тръгне с нея. Пое дълбоко дъх и се настани на съседното столче. Профилът на мъжа бе като изсечен в гола

скала. В чертите му нямаше и следа от доброта, нито пък от състрадателност.

— Може ли едно питие, господине? — заговори го тя.

Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, усещаше устата си пресъхнала, но съумя да се усмихне подкупващо. Докосна леко ръката му. Реши, че не я е чул, понеже остана вторачен в празната чаша. Но тъкмо когато се канеше да повтори думите, той се обърна и насочи вниманието си към ръката, която лежеше върху неговата.

Носеше часовник с огромен черен циферблат и множество приспособления. Нямаше пръстени. Стори ѝ се, че цяла вечност се взира в ръката ѝ, преди очите му да запълзят нагоре към лакътя и рамото, а после към лицето ѝ. От нацупените му устни висеше цигара. Втренчи се в нея през виещия се синкав дим.

Кери беше тренирала пред огледалото, докато се увери, че имитира умело жените, които си търсят клиенти по кръчмите. Часове наред премрежваше очи, облизваше устни, пробваше различни гримаси. С усмивката също доста се потруди. Всичко зависеше от това доколко убедително ще изиграе ролята си.

Не ѝ се наложи да прибегне до подготвената съблазнителна усмивка. Старателно репетираните пози, както и дръзките слова се изпариха от съзнанието ѝ в мига, когато зърна лицето на мъжа. Начервените ѝ устни неволно се разтвориха, дишането ѝ се ускори и тя неусетно примига, забравила преструвките.

Причина за смущението бе лицето насреща ѝ. Очакваше да види грозни следи от битките. Мъжът обаче имаше само един малък белег над лявата вежда. Не се сблъска с бруталност, а по-скоро с някаква трудно обяснима отнесеност. Устните му не бяха тънки и груби, а пълни и чувствени. В очите му не съзря празнота, тъй характерна за мъжете, наети, за да убиват. Макар и замъглени от алкохола, те говореха за пламенна натура, което ѝ се стори дори по-смущаващо от безразличието. Загорялата кожа бе покрита с дребни капчици пот, но ухаеше на сапун.

Необичайната му външност ни най-малко не я успокои, по-скоро засили опасенията ѝ. И все пак тя намери сили да преодолее шока и посрещна смело изпълнения с подозрение поглед. Насили се отново да опита със съблазнителната, упражнявана с часове, усмивка и повтори молбата си.

— Изчезвай!

Отговорът дойде тъй неочаквано, че Кери едва не падна от столчето. Мъжът отново обърна глава и изтегли ръката си, за да загаси цигарата в пълния с фасове пепелник. Кери онемя. Нима беше чак толкова непривлекателна? Нали хората твърдяха, че наемните войници са ненаситни като животни. Смяташе, че това се отнася за сексуалния им апетит. В тая страна бащите криеха дъщерите си, за да ги предпазят, мъжете полагаха усилия да защитят жените си.

А ето че тя се бе предложила на един от тях, за да чуе след минута безцеремонното: „Изчезвай!“ Мъжът сякаш напълно бе я изключил от съзнанието си. И сигурно причината бе в непривлекателната ѝ външност. Вероятно годината, прекарана в джунглата, бе оставила своя отпечатък, а тя дори не бе забелязала промяната. Косата ѝ бе забравила какво е маслена баня. Спиралата за мигли и хидратантният крем съществуваха само в предишния ѝ живот. Но колко привлекателна би трябвало да бъде жената, за да изкуши мъж с животински сексуален инстинкт?

Кери отново подложи на оценка възможностите за успех. Планът ѝ беше безразсъдно смел. Твърде нищожна бе вероятността да се справи. При това поемаше невероятен риск. Можеше да се надява да постигне целта си единствено ако нейният „наемник“ се съгласеше да ѝ съдейства. В противен случай мисията ѝ бе обречена на провал.

Надзърна през рамо. Чудеше се дали да не зареже този мъж и да потърси някой по-подходящ. Разполагаше с ограничено време. Шофьорът на камиона можеше да се върне всеки момент и да поиска да претърсят хората в кръчмата, докато не се открият ключовете от колата. Нищо чудно да имаше и резервни ключове. И в двата случая Кери би искала да се махне оттук, преди той да се е появил. Камионът беше не по-малко важен от човека, когото искаше да привлече на своя страна. Налагаше се на всяка цена да се сдобие с кола за придвижване.

Каза си, че не е изключено първият избор да се окаже и най-добрият. „Кандидатът“ отговаряше на всички поставени условия — пиян, покварен и за момента изоставен от съдбата. Пренебрегвайки всякаква предпазливост, тя сложи ръка на бедрото му близо до смъртоносното мачете и повтори:

— Моля, господине, едно питие.

— Какво? — попита той и измърмори още нещо. Кери се примъкна по-близо. — Нямам време.

— Моля те! — повтори тя на испански.

Мъжът отново я погледна. Кери свали шала, покриващ главата и раменете ѝ. Беше решила, че това ще е последният ѝ коз. Когато поръча на Джо да ѝ намери рокля, подходяща за жена, която се навърта из кръчмите, въобще не смяташе, че момчето до такава степен е запознато с тези неща. Роклята, отмъкната от едно въже за пране, беше избеляла, тук-там протрита от носене, нашарена с отдавна загубили яркостта си червени цветя, но най-скандална бе кройката — цялата се крепеше на тъпички презрамки и бе тъй дълбоко изрязана, че едва прикриваше гърдите. На всичкото отгоре собственичката трябва да бе доста по-едра от Кери.

Изгаряща от срам, младата жена понечи да придърпа дрехата, но си наложи да остане неподвижна. Скована от неудобство, позволи на мъжа да плъзне поглед от раменете до обутите ѝ в сандали крака. Той очевидно не бързаше. Нито пък съзнаваше какво изпитва момичето. Очите му продължиха надолу към гърдите ѝ, сетне изследваха линията на ханша, стройните крака, докато накрая се спряха на босите ѝ стъпала.

— Едно питие — изрече с пресипнал глас.

Смаяна от постигнатото, Кери едва не падна от столчето. С поредно усилие на волята се усмихна палаво. И не отмести очи от неговите, докато барманът им наля от силната местна напитка. Наемникът невъзмутимо бръкна в джоба на панталона си и извади две банкноти. Барманът ги прибра и се отдалечи. Мъжът взе чашата си, наклони я подигравателно към Кери и я гаврътна.

Кери вдигна своята. Мислено отбеляза колко е мръсна, но се опита да не мисли за това. Приблужи я до устни те си и отпи малка глътка. Алкохолът имаше вкус на силен дезинфектант. С невероятно усилие тя се сдържа да не го изплюе в грубото красиво лице на наемника. Усети бликналите сълзи, но ги възпря. Очите на мъжа подозрително се присвиха, а от това към скулите сякаш плъзнаха ситни бръчици.

— Не си пияч. Защо си дошла тук?

Кери се престори, че не разбира английски. Усмихна се, отново сложи ръката си върху неговата и сведе глава. Косата ѝ се разпиля по

голите рамене.

— Харесваш ми.

Той изсумтя безучастно и бавно затвори очи. Кери изпадна в паника. Уплаши се да не е припаднал.

— Хайде да тръгваме.

— Да тръгваме? Не мога, по дяволите! Обясних ти, че нямам време.

— Моля те! — повтори обезумяла Кери и облиза устни.

Мъжът впи мътен поглед в подканящите начервени устни. Сякаш едва сега замъгленото му съзнание възприе недвусмислената покана, съблазнителната поза, а и младостта на тялото, което му се предлагаше. Заоблените гърди, тъй близо до него, бързо-бързо се повдигаха и отпускаха под евтината дреха; нямаше откъде да знае, че причината е в страха на Кери, че мисията ѝ ще се провали.

Не знаеше дали да се радва на страстта в очите му, или да се бои от нея. Мъжът потърка с ръка бедрото си и тя беше сигурна, че се кани да я докосне. Несъзнателните му жестове показваха засилващата се възбуда. Кери искаше точно това, но в същото време се и ужасяваше. Играеше си с огъня. Ако не внимаваше, нищо чудно да загуби контрол над ситуацията.

Все още разсъждаваше, когато той протегна ръка и я стисна за шията. Не бе подготвена и не успя да се предпази. Мъжът я свали от столчето и я притегли към себе си. Тя неволно се притисна към него, нещо твърдо опря в слабините ѝ — навярно дръжката на пистолета.

Преди Кери да се осъзнае, устата на мъжа покри нейната в жадна, пламенна целувка. Бакенбардите му одраскаха нежната кожа около устните ѝ, но усещането не беше неприятно. Инстинктивно се мъчеше да му се противопостави, но разумът надделя. Нали искаше да мине за проститутка, която си търси клиент. Не биваше да го отблъсква, рискуваше да събуди подозрение. Наложил си да се отпусне.

С мъка се съдържа да не се възпротиви, ала възбудата, обхванала мъжа, заплашваше да погълне и нея. Непознатият я атакуваше диво, страстно. Обгърна с ръце талията ѝ и продължи да я целува, като я притегляше все по-близо до себе си, додето гърбът ѝ се изви тъй болезнено, че тя едва си поемаше дъх.

Сякаш измина цяла вечност, докато отлепи устни от нейните и ги впи в нежната шия, пулсираща под напора на бушуващите

противоречиви чувства. Кери неволно отметна глава назад и ето че вторачи очи във вентилатора, висящ от тавана. Гледката просто я зашемети. Перката се въртеше в бавни, стесняващи се кръгове и когато достигнеше центъра на този влудяващ вихър, заплашваше да избухне. Обхваналото я безсилие обаче ѝ пречеше да откъсне очи и с това да предотврати експлозията.

Войникът плъзна ръце надолу. Едната смело галеше хълбока, а другата — гърдата ѝ. Кери понасяше милувките, но вече се питаше дали ще събере достатъчно сили да овладее положението. Мъжът измърмори нещо толкова вулгарно, че тя цяла настръхна. Усети отново парещия допир на устните му, сетне дрезгав, натезал от вълнение шепот:

— Добре, мадам, вече имаш клиент. Горел ли ще се качим? Хайде, да не губим време.

Мъжът залитна, а Кери се притисна до него, за да запази равновесие.

— Отиваме у дома — каза тя на испански.

— У вас? — проточи озадачен непознатият.

— Да, да...

И без да му даде възможност да спори, Кери грабна една от брезентовите торби. Беше толкова тежка, че едва не ѝ изкълчи ръката. С мъка я повдигна и праметна кожения каиш през рамо.

— Зарежи тия глупости. Мога и сам...

— Не!

Кери се наведе, за да вдигне втората торба, и забъбри на испански — объркано обяснение за това колко коварни били крадците и за вероятността оръжията да попаднат в ръцете на врага.

— Стига си дрънкала. Нищо не разбирам. По дяволите! Нямам време.

— Ще се върнем бързо.

Когато отново се наведе да му помогне да нарами последната торба, забеляза, че е заковал поглед в разтвореното деколте на роклята ѝ. Изчерви се, но му се усмихна кокетно. Хвана се за него и притисна гърди към ръката му, както беше виждала да правят проститутките. Той безмълвно се подчини. Залитайки, взеха да си пробиват път през тълпата, изпълнила заведението. Пияният войник на няколко пъти се препъна и едва не я повали на земята, но по някакво чудо тя запази

равновесие въпреки огромния товар. Непознатият бе праметнал през рамо двете торби, ала сякаш не усещаше тежестта им.

На крачка-две от вратата някакъв войник налетя на момичето и я стисна за ръката. Направи ѝ неприлично предложение на испански. Кери поклати глава и разпери длан върху гърдите на наемника. Войникът беше готов да спори, но забеляза яростното проблясване в очите на съперника и благоразумно се отказа. Кери се поздрави за подходящия избор. Нейният „избраник“ без съмнение всяваше ужас и у най-страховитите главорези. Докато излязат от кръчмата, повече никой не ги закачи.

Най-сетне се озоваха навън. Кери с радост и облекчение си пое дъх. Тропическият въздух беше влажен, но свеж. Проясни главата ѝ. Искаше ѝ се да изрече: „Слава Богу, всичко свърши.“ Ала си даваше сметка, че трудностите тепърва предстоят. Отвлечането на непознатия бе лесна работа в сравнение със следващата стъпка.

Довлече залитация мъж до камиона, паркиран под гъстата сянка на бадемово дърво. Подпря го отстрани на каросерията и отвори вратата. Превозното средство, което някога бе принадлежало на търговец на плодове, сега носеше държавния герб. Кери качи на седалката мъртвопияния си спътник и затвори вратата, преди да е успял да падне. После погледна плахо през рамо и без да губи време, се зае с торбите. Една по една ги прехвърли в каросерията, сетне поспря за миг, колкото да пропъди слабостта, обхванала крайниците ѝ. Очакваше да чуе изстрели, куршуми да пронизат тялото ѝ. Та нали в Монтенегро първо стреляха, а след това задаваха въпроси.

Метна платнището върху торбите и се качи в кабината. Наемникът или не забеляза, че камионът принадлежи на редовната армия, или фактът не го интересуваше. Веднага щом Кери затвори вратата, той се нахвърли върху нея. Целуваше я с дива неутолена страст, сякаш дори бе успял да изтрезнее в кратките мигове, прекарани навън в хладната нощ. Бе дошъл тук, помамен от недвусмисленото обещание, изречено от тази невероятно красива млада жена, и нямаше да я остави да му се изплъзне. Изпиваше устните ѝ, галеше тялото ѝ, тръпнеше в очакване да разпали и у нея изгарящото го желание.

— Моля те — прошепна тя и лекичко отблъсна ръцете му.

— Какво има?

— Имай търпение. Отиваме у дома. Ето, тръгваме.

Кери бръкна в джоба си и извади ключа. Запали двигателя, като се мъчеше да не обръща внимание на мъжа. Той я хапеше по врата, изричаше някакви думи, долепил устни току до ухото ѝ. Сетне впиваше зъби в кожата ѝ, простенваше при всеки нов отказ.

Когато за миг успя да се изтръгне от желязната прегръдка, младата жена направи ловка маневра и ето че потеглиха. Зад тях паянтовата сграда на кръчмата сякаш вибрираше от шумния смях и гърмящата музика. Противно на опасенията си Кери не чу нито викове, нито стрелба.

Изкушаваше се да прекоси града на загасени фарове, но реши, че ще събуди излишни подозрения. Та нали караше военен камион. Освен това съществуваше опасност да налети на някоя дупка или неразчистени купища развалини. Включи фаровете. Те осветиха ограбените магазини, порутените къщи — все следи от безсмислената жестока война. Дори в тъмното столицата представляваше жалка гледка.

Часове наред Кери бе обмисляла как да се измъкне от града. Трябваше да мине през някой от контролно-пропускателните пунктове. След дълго проучване бе се спряла на най-оживения с надеждата проверката там да стане по-бързо.

Още веднъж се опита да повтори наум всички етапи от своя план, ала трудно успяваше да се съсредоточи. Кой знае дали под влияние на алкохола, или просто помамен от щедрите обещания, мъжът на седалката до нея все тъй мърмореше, че не разполага с време, но продължаваше да я целува страстно по шията и гърдите. Все по-настойчиво галеше краката ѝ, плъзгаше ръце по извивката на ханша. Всяко докосване я караше да потръпва, а и да се пита дали ще успее да го държи на разстояние, когато изтрезнее напълно.

— Моля, господине — промълви плахо и за пореден път лекичко го отблъсна.

Наближаваха контролно-пропускателния пункт. Кери отби встрани и спря. Бръкна под седалката, където беше скрила горницето на униформата и шапката, които откри в камиона, и подкани своя спътник:

— Моля те, облечи това.

— Какво каза? — премигна глупаво той, като не даде да се разбере, че е забелязал колко гладко Кери изрече думите на английски.

Момичето метна дрехата на раменете му. Очевидно щеше да му бъде твърде тясна, но важното бе часовият да види офицерския чин, избродиран на ръкава. Успя да му нахлупи и шапката, докато той се бореше с презрамките на роклята ѝ.

— Хубава работа! — промърмори отвратена тя и ги намести обратно. — Та ти си истински звяр!

Внезапно си припомни, че трябва да се държи като проститутка, свикнала да се отнасят с нея по този начин, затова побърза да сложи ръка на брадясалата му буза и се усмихна. Надяваше се, че жестът ѝ е пълен с похотливи обещания. Обясни му на мелодичен испански, че е развратно прасе, като се постара думите ѝ да прозвучат гальовно. Запали двигателя и приближи към наскоро поставената бариера. Пред тях имаше две коли. Часовият като че ли отдавна спореше с шофьора на първата и навярно с радост щеше да посрещне военния камион.

— Къде сме?

Наемникът премигна и се взря през мръсното стъкло, покрито с полепнали мъртви мушици. Кери дръпна главата му към рамото си и му прошепна да остави всичко на нея. Часовият, неугледен младеж с едва набола рядка брада, се дотътри до кабината и освети с фенерче лицето на Кери.

— Добър вечер — поздрави тя на испански, като се усмихна закачливо.

— Добър вечер. Какво му е на капитана?

— Пийнал си е малко повече — поклати глава Кери. — Горкичкият! Безстрашен войник, но бутилката го събаря.

— Къде го водиш?

— У дома — многозначително намигна тя. — Помоли ме да го приютя за тази нощ.

— Защо ще си губиш времето с пропаднал пияница? — ухили ѝ се часовият, след като се убеди, че мъжът в кабината не е в състояние да реагира. — Не предпочиташ ли един истински мъж?

Абсурдната забележка на младока озадачи Кери, ала тя си наложи да се усмихне глуповато и сведе клепачи с престорена свенливост.

— Съжалявам, но капитанът ми плати за тази нощ. Навярно някой друг път.

— Навярно — наперено отвърна момчето. — Ако, разбира се, мога да си го позволя.

Кери го потупа насърчително по ръката, направи опечалена гримаса и му махна за довиждане. Щом бариерата се вдигна, тя подкара камиона, без да се обръща. Известно време наблюдава в огледалото пътя зад себе си. Когато се увери, че никой не ги преследва, силна тръпка разтърси тялото ѝ — закъсняла реакция на продължилото сякаш цяла вечност напрежение. Беше успяла! Слава Богу, докато разговаря с часовия, наемникът бе кротувал.

Шосето обикаляше града в полукръг, като едно от отклоненията водеше право в джунглата. Кери съзря отбивката отдалеч и навлезе в тунела под дърветата. Тук пътят се стесняваше и ставаше все по-неравен. Главата на войника натежа на гърдите ѝ. Опита се да го отмести, но после сметна, че е по-разумно да го остави да се наспи, вместо да се бори с любовните му пориви.

Поколеба се дали да не спре, преди да е стигнала до мястото в джунглата, което бе избрала, но се отказа. Реши, че най-добре ще е да откара войника колкото е възможно по-далеч от града. Така щеше да е в по-благоприятна позиция, когато се стигнеше до най-важното: необходимостта да го убеди колко е важно да ѝ помогне да изпълни мисията си.

След време усети, че ѝ се приспива. Фаровете, осветяващи причудливите растения на заобикалящата я джунгла, ѝ действаха хипнотизиращо. Едва не пропусна завоя. Щом видя пролуката в стената от дървета, реагира бързо, завъртя волана наляво, спря камиона и изключи двигателя. Накацалите по високите дървета птици нададоха шумни възмутени крясъци, но скоро се усмириха. Тишината и мракът обгърнаха камиона като черен кадифен юмрук.

Кери въздъхна уморено и отблъсна заспалия мъж.

Протегна се, за да отпусне схванатите си мускули. Чувстваше огромно облекчение, че е изпълнила успешно първата точка от поставената задача. Сега трябваше да изчака утрото. Спътникът ѝ обаче имаше други намерения. Преди да се усети, той я грабна в обятията си. Сигурно се беше освежил от дрямката. Целуваше я по-пламенно отпреди.

— Не! — извика Кери и се изтръгна от прегръдката.

Мъжът политна назад и си удари главата в арматурното табло. Претърколи се настрани и без малко да се свлече на пода. В следващия миг застина неподвижно. Дори не помръдваше. Ужасена, Кери затаи дъх.

— О, Господи, аз го убих! — възкликна отчаяно.

Отвори вратата и лампата на тавана светна.

Когато очите ѝ попривикнаха към светлината, тя се втренчи в отпуснатото тяло на мъжа. Внимателно го докосна и той изстена.

Страхът ѝ премина в отвращение. Не беше мъртъв, просто отново бе изпаднал в пиянски унес. Тя го хвана за яката и се помъчи да го изправи, но не успя. Застана на колене, издърпа го за раменете и го подпря в ъгъла на седалката. Главата му кљомна.

В тая поза видът му като че ли не бе тъй застрашителен. Дългите извити мигли сякаш не подхождаха на мъжественото му лице. Косата му беше тъмнокестенява, тук-таме с червеникави кичури, а под силния загар по бузите му прозираха лунички. Съблазнително отпуснати, устните му сякаш очакваха целувка, ала Кери пропъди спомена за невероятното усещане, възпламенило кръвта ѝ.

Насочи мислите си към задачата, която ѝ предстоеше да изпълни с помощта на този непознат. Запита се как ли ще реагира той сутринта, когато разбере, че е попаднал наред джунглата. Може би щеше да откаже да работи за избраната от нея кауза. Нищо чудно да я зарече още преди да е изслушал предложението ѝ. Всеизвестно бе колко алчни и безскрупулни са наемниците.

Осени я внезапно хрумване и тя погледна към мачетето. Разкопча кальфа и изтегли страховитото острие. Толкова несръчно го държеше, че едва не си срязва крака, преди да го пусне на земята през отворената врата.

Дойде ред на пистолета. Дълго се взира в него. Налагаше се да обезоръжи непознатия, ала изтръпна при мисълта, че трябва да го докосне.

По дяволите, сега не беше време да се колебае! Да изпитва угризения след всичко, през което мина тази нощ, ѝ се стори направо нелепо.

Първия път посегна неуверено, отдръпна ръце и ги сви в юмруци. Сетне разкърши пръсти като касоразбивач, комуто предстои да направи най-големия си удар.

Отново посегна и преди да се поддаде на страха, хвана дръжката и я дръпна. Още веднъж, този път по-силно. Пистолетът не помръдна.

Отчаяна, Кери взе да си блъска главата дали за момента това е единственото решение. Други възможности наистина не съществуваха. Просто трябваше да вземе пистолета, без да събуди войника.

Прикова поглед в токата на колана. Затвори очи, облиза устни и събра кураж да я докосне. Натисна с показалец месинговото езиче и то изщрака. Мъжът си пое дълбоко въздух. Кери застина, после хвана края на колана и бавно, с огромна предпазливост го издърпа от катарамата.

Дори не успя да се зарадва на постигнатото: срещна следващата пречка.

Докосна металното копче на панталона му. Войникът се размърда и опря коляно в седалката. Което напълно променяше нещата. Цевта на пистолета остана заклещена в колана на панталоните.

Кери усети, че дланите ѝ се потят. Не се осмеляваше да си представи какво би сторил непознатият, ако се събуди. Сметнеше ли, че иска да му отнеме пистолета, щеше да я застреля. Ами ако реши, че... О, не, другото беше прекалено страшно, за да си го помисли. Посегна втори път към копчето. Огромното напрежение правеше пръстите ѝ непохватни и тя с мъка изтегли металното кръгче от тесния илик. Стисна дръжката на пистолета, но той не помръдна.

Прехапа устни и стисна езичето на ципа с палец и показалец. Искаше да го дръпне само четири-пет сантиметра, но ето че зъбците се разтвориха докрай и Кери отскочи назад като ужилена. С последни сили грабна пистолета и го притисна до гърдите си. Мъжът въздъхна, отново се размърда, но не се събуди.

Плувнала в пот, Кери пусна на земята страховитото оръжие. Дрънченето на метал ѝ подсказа, че пистолетът се е ударил в мачетето, и тя побърза да затвори вратата на кабината, сякаш за да прикрие някакви въображаеми улики.

Остана притаена в тъмнината, все още несигурна дали е попаднала на подходящия човек. Може би в крайна сметка изборът ѝ не беше кой знае колко добър, след като толкова лесно обезоръжи войника. Разбира се, той беше пиян, а там, където отиваха, нямаше кой да го снабдява с алкохол. От друга страна, само с поглед бе отблъснал нахалника в кръчмата.

Физически беше подходящ за работата — прекара вечерта прекалено близко до него, за да се увери. Жилавите мускули бяха характерни за силен и издръжлив мъж. Знаеше също, че е достатъчно смел, за да извърши нещо, с което се е заловил. Ако не си беше ударил главата в арматурното табло, тя вероятно още щеше да се бори с него. Трябваше да престане да мисли. Стигаше ѝ, че се спря на мъжа, от когото се нуждаеше. Опря глава на рамката на отворения прозорец и тихото му равномерно хъркане я приспа.

Стресна се от цветистите ругатни, огласили тясната кабина. Имаше чувството, че току-що е затворила очи, а ето че звярът до нея се събуждаше.

ВТОРА ГЛАВА

Джунглата също се отърсваше от съня. Шумоленето на листа издаваше пробуждащите се змии и гризачи. В клоните на дърветата чуруликаха птици. По лианите подскачаха маймунки и търсеха нещо за закуска. Но пронизителните им крясъци бяха нищо в сравнение с проклятията, огласящи кабината на камиона.

Кери се притисна до вратата. Наблюдаваше как войникът се разсънва; заприлича ѝ на човекоядец от илюстрация в детска книжка — щръкнала коса, смръщено брадясало лице. Сумтейки, мъжът се приведе напред и опря лакти в коленете си. Хвана главата си с треперещи ръце, раздвижи я, което сигурно му причини болка, и погледна Кери с кръвясалите си очи. Напипа дръжката, бутна вратата и буквално се изтърколи от кабината.

Краката му опряха в меката земя и ето че забълва нов порой цветисти проклятия. Птиците се разцвърчаха в отговор. Когато мъжът повторно стисна главата си, Кери се запита дали се опитва да я задържи на мястото ѝ, или му се ще да я откъсне. На свой ред момичето бутна вратата и внимателно огледа да няма змии, преди да стъпи в ниската гъста растителност. Помисли си дали да не вземе някое от оръжията, но реши, че непознатият не е в състояние да нарани дори най-беззащитното животинче.

Промъкна се покрай камиона и надникна. Мъжът стоеше облегнат на каросерията, приведен напред, сякаш се страхуваше да не падне, и продължаваше да притиска длани в слепоочията си. Обърна се, щом чу стъпките ѝ, които вероятно му прозвучаха като маршируваща армия. Кери спря пред злобното пламъче в златистокафявите му очи.

— Къде съм?

Думите едва се отрониха от прегракналото му от алкохола и цигарите гърло.

— В Монтенегро — боязливо отвърна тя.

— Кой ден сме?

— Вторник.

— А какво стана с полета ми?

Навярно му беше трудно да задържи поглед върху нея. Слънцето вече се бе издигнало над дърветата и печеше ярко. Мъжът примигна и сведе очи.

— Какъв полет?

Кери го наблюдаваше с мрачно предчувствие. Мъжът раздражено ровеше из джобовете на ризата си. Накрая извади самолетен билет и изходна виза. Правителството на Монтенегро доста се скъпеше по отношение на този документ. Имаше стойността на злато. Фалшифицирането му струваше страшно много пари.

— Снощи в десет часа трябваше да се кача на самолета.

— Съжалявам, изпуснал си го. — Кери преглътна, отметна глава и се подготви да срещне гнева му.

— Заради теб ли? — Гласът му бе тъй застрашителен, че тя потрепери боязливо.

— Дойде с мен доброволно.

— Не ти остава дълго да живееш, драга. Но преди да те убия, ще те попитам нещо. От чисто любопитство, естествено. Защо ме отвлече?

— Беше пиан.

— Заради което тепърва предстои да си платя.

— Откъде можех да зная, че ще летиш?

— Не ти ли казах?

— Не.

— Изключено. — Той поклати глава в недоумение.

— Наистина не ми каза.

— Ти си не само проститутка, а и лъжкиня.

— Нито едното, нито другото — сопна се Кери и почувства, че се изчервява.

Ахатовите му очи се плъзнаха по тялото ѝ. Но сега не я преценяваха както в кръчмата, а бяха изпълнени с презрение. Почувства се точно такава, каквато я нарече. На дневната светлина евтината дълбоко изрязана рокля не говореше за благоприличие.

— Какъв трик използваш, за да привличаш мъжете?

— Никакъв.

— Толкова ли зле ти вървеше бизнесът в Америка, че си дошла чак тук да упражняваш занаята?

Ако не се страхуваше от яростта, стаена в потрепващите мускули, Кери щеше да му зашлеви плесница. Задоволи се само да притисне юмруци към тялото си.

— Не съм проститутка — процеди през зъби. — Преоблякох се, за да дойда в кръчмата и да те отвлека.

— Прилича ми на проституиране.

— Престани! Имам нужда от помощта ти.

Мъжът се втрени в панталона си, който беше разкопчан и смъкнат на тесните му хълбоци.

— Мисля, че вече си се възползвала.

Кери се изчерви чак до корените на косите си. Сякаш всичката кръв нахлу в главата и разпъна черепа ѝ. Повече не издържаше да я пронизват язвителните му очи.

— Защо ли не помня нищо — продължи мъжът подигравателно. — Как се представих?

— Отвратителен си! — процеди Кери.

— А ти какво толкова се горещиш? Помогни ми да си припомня поне нещичко.

— Не сме вършили нищо, глупако.

— Ами!

— Не, разбира се.

— Само си гледала, без да пипаш?

— Не!

— Защо тогава панталонът ми е разкопчан?

— Наложих се да смъкна ципа, за да ти взема пистолета. Можеше да ме убиеш.

— Все още не е късно. Взела си пистолета и мачетето, но това няма да ме спре. Мога да го направя и с голи ръце. И все пак бих искал да знам защо ми попречи да се кача на самолета. За правителството на Монтенегро ли работиш?

— Ти луд ли си?

— Твърде вероятно е. Президентът е толкова страхлив, че нищо чудно да е наел американска проститутка за шпионка.

— Съгласна съм, че е страхливец, но не работя за него.

— Значи тогава за бунтовниците. Крадеш изходни визи, а?

— Не, не работя за никого в Монтенегро.

— Тогава за кого? В ЦРУ сигурно здравата са закъсали, щом са опрели до теб.

— Работя за себе си. Не се тревожи, ще ти платя колкото поискаш.

— За какво говориш?

— Бих желала да те наема. Колко ще струва услугата?

— И АЙ БИ ЕМ няма толкова пари, мадам.

— Повтарям, ще ти платя колкото поискаш.

— Ти не ме слушаш. Нямам повече работа в Монтенегро. Единствената ми цел е да се махна от това забравено от Бога място. — Мъжът направи крачка към нея. Видът му беше свиреп и непреклонен. — Ти ме провали. Изпуснах последния самолет. Знаеш ли какво трябваше да сторя, за да получа тази виза?

— Кълна ти се, няма да съжаляваш — отвърна Кери. — Ако се съгласиш да ми помогнеш, гарантирам, че ще те измъкна от страната.

— Как? Кога?

— В петък. Само след три дни. Ще се прибереш у дома с джобове, пълни с пари.

— Защо избра мен? — недоумяваше непознатият. — Само защото бях пиян и можеше лесно да ме измамиш?

— Беше ми необходим човек с твоя опит.

— Та аз да не съм бил единствен! Снощи в смрадливия бар се навъртаха неколцина като мен.

— Но ти изглеждаше най-подходящ за задачата.

— Каква е тази задача?

Кери се поколеба дали да отговори направо. Първо се налагаше да го убеди да остане още няколко дни в Монтенегро.

— Трудна. Нужен ми е някой, който притежава оръжие и е достатъчно смел и опитен, за да го използва, ако се наложи.

— Оръжие? — Мъжът поклати объркано глава. — Чакай малко. Да не мислиш, че съм наемен войник?

Беше безсмислено да продължава. Изражението ѝ го убеди, че е отгатнал. Кери се втрени в него. Отначало смехът му бе плътен, после прегракнал, а накрая премина в суха накъсана кашлица. Ругаеше, но вече не така свирепо. Потърка чело, прокара ръце по изпитото си лице, вдигна очи към небето и въздъхна дълбоко.

— Какво има? — изтръпна Кери.

— Не си попаднала на нужния човек. Аз не съм наемен войник.

— Не е вярно! — Челюстта ѝ увисна. Чудеше се как се осмелява да я лъже. — Нарече президента страхливец, а ти самият се мъчиш да се измъкнеш.

— Да, страхливец съм! Пазя си кожата. Не се лаская от мисълта за слава. Не те лъжа — не съм професионален войник.

— Но нали носиш пистолет, мачете...

— Само като предпазна мярка. Че кой би тръгнал из джунглата, без да си осигури защита от животните. Както от четириногите, така и от двуногите. Не си ли забелязала, че сме във военна зона? Не знам каква игра си захванала, но аз веднага потеглям към града, за да изпрося милост от президента. Може би ще ми позволи да си замина. Той си пада по пикантните истории. Ще му разкажа как една от красивите дами в страната му ме е съблазнила. Ще му хареса.

Отново погледна рошавата ѝ коса и роклята, която би носила само лека жена. Мина покрай нея и се запъти към камиона. Кери отчаяно го стисна за ръкава.

— Повярвай ми, не е игра. Няма да ти позволя да ме оставиш.

— Сериозно? — Мъжът освободи ръката си, вдигна мачетето, напъха го в калъфа и закрачи към камиона.

— А оръжието? — Кери посочи към каросерията.

— Проявяваш интерес към оръжието ми? Добре. — Вдигна една от тежките торби и я предупреди: — Отдръпни се. Не бих искал някоя от бомбите да избухне в лицето ти.

Разкопча рязко ципа. Подготвена да види бомби, Кери се вцепени, когато надзърна в торбата.

— Това е фотоапарат.

— Позна — злорадо отбеляза той. Затвори торбата и я прибра обратно в камиона. — По-точно „Никон F3“.

— Всичките торби ли са пълни с фотоапарати?

— Да, както и с обективи и ленти. Аз съм фотожурналист. Щях да ти се представя както е редно, но преди седмица използвах картата си, за да запаля огън с група партизани.

Смаяна от разкритието, Кери стоеше като вцепенена. Беше си помислила, че в торбите има оръжие, което ще улесни напускането на

страната. Дълго се взира в тях. Чудеше се какво да прави. Когато се обърна, видя мъжа да навлиза в джунглата.

— Къде отиваш?

— Да се облекча.

— О! Признавам, че съм допуснала грешка, но все още държа да склуча сделка с теб.

— По-добре се откажи. Аз самият възнамерявам да се споразумея с президента. — И гневно се удари с юмруци по бедрата. — По дяволите! Как можах да изпусна самолета толкова глупаво? Какво ме накара да тръгна с теб? Баламоса ли ме с нещо?

— Когато те открих, беше пиян — отвърна тя. — След като е трябвало да хванеш самолета, защо се беше напил?

— Празнувах — процеди през зъби мъжът и Кери разбра, че е докоснала болното му място. Беше ядосан на себе си не по-малко, отколкото на нея. — Нямах търпение да напусна тази проклета страна. Дни наред се мъчих да си осигуря място в самолета. Знаеш ли срещу какво получих визата?

— Не ми идва наум.

— Снимах президента с любовницата му.

— И какво?

— Гледаха в обектива, какво. Просто най-обикновена снимка. Вероятно ще я продам на „Таим“. Ако изобщо успея да се добера до Щатите, което вече не ми се струва тъй лесноосъществимо.

— Ако ме изслушаш, ще ти обясня колко много ми беше нужен наемен войник, за да прибягна до такъв отчаян ход.

— Аз не съм наемен войник.

— Но приличаш на такъв. Как мислиш, защо те избрах?

— Не бих рискувал да гадая.

— Стори ми се най-зъл, а и най-страховит.

— Голям късметлия съм, няма що. А сега извинявай, но...

— Служиш си с фотоапарат вместо с картечница, но все пак по нещо приличаш на онези войници, галениците на съдбата. — Тя все още не бе склонна да се откаже да го използва. Щом сама го бе взела за професионален войник, и други биха се заблудили. Важното бе да успее да го убеди. — Продаваш се на този, който ти плати най-добре. Но ще се увериш, че си струва, господин...

— О'Нийл. Линк О'Нийл.

Линкълн О'Нийл! Името ѝ беше добре познато, ала тя се опита да скрие колко силно я е впечатлил. Та той бе един от най-известните и продуктивни фотожурналисти в света. Беше спечелил популярност по време на изтеглянето на американските войници от Виетнам. И оттогава успяваше да запечати на 35 милиметров филм едва ли не всяко значимо събитие. Вече два пъти бе получавал наградата „Пулицър“. Творбите му бяха с отлично качество — често прекалено реалистични за чувствителните натури и твърде трогателни за милостивите.

— Аз се казвам Кери Бишоп.

— Пет пари не давам! И ако наистина не искаш да видиш онова, което скриват панталоните ми, не ме задържай.

Грубостта му обаче не постигна търсения ефект, а още повече амбицира Кери. Щом той се обърна и тръгна към дърветата, макар и обута в леки сандали, тя го последва в издигащата се като зелена стена растителност. Отново го хвана за ръкава.

— Девет сирачета разчитат на мен да ги изведе от страната. Работя за една благотворителна фондация от Щатите. Разполагам с три дни да ги закарам до границата. В петък там ще кацне частен самолет, който ще ни вземе. Нужна ми е помощ, за да измина осемдесетте километра през джунглата.

— Желая ти успех.

— Не ме ли чу? — изкреця Кери.

— Чух те, разбира се.

— И това не значи нищо за теб?

— Просто не ме засяга.

— Та ти си човешко същество!

— С каменно сърце.

— О, омръзнаха ми нелепите ти шеги. Говориш ми за деца, нали? Лицето му доби сурово непроницаемо изражение.

— Виждал съм стотици деца, разкъсани на парчета. С кореми, надуты като балони от недохранване. Покрити с рани, по които пълзят въшки и мухи. Пищящи от ужас, докато обезглавяват родителите им пред собствените им очи. Да, трагично е. Възмутително. Цели народи биват избити. Ето защо не очаквай от мен да се разплача заради някакви си девет сирачета.

— Отвращаваш ме! — Тя се отдръпна, сякаш можеше да се зарази от жестокостта му.

— Най-последно мнението ни съвпада поне по един въпрос. Не съм подготвен да поема грижата за девет деца, дори и при най-благоприятни обстоятелства.

Кери решително изпъна рамене. Даде си сметка, че макар и непоносим, този човек е единствената ѝ надежда. Нямаше време да се връща в града и да отвлича друг.

— Приеми го просто като... поръчка срещу заплащане. Ще си получиш парите, все едно си професионален войник.

— Едва ли ще са повече от онова, което ще получа за филма.

— Три дни закъснение не са от съществено значение.

— Не възнамерявам да рискувам живота си. Ценя го не по-малко от филма. Достатъчно се излагах на опасност в тази гадна джунгла. Шестото чувство ми подсказва кога е време да се измъкна. Не ми е известно коя си и какво търсиш тук. И не ме засяга. Ясно ли ти е? Дано успееш да спасиш децата. Но без мен.

Обърна се рязко и изчезна в джунглата. Кери отпусна унило глава и се върна при камиона. Забеляза пистолета на земята и потрепери. Този човек нямаше съвест. Не бе способен да изпита и капка състрадание. Как му даваше сърце да зареже децата?

Кери се взря в пистолета. Чудеше се дали с оръжието ще успее да го принуди да ѝ помогне. Стори ѝ се абсурдно. Не бе в състояние да си представи как ще държи с една ръка Лиза, а в другата — пистолета, насочен към Линк О'Нийл.

Сигурно щеше да избие цялата група още преди да достигнат границата.

Младата жена се завъртя гневно. Погледът ѝ попадна върху торбите. Как допусна да сбърка фотоапаратите с оръжия? В случая те бяха съвсем безполезни. От друга страна, нима бе възможно човек да падне толкова ниско, че да постави някакъв филм над живота на девет сираци? Нещастник. Коравосърдечен егоист, който си изкарваше хляба, като правеше снимки на хора, ала не бе способен да изпита елементарно съчувствие към съдбите им. Човек, за когото един филм...

Кери застина. Очите ѝ заискриха от въодушевление. Без да се замисля върху последиците от това, което беше решила да извърши, тя

се прехвърли в каросерията на камиона и разкопча първата торба.

Линк имаше чувството, че се намира в ада.

Някакъв папагал понечи да демонстрира вокалните си дарби и пронизителният звук сякаш проби като с копие главата му. Стомахът му започваше да се бунтува, сякаш всеки миг щеше да експлодира. Устните му лепнеха. Врата си усещаше схванат. Дори и косата го болеше. Чудеше се как е възможно. Изследва я внимателно и откри, че не тя му създава проблеми. На черепа му незнайно как се бе появила цицина, голяма колкото гъше яйце.

Но най-страшната му болка носеше името Бишоп. Каръл? Или Каролин? Не си спомняше, но му се дощя да издълбае името върху надгробния ѝ камък, след като я удуши. Изпусна самолета заради тази малка кучка! Щом се сетеше за това, започваше да скърца със зъби. И понеже не бе способен да понесе собствената си глупава грешка, насочваше яда си към жената.

Проклетата досадница! Какво ли търсеше в Монтенегро? Не беше си представял, че филантропите са толкова големи натрапници. Девет сираци. Нима си въобразяваше, че ще съумее да преведе тайно девет деца на осем, какво остава на осемдесет километра разстояние, пък и да ги качи на самолет, за който се предполагаше, че ще ги чака... По дяволите! Та това му приличаше на слаб сценарий за филм. Нищо нямаше да се получи.

На всичко отгоре бе решила, че той ще си заложи главата, да не говорим за огромното състояние, което се надяваше да получи за снимките си, за да ѝ помогне. Ама че смехория! Нима тя си въобразяваше, че досега бе оцелял, следвайки единствено благородните си пориви?

На всеки, който го познаваше, бе добре известно, че Линк О'Нийл гони собствения си интерес. Хората го харесваха. Уважаваха го. Пък и той не бе стиснат, при случай не отказваше да почерпи. Но в критичните моменти гледаше да се спаси, без да мисли за околните. Сякаш бе положил клетва да бъде верен единствено на себе си.

Тези противоречиви мисли се въртяха в ума му, когато се добра до мястото, където бе оставил жената. Олекна му, след като се увери, че се е поуспокоила. С изящни сръчни пръсти сплиташе дългата си коса. Получаваше се плитка, дебела колкото китката му. Май тъкмо

това бе една от причините да тръгне снощи с нея — гледката на невероятните ѝ коси. По дяволите! Шест седмици бе траял престоят му в тази проклета страна, ала не бе усещал тъй остро липсата на жена. Бе прекалено придирчив, за да задоволи плътските си желаня с проститутките по кръчмите, които обслужваха войниците и от двата лагера.

Предишната нощ бе твърдо решил да се лиши от компания. Съзнанието му бе заето с една-единствена мисъл — да хване самолета. Изпитваше необходимост да притъпи усещанията си с няколко питиета, а после да се качи на самолета и да избяга колкото е възможно по-далеч от Монтенегро. Но силният алкохол не успяваше да изтрие от паметта му зверствата, на които стана свидетел през тези шест седмици. Ето защо продължаваше да се налива с отвратителното питие. И вместо да притъпи усещанията му, в края на краищата се стигна дотам, че замъгли разума му.

Когато жената с тъмната коса, лъскава под смътната светлина в бара, се приближи до него, той се поддаде на вълнението, което изпита. Целувката се оказа решаваща. Почувствал вкуса на устните ѝ, волята като че ли го напусна. Момичето наистина бе невероятно красиво, с изящна фигура, макар и прекалено слаба за тази смешна рокля.

Колкото и да си блъскаше главата, Линк не можеше да си обясни как я сбърка с проститутка. Той повече приличаше на наемен войник, отколкото тя — на проститутка. Косата ѝ бе тъмна, ето защо я взе за една от местните жени. Но на утринната светлина бе се уверил, че очите ѝ съвсем не са кафяви, както си мислеше, а тъмносини. А светлата ѝ кожа не беше типична за латиноамериканките. И най-вече у нея отсъстваше суровият, тъжен и отегчен поглед на онези, които проституираха, за да си изкарват прехраната. Жените в Монтенегро бяха принудени да се продават за парче хляб и остаряваха твърде рано.

Тази жена очевидно не бе изпитала лишенията на оскъдния живот. Би трябвало да живее в красива къща в някое предградие в Средния запад и да дава следобедни приеми. А тя беше тук, в джунглата, успяла да се измъкне невредима от опасното среднощно приключение. Против волята си Линк изпита любопитство.

— Как се сдоби с камиона?

— Откраднах го — отвърна тя, без да се изненада от въпроса. — Беше паркиран пред кръчмата. Ключовете висяха на арматурното табло. Дегизирах те като офицер с дрехите и шапката, които намерих на седалката.

— Гениално.

— Благодаря.

— И мина през контролно-пропускателния пункт, като обясни, че съм ти клиент?

— Точно така.

— Имам цицина на главата си.

— О, да, съжалявам. Опитах се да...

Кери млъкна. Линк остана с впечатлението, че крие нещо, което не иска той да си спомни, и я подкани:

— Продължавай.

— Удари се в таблото.

— Аха.

Известно време изучава изражението ѝ, после реши да ѝ прости лъжата. Нямахме смисъл да се карат. Скоро щяха да се разделят. Беше сигурен, че между тях не се е случило нищо. Колкото и да е бил пиян, не би забравил подобно изживяване; без съмнение би запазил спомен за допира до изящните ѝ бедра, чиито съблазнителни форми се очертаваха под роклята.

С усилие прекъсна потока фантастични видения и се зае да състави план как да действа, когато стигне до града. Надяваше се да завари президента в настроение.

— Радвам се, че разполагаме с камион. Така по-лесно ще стигна до града. Идваш ли с мен, или ще се сбогуваме още тук?

— Не е нужно — усмихна се Кери.

— Моля?

— Да ходиш в града.

— Виж, вече ти обясних как стоят нещата при мен — сопна ѝ се той. — Хайде да престанем с игрите. Просто ми дай ключовете и аз ще се оправя сам.

— Никъде няма да пътуваш, господин О'Нийл.

— Веднага се връщам в града. — Той протегна ръка. — Ключовете!

— Филмът.

— Моля?

Кери наклони глава. Линк проследи жеста. Забеляза виещата се кафява лента, изложена на фаталното тропическо слънце. Смразяващият кръвта вик започна като хъркане. Но когато излезе от гърлото му, се превърна в яростен рев. Линк се завъртя, сграбчи жената и я притисна към камиона. Ръката му опираше в гърлото ѝ.

— Би трябвало да те убия.

— Защо не? Какво означава едно убийство повече? Та ти си склонен да жертваш живота на девет деца заради собствения си егоизъм.

— Егоизъм?! Този филм е нещо, с което си изкарвам прехраната. Дължиш ми хиляди долари.

— Ще ти дам колкото поискаш.

— Млъкни!

— Каква е цената?

— За нищо на света няма да приема скапаното ти предложение!

— Защото за разнообразие ще ти се наложи да се погрижиш за някой друг, вместо за себе си.

— Адски си права!

— Добре тогава. Ще ти кажа какво можеш да спечелиш от цялата работа. Но първо ме пусни. Причиняваш ми болка.

Както се мъчеше да се отскубне, изведнъж застина. Телата им бяха тъй близко, сякаш след миг щяха да се слепят в прегръдка. Опомниха се почти едновременно, ала вместо да се отдръпне, Линк се притисна още по-плътнo. Взираше се в нея подигравателно. Дъхът му излизаше на пресекулки и пареше лицето ѝ.

— Забрави ли, че сама ме покани? — попита я саркастично. — Защо да не се възползвам?

— Не би се осмелил.

— Защо си толкова сигурна?

— Знаеш защо те измъкнах от кръчмата.

— Известно ми е само, че те целунах, а сутринта, когато се събудих, бях почти разсъблечен.

— Нищо не се е случило — заяви тя с тревога в гласа.

— Все още. — Думите му прозвучаха като обещание. След малко я пусна и ѝ помогна да се изправи. — Но първо да се споразумеем. Ще

оставим удоволствието за по-късно. Каква ще ми е ползата, ако се съглася да ти съдействам?

— Ще подготвиш репортаж — отвърна Кери, като разтриваше шията си и го стрелкаше злобно с очи. — В него ще отразиш участието си в спасяването на децата.

— И незаконното прехвърляне на чужденци в Щатите.

— Разполагам с разрешение от имиграционните власти — продължи Кери, като поклати глава. — Всички деца ще бъдат осиновени от американски семейства. — Забеляза лека промяна в скептичния му поглед и се възползва от нея.

— Ще бъдеш на мястото на събитието, господин О'Нийл, и ще запечаташ всичко на филмовата лента. Историята ще е много впечатляваща от това, което имаш до момента.

— Имах — поправи я той.

— Имаше — кимна виновно Кери.

— Къде са тези деца? — попита най-сетне Линк.

— На около пет километра на север отгук. Вчера следобед ги оставих в скривалището.

— Какво вършеше с тях?

— Обучавах ги. От десет месеца съм в Монтенегро. Родителите им са мъртви. Селото им беше изгорено преди месец. Търсехме храна и подслон, докато уредим прехвърлянето им.

— С кого?

— С фондацията „Хендрин“, наречена на името на Хал Хендрин, мисионер, който загина в Монтенегро преди две години. Скоро след смъртта му неговото семейство основа фондацията, за да подпомага хора, изпаднали в беда.

— И ти си сигурна, че самолетът ще бъде на мястото на срещата в уречения час?

— Абсолютно.

— Как получаваш нужната информация?

— Чрез куриер.

— Който би продал сестра си за пакет цигари „Лъки Страйк“? — изсмя се Линк. — Между другото, в момента и аз се нуждая от тях. — Претърси джобовете си, извади кутия, но тя беше празна. — Ти имаш ли цигари?

— Не.

— По дяволите! — изруга ядовито и въздъхна, с което явно целеше да ѝ покаже, че и за това лишение рано или късно ще трябва да му плати. — И ти вярваш на този куриер?

— Две от сестрите му са сред сираците. Искане да ги изведе от страната. Застреляли са баща им, понеже бил на страната на бунтовниците. Убили са и майка им.

Линк се подпря на камиона и прехапа долната си устна. Вторачи се в повредения филм. Рано или късно щеше да накаже момичето, но това нямаше да му върне филма. Съществуваха само две възможности. Едната беше да отиде в града и да изпроси милост от онзи деспот, президента. Което означаваше да се прибере у дома с празни ръце. Другата бе също тъй неприемлива, понеже все още не бе подготвен да стане съучастник на тази лекомислена жена, която се вживяваше в ролята на Мата Хари.

— Защо трябваше да ме отвличаш?

— А щеше ли да дойдеш, ако те бях помолила? — Вместо отговор Линк я погледна навъсено. — Не се надявах толкова лесно да намеря съмишленик. Не вярвах, че някой наемен войник би се загрижил за съдбата на тези деца.

— Разсъждаваш логично. Навярно щеше да вземе парите предварително, да те проследи до скривалището, да пререже гърлата на децата, да те изнасили, преди да те убие, и да реши, че е свършил добра работа.

— Не бях предвидила подобна възможност — отвърна Кери пребледняла.

— За още много неща не си мислила. Например за храна и годна за пиене вода.

— Разчитах ти да се погрижиш за подробностите.

— Това не са подробности, а основни необходиминости.

— Господин О'Нийл, аз не съм страхливка — заяви Кери, подразнена, че ѝ говори като на пълна глупачка. — Ще преживея всички трудности. Длъжна съм, за да спася децата.

— Вероятно всички ще измрат, преди да изминем тези осемдесет километра. Подготвена ли си за подобно изпитание?

— Тук така или иначе ще загинат.

Линк се замисли за момент и реши, че в крайна сметка жената сигурно не е чак толкова крехка. Постъпката ѝ предишната нощ

говореше за солидна издръжливост.

— Къде е мястото на срещата?

Надежда сякаш озари лицето ѝ, ала тя не се усмихна. Приблужи до едно паднало дърво. Пъхна пръчка в хралупата, за да прогони змиите, потърсили вътре убежище от адската жега, и измъкна раница. Извади карта и се върна при камиона. Разтвори я върху нагорещения ламаринен капак.

— Ето тук — посочи тя. — А ние в момента се намираме ето тук.

Линк беше бродил из джунглата с партизаните и знаеше къде основно се водят сраженията. Втренчи се в застиналото в очакване лице на жената със златистите си, твърди като камъни, очи.

— Джунглата гъмжи от войници.

— Зная.

— Тогава защо си ги скрила там?

— Просто защото тази отсечка от границата се охранява усилено. Но използват най-простите радари. Самолетът ще има по-голям шанс да кацне незабелязано.

— Мисията ти е равностойна на самоубийство.

— Знам и това.

Разярен, Линк ѝ обърна гръб. По дяволите! Тя се взираше в него с онзи нежен поглед, точно както предишната вечер в кръчмата. Само че сега виждаше ясно тъмносините ѝ очи. Именно този поглед го накара да забрави за предпазливостта, да си каже: „Благодарумието да върви по дяволите!“, и да я последва. Дори и да не беше проститутка, адски сполучливо бе изиграла ролята си. Знаеше как да принуди един суров човек да се размекне.

Предишната вечер здравата се беше натряскал, но не бе чак толкова пиян, че да не си спомня как я целува и прегръща. Добре си спомняше колко му хареса. Пък и беше мъжко момиче. С неохота си призна, че куражът ѝ заслужава възхищение. Но се нуждаеше не от него, а от топлото ѝ зовящо тяло. Искаше да бъде обгърнат от стройните крака и от дългата ѝ, мека като коприна, коса. Знаеше обаче, че ще плати скъпо за прибързаното си решение.

— Петдесет хиляди долара.

— Това ли е цената ти? — попита Кери, след като се съвзе от шока.

— Ако не ти отърва, твоя работа.

— Съгласна съм — отвърна тя през стиснати зъби.

— Не бързай. Първо да обсъдим основните моменти. Аз съм шефът, ясно ли ти е? — Изговаряше думите отчетливо и за по-голям ефект размахваше показалец. — Никакви спорове. Когато ти наредя да направиш нещо, няма да настояваш за обяснение, просто ще се подчиняваш.

— Живея в джунглата почти цяла година — заяви презрително Кери, като изгаряше от нетърпение да перне пръста му.

— По-различно е от това да водиш деца през джунглата. Ще рискувам само ако се споразумеем да действам по своя преценка. Аз ще взимам решенията, ясно ли ти е?

— Добре.

— Тогава да тръгваме. Три дни не са кой знае колко много време, за да се измине разстоянието до границата.

— Потегляме веднага щом се преоблека.

От раницата, която беше скрила в дървото, Кери измъкна чифт панталони в цвят каки, риза, чорапи и обувки.

— Виждам, че за доста неща си се сетила.

— Включително и за вода. — Тя му подаде манерката. — Заповядай.

— Благодаря.

— Ще ме извиниш ли, докато се преоблека? — попита, стиснала притеснено дрехите до гърдите си.

Линк отлепи манерката от устата си. Мокрите му устни блестяха на слънцето. Избърса ги с опакото на ръката си, без да откъсва поглед от лицето на жената.

— Не.

ТРЕТА ГЛАВА

— Не?

— Да.

— Искаш да кажеш, не?

Линк кръстоса крака, сложи ръце на кръста си и наклони глава на една страна — истинско възплъщение на арогантността.

— Не, не те извинявам. Всъщност няма да мръдна оттук.

— Нима ми забраняваш да се усамотя? — Кери не вярваше на ушите си. — В такъв случай ще се преоблека, когато стигнем при децата.

— Мислех си, че не си страхлива.

Кери завъртя рязко глава и плитката ѝ едва не го удари по лицето. Досадникът вече ѝ лазеше по нервите. А не биваше да отстъпва пред сарказма в очите му, ако искаше да изпълни успешно мисията си. Никак не би се изненадала, ако дори и сега се откажеше от сделката. Без съмнение той човек бе лишен от съвест. А тя нямаше друг избор, освен да се съобразява с капризите му.

— Добре, ще се преоблека.

Обърна се с гръб към него и посегна назад да разкопчае ципа на роклята.

— Нека ти помогна.

Приближи се до нея. Ръцете му бяха големи и груби, но достатъчно чувствителни, за да боравят със сложни фотоапарати и приспособленията към тях. Очевидно беше сръчен и при разсъбличането на жени. Ципът се плъзна плавно, без да заяде нито веднъж. Кери усети да я залива вълна от смущение, макар че прие предизвикателството. Помъчи се да си внуши, че се намира на плажа и просто се кани да се съблече по бикини.

Все пак колкото и да разчиташе, че ще запази самообладание, не беше предвидила какво въздействие ще окаже тъй близкото му присъствие. Когато дъхът му опари кожата ѝ, усети внезапна слабост и се уплаши, че ще ѝ се наложи да се облегне на него. В следващия миг

изпита безумно желание наистина да го стори. Гърбът ѝ постепенно се разкриваше пред погледа му. Сякаш измина цяла вечност, докато ципът се отвори докрай. Слънцето вече пареше кожата ѝ, а тя не смееше да помръдне.

— Благодаря.

Искаше ѝ се да бе изрекла думата с хладна съдържаност, а ето че трепетът в гласа едва не издаде вълнението ѝ. Бързо се отдалечи. Поколеба се за миг, после смъкна презрамките. Широката предница се свлече на кръста ѝ. Кери дръпна надолу роклята и я прекрачи. Остана по бикини и сандали. Знойното слънце заплашваше да прогори нежната ѝ кожа. Влагата полепна по нея като мокра целувка. Всички птици по дърветата онемяха, сякаш наблюдаваха действията ѝ, омаяни от необичайната гледка.

С треперещи ръце Кери нахлузи панталоните, закопча ги, после пъкна ръце в късите ръкави на карираната памучна риза. Закопча само две от копчетата и завърза краищата на предницата. Извади дългата плитка отгоре и се наведе, за да вземе роклята, от която с радост се беше отървала. В този миг Линк я хвана през кръста.

— Остави ме на мира — предупреди го тя с тих глас.

— Не си познала, скъпа...

Думата не успя да излезе от устата му. Кери се изправи рязко и се завъртя. Стискаше пистолета с две ръце, насочен към широките му гърди.

— Сключихме делово споразумение, господин О'Нийл. Иначе не бих се занимавала с теб. Ако отново ме нападнеш, ще те убия.

— Съмнявам се — отвърна невъзмутимо той.

— Аз наистина ще го сторя. Снощи ми се наложи да изтърпя отвратителното ти опипване, понеже нямах друг избор. Отсега нататък да не си посмял да ме докоснеш.

— Добре де, добре.

Линк разпери ръце, за да я увери, че се отказва. Или поне Кери си помисли, че е с подобни намерения. Мъжът обаче избягна пистолета от ръцете ѝ толкова бързо и лесно, че чак ѝ стана унизително. Оръжието издрънча, хлъзна се по покрива на кабината и падна на земята. Линк дръпна надолу едната ѝ ръка, а другата изви зад гърба ѝ.

— Никога не насочвай пистолет към мен! Разбра ли? — При следващото движение усуква ръката ѝ, така че китката опря в лопатките

на гърба.

— Причиняваш ми болка — задъхано изрече Кери.

— А как щях да се чувствам аз, ако беше стреляла?

— Не умея да си служа с пистолет — сопна му се тя.

— Ето още една причина да не се опитваш да вършиш глупости.

— Съжалявам.

— Трябваше да ти извия врата заради номера, който ми погоди.

— Линк освободи леко ръката ѝ, но все още я притискаше към себе си.

— Но вместо това може би ще получиш утеха...

— Не!

— Да!

Целувката беше властна, завладяваща, също както и предишната нощ. Устните му бяха жадни, страстни и в същото време невероятно нежни. Езикът му се плъзна в устатата ѝ. Кери се стегна, но не успя да се възпротиви. Отвърна на целувката против волята си.

Мъжът вдигна глава. Тя бавно отвори очи, сякаш се отърсваше от въздействието на наркотик.

— Отвратително опипване ли каза? — подхвърли злобно Линк.

— Защо ли си мисля, че ти хареса? — И без да дочака отговор, със смелост, от която Кери затаи дъх, ръката му покри гърдата ѝ. Галеше заобленото хълмче, очертано под ризата.

— Недей — промълви тя. Не смееше да продължи от страх, че ще се издаде.

— Защо не?

— Защото не искам.

— Искаш — заяви той с безочлива самонадеяност. — В края на краищата експедицията може да се окаже интересна и за двама ни. Защо да не подготвим почвата отсега?

— Моля те, недей... — Гласът ѝ потрепери и се превърна във вик, когато осъзна, че много скоро собственото ѝ тяло ще престане да ѝ се подчинява.

— Харесва ти — прошепна във врата ѝ Линк.

— Не, не ми харесва.

— Напротив! — Нежно ухапа ухото ѝ и лекичко го дръпна. — Дори и да се преструваш, че се дразниш, ти си жена, която знае как да отговори на мъжа. — Усмихна се, когато тя простена, неспособна да се изтръгне от прегръдката. — Изглежда, обичаш да си играеш с мъжете.

А може би и добре ги познаваш. Ако не беше така, снощи нямаше да успееш да ме подмамиш да дойда с теб.

— Беше пиан. Щеше да излезеш от кръчмата с всяка друга на мое място.

— Не е вярно. Бях пиан, но прозрях какво се крие под ледената ти обвивка. В джунглата никой не съумява да запази самообладание, миличка. Ще се размекнеш.

— Спри! — Кери вложи всичките си сили в тази единствена дума, за да не проличи колко е отслабнала решителността ѝ.

— Засега — отвърна той и дръпна ръката си. — Защото все още съм бесен заради пистолета. Но когато му дойде времето, ще ме молиш за това.

— Ще има да почакаш! — Нахалството му я отрезви и тя започна да се бори като обезумяла.

Успя да го отблъсне, понеже сам ѝ позволи. Сетне се засмя и се наведе, за да вдигне пистолета. Пъхна го в колана си, а тя все тъй не можеше да откъсне очи от тялото му.

— Хайде, качвай се! — нареди Линк. — Аз ще карам. Ще се obuеш в камиона.

Беше се овладял и за момента Кери нямаше от какво да се тревожи. Беше осъзнала обаче, че прегръдката му я бе извадила от равновесие. През последните няколко месеца се беше посветила на децата. В Щатите никой не я чакаше, не беше обвързана и с никого от Монтенегро. Навярно именно поради тази причина бе тъй дълбоко разтърсена от внезапното нахлуване на Линк в живота ѝ.

Той породи копнеж, който до вчера тя и не подозираше, че може да изпита. Плашеше се от дързостта му и в същото време бе очарована от мъжката му безцеремонност. Небрежното облекло, небръснатата брада, дрезгавият глас — всичко това ѝ харесваше. За съжаление характерът му бе непоносим. Ако не бяха изпадналите в беда сирачета, наранената гордост щеше да накара Кери да побегне и да се скрие в джунглата.

В краткия ѝ живот един мъж вече си бе позволил да я използва и тя за нищо на света нямаше да допусне това да се повтори. Баща ѝ се бе оказал мошеник. Линкълн О'Нийл поне бе откровен. Когато безчестието на баща ѝ бе станало всеобщо достояние, Кери страда безмълвно, унижена и измамена от най-близкия си човек. Но не

възнамеряваше да мълчи пред Линк. Не му дължеше нищо друго, освен петдесет хиляди долара. За нея не съществуваше основание да се надява на привързаност или на уважение. Ако извършеше нещо, което не ѝ се нравеше, щеше да му го заяви без угризения.

Макар да бе предизвикал искреното ѝ възмущение, Кери му беше и благодарна, че не я изостави. Дори не смееше да признае пред себе си колко се бе изплашила, когато помисли, че ще се наложи сама да преведе децата през джунглата. Шансовете им да се измъкнат живи оттук бяха нищожни. И все пак значително нарастваха, щом си бе осигурила помощник в лицето на О'Нийл.

— Пред нас има тесен дървен мост — започна тя. Обясни ми накъде да кара и потеглиха.

Дълго време никой не проговори. Кери бе доволна, че още го мълчи махмурлук.

— Веднага щом пресечеш мостчето, свий по пътеката вляво.

— Навътре в джунглата?

— Да. Децата са в едно скривалище близо до шосето.

Линк следваше указанията ѝ, докато камионът почти не беше в състояние да се движи в гъстата джунгла.

— Тук вече трябва да спра — обяви той и изгаси двигателя.

— Няма да се бавим — рече Кери, като се измъкна от кабината и му направи знак да я последва.

Тръгна бързо между дърветата. Плитката ѝ се закачаше в лианите, клонките я удряха по лицето и ръцете.

— Защо не използваме мачетето? — предложи плахо.

— Ако изсичаме растенията, ще оставим следи. Докато можем, най-добре да си пробиваме път с голи ръце.

— Разбира се. Трябваше сама да се сетя.

Успокои се, когато подминаха скривалището, без Линк да го забележи. Спря, обърна се към него и срещна въпросителния му поглед.

— Джо! — извика тя. — Всичко е наред. Излизай.

Линк се стресна от шума. Гъстата зеленина се разтвори. Няколко чифта очи с цвят на кафе се взираха в него сред, големите като слънчобрани палмови листа. Високо слабо момче се появи иззад преградата от растения. Джо, който според Линк беше около четиринайсетгодишен, бе с угрижено лице, което някак не подходеше

на дългнестото му, още неоформено тяло. Взираше се в мъжа със смесица от открита враждебност и подозрителност.

— Това е Линк О'Нийл. Отвлякох го, за да ни помогне. Линк, да ти представя Джо, най-големия от групата.

— Здравей, Джо. — Подаде ръка на момчето и стрелна с очи Кери, озадачен дали е осъзнала, че го нарече с малкото му име.

Джо не пое протегнатата ръка и им обърна гръб. Заговори тихо на испански, нареди на децата да излязат от скривалището и те послушно се изнизаха навън. Едно от по-големите момичета носеше на ръце бебе. Насочи се към Кери и ѝ го подаде. Малкото момиченце обгърна доверчиво врата ѝ. Тя го целуна по мръсната бузка и приглади назад косата му. Другите деца я наобиколиха. Сякаш всяко имаше да сподели нещо важно с нея. Надпреварваха се да привлекат вниманието ѝ.

Линк знаеше испански само колкото да си поиска нещо за ядене. Децата бърбеха възбудено, той нищичко не разбираше, но долови, че непрекъснато повтарят една дума. Попита какво означава и Кери разсеяно му отвърна.

— Сестра — рече тя, докато чистеше с наплюнчен пръст бузата на детето.

— Защо те наричат...

Линк не довърши въпроса си. Когато осъзна смисъла на думата, лицето му застина. Ако го бяха съсекли с брадва, нямаше да е толкова зашеметен. Кери се смееше на несвързаната история на едно от децата. Погледна го и попита отнесено:

— Моля?

— Чудех се защо те наричат „сестра“.

— О, аз...

Втренчи се в него, видя болезненото изражение на лицето му и разбра до какво заключение е стигнал. Явно смяташе, че „сестра Кери“ е религиозно обръщение. Понечи да го разубеди, но промени решението си. Защо да разсейва заблудата му? Ето че по чиста случайност ѝ даде идея как да го държи на разстояние, без да излага на опасност изпълнението на мисията. Реши, че има право да постъпи така заради доброто на децата.

— Отговорът е само един. — Кери престорено сведе очи.

Линк изруга под нос.

— Мери си приказките!

Последва някакво несвързано извинение и тя разбра, че се е хванал на лъжата. Едва се сдържа да не се засмее.

— Искаш ли да се запознаеш с децата?

— Всички ли са така приятелски настроени като Джо?

— Аз знам английски — сопна се момчето.

— Тогава ти липсва възпитание — отвърна рязко Линк.

— Джо, би ли запалил огъня? — намеси се Кери. — Преди да тръгнем, ще нахраним децата.

Джо хвърли презрителен поглед на Линк и се залови със задачата, която Кери му възложи.

— Деца — заговори на испански тя и им даде знак да замълчат, — това е господин О'Нийл.

— Нека ме наричат просто Линк — настоя той.

Осем чифта очи се възряха в него с любопитство.

Кери му ги представи едно по едно.

Линк отвърщаше важно, докато Кери изброяваше имената, като подаваше ръка на момчетата и се покланяше почтително на момичетата, които му отвърщаха с кискане. Потупа игриво Лиза по нослето, като внимаваше да не докосне Кери. Поздрави ги на испански и с тези думи речникът му почти се изчерпи.

— Обясни им, че ще се грижа за тях по време на пътуването. — Говореше бавно, за да може Кери да им превежда. — Но трябва да ме слушат. — „Същото се отнася и за теб“, казваха очите му. — Когато им заповядам да мълчат, ще ми се подчиняват. Не бива да се отделят от групата. Ако правят това, което им нареждам, ще се качим на самолета и той ще ни откара в Щатите. — Лицата на децата светнаха, когато чуха последните му думи. — Ако се държат прилично, когато пристигнем, ще ги заведе в „Макдоналдс“.

— Много си мил, но те не знаят какво е „Макдоналдс“. Дори и да се помъча да им обясня, няма да ме разберат.

— О! — Линк зърна обърнатите към него лица и сърцето му трепна. — Е, добре тогава, измисли някаква подходяща награда.

Изядоха безвкусна каша от ориз и боб и започнаха да събират оскъдните си провизии. Тъкмо преди да натоварят децата, Линк донесе фотоапарата, за да ги снима.

— Сестра Кери, бихте ли...

— Моля те, наричай ме просто Кери.

Малката групичка бързо се подреди. Децата възторжено се усмихваха. Лиза си смучеше палеца. Джо бе зареял мрачен поглед към дърветата. Кери се усмихна насила.

— Да тръгваме — подкани ги Линк и сложи капака на обектива.

Преметна през врата си фотоапарата и нарами торбата с консервите, които Джо беше взел от близкото село предишната нощ.

— Защо настояваше всички деца да се подредят?

— Не се знае дали с някое от тях няма да се случи нещастие.

Резкият му отговор накара Кери да спре. Обърна се и се втренчи в него.

— Нима е възможно?

— Ще престанеш ли да летиш в облаците? И в двата лагера има войници, които биха избили тези деца за минута, просто ей така, за да се позабавляват.

— Искаш да се измъкнеш.

— Много си досетлива. Ти също би го направила, ако ти е останала капчица здрав разум, в което вече се съмнявам.

— Не мога, не разбираш ли!

— Хайде, само си губим времето — приключи спора той и изруга, без да се извини.

Стигнаха до камиона. Мрачното изражение на Линк говореше, че почти не вярва да успеят. Натовариха децата в каросерията заедно с оскъдните запаси. Кери се качи при тях.

— Съжалявам, но не бива да се возиш в кабината — каза ѝ Линк, докато я наблюдаваше как слага в скута си Лиза. — Ако някой ни срещне, ще обясня, че Джо ми е помощник.

— Разбирам. Пък и децата ще бъдат по-спокойни с мен. Само ме предупреди, ако забележиш патрул. Ще се покрием с брезента.

— Гледайте да не се задушите. Ако ни спрат, децата да не шават и да си мълчат.

— Обясних им няколко пъти.

— Добре — отвърна Линк и поклати скептично глава. — Ще ми се да вярвам, че ще успеем.

Размениха си многозначителни погледи. После Линк влезе в кабината и запали двигателя. Кери никога не се бе чувствала толкова

неловко, макар че се мъчеше да се държи храбро пред децата.

Не се наложи да опъват брезента, но слънцето печеше безмилостно. А където дърветата хвърляха сянка, влагата бе непоносима. Децата се оплакваха от жажда, но Кери пестеше водата. Пък и ако им позволише да пият до насита, щеше да се наложи често да моли Линк да прекъсва пътуването. Стараеше се да не иска каквито и да било услуги от него.

Продължиха и след като слънцето се скри зад дърветата и в джунглата се спусна здрач. Когато стигнаха до едно изоставено село, вече беше съвсем тъмно. Линк даде сигнал на Кери да опъне брезента. Заобиколи селището и спря на някакво открито място.

— Ще пренощуваме тук.

Кери с благодарност прие протегнатите му ръце и му разреши да я свали от камиона. Сложи длани на кръста си и се протегна, за да отпусне схванатите си мускули. Линк извърна очи от гърдите ѝ, които ясно се очертаха под влажната ѝ риза. Покашля се неловко.

— Имаш ли нещо против, ако се разходя до селото?

— Не, разбира се. Да запалим ли огън?

— Да, но малък. Джо ще дойде с мен. Ето, вземи... — Подаде ѝ пистолета.

— Сутринта ти казах, че не умея да си служа с него.

— Ако се наложи да стреляш, гледай целта да е близо, както бях аз сутринта — бързо ѝ обясни Линк. — Тогавя ще уллучиш.

Усмихна ѝ се смутено. Тя също му се усмихна. И го проследи как се изгуби с момчето в тъмнината. Поръча на едно от по-големите момичета да се грижи за по-малките и накара момчетата да съберат дърва. Когато Линк и Джо се върнаха, огънят вече гореше. Джо носеше одеяла, а Линк — две мършави пилета.

— Идеален огън — похвали той Кери.

— Благодаря.

— Пилетата едва ли ще са достатъчни да ни нахранят — измърмори извинително Линк. — Но не намерих нищо друго.

— Ще отворя зеленчукови консерви и ще приготвя задушено.

Той кимна и се отдалечи, за да заколи и да оскубе пилетата. Кери му беше благодарна, че го свърши вместо нея.

Въпреки че подремнаха по време на пътуването, децата бяха прекалено изморени, за да ядат. Кери непрекъснато ги подканяше,

защото знаеше, че през следващите дни едва ли ще е в състояние да им осигури топла храна. Най-накрая ги настаниха на сламениците в каросерията на камиона. Кери седеше до гаснещия огън и отпиваше от скъпоценното кафе, когато Линк се присъедини към нея и също си наля.

— Не сте се натъкнали на нищо подозрително, нали?

— Не. Всичко е спокойно. Това ми действа страшно зле на нервите. Бих искал да знам къде са.

— Кои?

— Ами другите — ухили й се той.

Кери видя широката му усмивка на светлината на огъня и извърна очи. Притесняваше се всеки път, когато се уловеше колко много я привлича той.

— Страшно ме изненада.

— С какво?

— С чудесното си отношение към децата. Благодаря ти.

— От тях ми мина главоболието и неразположението.

— Говоря ти сериозно. Оценявам усилията, които полагаш.

— През живота си съм вършил някои ужасни неща, но никога не съм бил лош с децата — отвърна напрегнато Линк.

Отпи от кафето и протегна крака. Кери реши да не се хваща за думите му.

— Разкажи ми за децата — подкани я Линк, след като дълго мълчаха. — Да започнем с Мери.

— Не помни баща си. Екзекутирали го, преди тя да се роди, понеже разпространявал пропагандни материали. Изпратили майка й в затвора. Предполага се, че тя също е мъртва.

— А Майк?

Кери ги беше прекръстила, за да свикнат с английските имена, които щяха да чуват в Щатите. Разказа му и за момчето.

— Кара и Кармен са сестрите на куриера ни. Името му е Хуан.

— А Лиза?

— Разкошна е, нали? — Кери се усмихна. — Един войник от бунтовниците изнасилал майка й, когато била само на тринайсет години. След раждането момчето се самоубило. Лиза поне не знае какво е да си имал родители и да ги загубиш.

— А той?

Кери проследи погледа на Линк. Джо седеше встрани от тях и се взираше в тъмната джунгла.

— Джо — замислено промълви Кери. — Толкова е тъжно.

— На колко години е?

— На петнайсет. Невероятно умен е, но трагедията от миналото е оставила незаличим отпечатък в душата му. Затова е такъв. Враждебен. Гневен. Необщителен.

— Влюбен е в теб.

— Какво? — Кери се вторачи в Линк, сякаш си беше загубил ума. — Не ставай смешен. Та той е още дете.

— Което бързо е пораснало.

— Да е влюбен в мен? Не е възможно.

— Защо не? На петнайсет години момчетата вече имат...

— Предполагам — измърмори Кери, за да запълни неловката пауза. — А ти имаше ли?

Запита се какво я накара да му зададе въпроса. С ъгълчето на окото си забеляза, че рязко вдигна глава и се взря в нея.

— Мислех, че само свещениците изповядват.

— Да, така е. Извинявай. Говорехме за Джо.

— Знаеш ли какво направи с роклята, в която беше облечена снощи? Изгори я в огъня, преди да го загаси. — Кери се втренчи в него с невярващи очи, но Линк кимна мрачно. — Видях го как я хвърли в пламъците и я наблюдава, докато се превърна в пепел.

— Но той я открадна и беше наясно за какво ще я използвам.

— Да, но тя стана причина и за моето присъствие тук. Ненавижда се, понеже е допринесъл за позора ти.

— Въобразяваш си.

— Не. Той те пази.

— Досега не съм забелязала. Пък и в момента, така или иначе, не ни заплашва опасност. От какво ме пази?

— От мен.

Светлината от огъня се отразяваше в очите му и те изглеждаха по-скоро златисти, отколкото кафяви. Беше си свалил горницето на униформата и сега носеше само зелена войнишка фланелка без ръкави. Кожата му лъщеше като полирано дърво. Кери се почувства неудобно и извърна очи. Когато най-после Линк проговори, гласът му беше пресипнал.

— Защо не ми каза?

— Нямахте нищо за казване — искрено отвърна тя.

— Ще си позволя да не се съглася с теб, госпожице Бишоп. — Лицето му беше напрегнато и гневно. — Защо не ме спря, когато започнах да те целувам?

— Ако си спомняш, опитах се.

— Не беше много настойчива.

— Предпочетох да ме целунеш, вместо да ме убиеш.

— Знаеш много добре, че не съществуваше никаква опасност за живота ти. Само ако беше изрекла една дума, щях да те оставя на мира.

— Сутринта навярно да, но през нощта?

— Има разлика.

— Понеже беше пиян?

— Да. — Линк разбра, че за нея пиянството му е неубедително оправдание.

— Какво трябваше да си помисля? — нападателно я попита той. — Как според теб би следвало да реагира мъжът, предизвикан от една проститутка?

— Не ми е известно — хладно отвърна тя.

— Сега вече ти е известно. Роклята и съблазнителната усмивка бяха изкушение, на което не можех да не се поддам. И на всичко отгоре ме обвиняваш!

— Сестра Кери, добре ли си? — Джо стоеше до огъня, стискаше юмруци и гледаше застрашително към Линк.

— Да, Джо — успокой го Кери. — Върви да си лягаш. Чака ни тежък ден.

На момчето не му се искаше да я остави сама с този непознат, но тръгна към камиона и се качи в кабината, където щяха да пренощуват с Линк. Кери и Линк се вираха в гаснещите въглени. Тишината бе не по-малко опасна от джунглата.

— Какво те накара да го сториш?

— Отчаяно се нуждаех от помощ.

— Нямам предвид това, че ме нае. Защо реши да се престориш на...

— О! — Кери опря брадичка на свитите си колене. — Обстоятелствата ме принудиха.

Щеше страшно да се разяри, ако научеше истината. И сигурно щеше да избухне страхотен скандал, когато разбере, че го е излъгала. Но докато се доберат до Щатите, щеше да продължи да поддържа версията, за да се пази от него. А ако трябваше да бъде честна, и от себе си. Понеже независимо от грубостта му, Кери го намираше за привлекателен и това я тревожеше. Линкълн О'Нийл спокойно би могъл да мине за един от най-харесваните мъже. Живееше екстравагантно, не се плашеше от опасностите и не се подчиняваше на общоприетите норми на поведение.

Сигурно беше отличен любовник. Отнесе се арогантно с нея, ласките му бяха сурови, но наглостта му я очарова. Нито една жена не би устояла на предизвикателствата му. Беше дивак, нуждаещ се от опитомяване, нехранимайко, който просто трябваше да бъде вкаран в пътя. Колкото и да отричаше, истината бе, че този мъж внесе смут в сърцето ѝ. И за да не извърши някоя глупост, беше длъжна да се прави на недостъпна.

Линк нетърпеливо ровеше пепелта с пръчка. Във всяко негово движение се забелязваше обърканост. Смуцението пролича и от гласа му, когато отново заговори:

— Все пак не разбирам, как тъй се реши на снощната постъпка?

— Бях отчаяна. Вече знаеш защо.

— Но се държеше убедително.

— Сторих го, защото беше необходимо.

Почувства се поласкана и в същото време засрамена. Усети го, че се втренчи в нея, и не устоя да не вдигне очи. Дълго се гледаха през огъня. Спомниха си ласките, страстните целувки, споделени и от двамата. Линк пръв извърна очи. Изражението на лицето му беше напрегнато.

— Може би си сбъркала с призиванието си. Изигра ролята толкова добре — презрително заяви той. — Но беше длъжна, нали? Трябваше да се увериш, че ще те последвам, затова ме привлече с няколко докосвания. Разреши ми да те вкуся...

— Престани!

— Докато обезумях от желание и съзнанието ми се замъгли.

— Да, така е! — Кери се уплаши от новите нотки, прокраднали се в гласа му, и реши, че е време да сложи край на излиянията му. —

Скроих ти номер. Изстрадах непоносимите ти прегръдки. И ако се наложи, пак ще го направя, за да спася децата.

— Моля те тази нощ да ме споменеш в молитвите си, сестра Кери — изръмжа Линк. — По дяволите, имам нужда от това.

Бързо изсипа утайката от кафето в огъня. Въглените изсъскаха като змия. Между двамата се издигна облак дим.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Появиха се изневиделица. Храстите от двете страни на шосето се разтвориха и изведнъж камионът беше заобиколен от партизани, които сякаш се спуснаха от дърветата.

Линк натисна рязко спирачките. Те изскърцаха и колата се закова на тесния, покрит с чакъл път. Децата изпищяха от уплаха. Викът на Кери се сля с писъците им. Жената притисна силно Лиза до гърдите си. Когато прахта се слегна, всичко застина като на снимка. Никой не помръдна. Дори птиците усетиха опасността и се спотаиха в скривалищата си.

Партизаните държаха автомати „М-16“ и карабини „Узи“, насочени към камиона и към ужасените му пътници. Бяха млади хора със сурови лица. На някои още не им беше поникнала брада, но всички притежаваха неумолимите очи на мъже, готови да убиват или да бъдат убити. По дрехите им личеше, че от дълго време живеят в джунглата. Голите им тела, лъснали под ослепителното слънце, бяха слаби, жилави и също толкова непреклонни, колкото и суровите им лица.

Линк, който след Виетнам беше ходил навсякъде, където пламваше война, разпозна характерното диво изражение на хора, убивали дълго и свикнали със смъртта. Човешкият живот, дори техният собствен, беше без стойност.

Разумът му подсказа да не се прави на герой. Той стисна здраво волана и се поизправи, за да могат да го виждат добре. Единственото предимство за малката им група бе, че не се числяха към армията на президента. Иначе камионът щеше да бъде незабавно разрушен, а пътниците — натъркаляни в джунглата.

— Кери — извика Линк, — не мърдай от мястото си. Опитай се да накараш децата да стоят мирно. Предай на партизаните, че ще отворя вратата на кабината и ще слеза.

Кери преведе думите му на испански. От пръстена враждебни лица не дойде никакъв отговор. Линк прие мълчанието като израз на

съгласие. Бавно свали лявата си ръка. Няколко от въоръжените мъже реагираха мигновено.

— Не, не! — изкрещя Кери.

Обясни им бързо, че не бива да стрелят, понеже господин О'Нийл иска само ги уведоми какви са намеренията им. Линк отново свали ръката си и натисна дръжката на вратата. Предпазливо слезе на земята. Вдигна ръце и се отдалечи от камиона. Кери застина, когато един от партизаните се спусна напред и свали пистолета от колана му, сетне му заповяда на испански да хвърли мачетето. Макар че не разбираше добре езика, Линк схвана заплахата и се подчини.

— Водим децата в един град близо до границата — изрече той с висок, ясен глас. — Там ще им осигурим храна и подслон. Сираци са. Не сме ви врагове. Позволете ни...

Един от партизаните пристъпи напред и го зашлеви през устата с опакото на дланта си. Линк, който бе привикнал към уличния побой още от много малък, сви ръцете си в юмруци. Не успя обаче да отвърне на удара, понеже нападателят заби юмрук в корема му и той се свлече в прахта. От устната му потече кръв.

Кери скочи от камиона и се втурна към него. Не видя насочените към нея автомати и се обърна към партизанина:

— Моля ви, господине, изслушайте ни.

— Предупредих те да не мърдаш от камиона! — Линк се изправи и се подпря на коляно. — Върни се на мястото си.

— И да гледам, докато те пребият? — Кери праметна през рамо плитката си и се взря в мъжа, който беше ударил Линк. От емблемата върху баретата му разбра, че е най-старшият сред бунтовниците в групата. — Това, което ви съобщи господин О'Нийл, е вярно. Трябва да откараме децата на по-сигурно място.

— Камионът, с който пътувате, принадлежи на президента.

— Да, наистина. — Кери се опита да запази самообладание. Молеше се и Линк да не избухне. — Откраднах го.

Един от войниците изтегли грубо Джо от кабината и започна да я претърсва. Приближи се до шефа си и му показа горницето на униформата и шапката. Командирът ги тикна в ръцете на Кери, а в очите му се четеше обвинение.

— Офицерът ги беше зарязал в камиона, докато пиеше в кръчмата и се забавляваше с жените — обясни тя и думите й

предизвикаха раздвижване сред партизаните.

— Какво има? — попита Линк.

Беше застанал до Кери. Не обърна внимание на кръвта, стекла се по бузата му, само с бавно движение взе да разтрива ребрата от лявата страна на гърдите си.

— Иска да знае защо се движим с камион на армията на президента и откъде сме взели униформата.

Лиза се разплака. Още няколко деца хленчеха уплашено.

Командирът започна да нервничи. Изстреля няколко заповеди. Един от хората му скочи в кабината и нареди на Джо да се прехвърли в каросерията.

— А сега какво? — попита Линк.

— Ще ни откарат в техния лагер — отвърна Кери.

— Кога ще ни пуснат?

— Не знам.

— Защо ще ни водят там?

— За да решат как да постъпят с нас.

Смушкаха ги в гърбовете с автоматите, за да им дадат знак, че трябва да тръгнат. Кери успокои децата, че ще се видят скоро. Когато камионът мина покрай тях, сърцето ѝ се сви при вида на уплашените им, размазани от сълзите лица. Командирът нареди на войника да кара по прекия път. Очевидно лагерът им беше наблизко. Бунтовниците се движеха безшумно. Нито едно листо не помръдваше, докато се провираха през храстите. Линк се опита да каже нещо на Кери, но веднага го предупреди да млъкне. Заповедта беше издадена толкова заплашително, че той се подчини, макар и челюстта му да се схвана от гняв.

Стигнаха до лагера точно когато камионът се появи от противоположната посока. Позволиха на Кери да отиде при децата, които тутакси накачаха по перилата на каросерията.

Партизаните бутнаха Джо и Линк към камиона. Свалиха и отвориха чантите. Изследваха всяко едно от фотографските приспособления.

— Кажете им да не ми пипат фотоапаратите — изкрещя Линк на Кери.

— Господин О'Нийл е професионален фотограф. Прави снимки и ги предлага на списанията.

Любопитството не успя да надделее над подозрението за дебнеща опасност.

Осенена от внезапно хрумване, Кери стрелна с очи Линк, който стоеше притиснат до камиона. Един от партизаните беше насочил към него дулото на автомата си.

— Имаш ли „Полароид“?

— Да. Понякога го използвам за моментални снимки или за да проверя дали светлината е достатъчна.

— А филм?

Линк кимна.

— Бихте ли желали господин О’Нийл да ви снима? — попита Кери партизанина, чиито тъмни очи я опипваха най-безсрамно. — Ще ви направи групов портрет.

Веднага разбра, че идеята им допадна. Партизаните взеха да се шегуват помежду си и да се закачат, като се мушкаха с автоматите си, сякаш бяха играчки. Командирът им ревна да млъкнат и веселбата спря. Всички застинаха.

— Ще ми обясниш ли какво, по дяволите, става? — попита напрегнато Линк, въпреки че се стараеше да овладее нервите си.

— Може би ще успеем да си откупим свободата с няколко снимки — отвърна Кери и му обясни какво им е предложила.

— Нищо не им пречи да ни избият, след като получат снимките.

— Тогава ти измисли нещо — прошепна рязко жената. — Дори и да се измъкнем невредими, загубихме много време.

Линк я погледна с неволно възхищение. При подобни обстоятелства много жени биха изпаднали в истерия.

— Добре — рече той накрая. — Накарай обаче този грубиян да се махне отгук и предай на командира да им заповяда да се подредят. — И се втренчи злобно в мъжа, който беше забил дулото на автомата в корема му. — Трябва да приготвя фотоапарата.

Със свито сърце Кери преведе думите му. Долови, че командирът на бунтовниците съвсем не е въодушевен от предложението, и вложи цялото си красноречие, за да го убеди.

— Господин О’Нийл е известен фоторепортер. Има много награди. Снимките ще се появят в списанията, за да научи светът колко смели са вашите хора.

Мъжът дълго мълча, сетне изведнъж на лицето му цъфна одобрителна усмивка. Партизаните, които безмълвно очакваха нарежданията на шефа си, отново се разбъбриха.

— Вземи си апарата — каза Кери на Линк. — Започни с „Полароида“, за да могат веднага да видят снимките.

С огромно удоволствие Линк отмести онзи, който го пазеше. Бутна го по-силно, отколкото бе нужно, и получи в замяна злобен поглед. Наведе се към чантата с фотоапаратите и с гневни псувни започна да почиства от праха скъпите приспособления, които се търкаляха на земята. Докато зареждаше филма, си помисли, че снимките не само ще им спасят живота, но и ще му донесат пари.

Кери даде знак на войниците да се подредят. Гордо изпъчени, те държаха автоматите пред гърдите си — същински рибари, изгарящи от желание да се похвалят с улова си.

— Готови са — съобщи Кери на Линк.

— Как са децата? — попита я той, докато гледаше във визьора и даваше знак на партизаните да се приближат един до друг.

— Добре са. Джо се грижи за тях.

— Обясни на тия диваци, че не трябва да мърдат, докато преброиш до три.

Кери им преведе и започна да отброява на испански. Затворът щракна и апаратът изхвърли снимката. Кери я пое от Линк и попита:

— Можеш ли да направиш още една?

— Да — кратко отвърна фотографът. — Ще повторим същата процедура.

След като излязоха няколко снимки, Кери ги занесе на командира. Партизаните се скупчиха около него. Когато образите се откриха напълно, избухна смях. Бунтовниците започнаха да се шегуват. Явно бяха доволни. Докато си ги разменяха, Линк ги снима с „Никон“-а. Ако се бяха родили другаде, тези мъже щяха да притежават дипломи и да стискат бейзболни бухалки вместо автомати. Уловеният контраст между невинната радост, с която разглеждаха снимките, и окичените им с гранати колани щеше отново да демонстрира неповторимото изкуство на Линк О'Нийл. Фотографиите му представляваха статии без думи.

— Хайде да се възползваме от доброто им настроение и да изчезваме — прошепна Линк на Кери. — Ти ще преговаряш, понеже

страшно те бива за това.

Кери не знаеше дали да приеме думите му като комплимент, или като обида, но се отказа да спори. Налагаше се да тръгнат колкото е възможно по-бързо. Всеки час беше от значение. Разполагаха само с още два дни, за да стигнат до границата, а с децата се пътуваше бавно. Макар Линк да бе опитен шофьор, не бяха изминали много голямо разстояние.

Приблужи предпазливо до групата. Привлече вниманието на командира, без да се натрапва.

— Сега може ли вече да си вървим?

Войниците замълчаха. Взираха се в командира си, мъчеха се да отгатнат как ще реагира, какво решение ще вземе. А той очевидно ценеше мнението на хората си. Изискваше от тях да го уважават и не би си позволил да се изложи. Всичко това Кери бе доловила още при първите обменени думи и сега разчиташе, че е избрала правилен подход.

— Вие сте смели мъже. И едва ли ви доставя удоволствие да тероризирате малки деца. Хората на президента са страхливци, затова държат в подчинение жените и децата. Но не очаквам подобно нещо от вас. Нима ще избиете няколко беззащитни деца? Не вярвам, понеже се борите за свобода, за по-добър живот. Самите вие сте оставили децата, братята и сестрите си. Тези деца можеха да бъдат ваши. Помогнете ми. Дайте ми възможност да ги закарам на безопасно място, далеч от куршумите.

Командирът се втренчи в децата. На Кери ѝ се стори, че за миг в непроницаемите му очи се появи състрадание или някакво подобно чувство. Но в следващия миг той насочи вниманието си към Линк и изражението на лицето му отново стана враждебно.

— Ти жена ли си му? — попита я той.

— Аз... — Кери нерешително се озърна.

— Какво те пита? — поиска да знае Линк.

— Дали съм твоя... жена.

— Кажу ми истината.

— Защо? Ако си помисли...

— Ще те използва, за да ме пречупи. По дяволите, прави каквото ти казвам!

— Не, не съм му жена — промълви Кери.

Мъжът се вторачи в нея. Изучаваше я хладно. После, за нейно най-голямо учудване, се ухили. Усмивката бавно плъзна по страшното му мургаво лице, а после прерасна в буен смях. Останалите бунтовници скоро се присъединиха. Смееха се на нещо, което само те знаеха и разбираха.

— Да, можеш да си вървиш — отвърна ѝ на испански командирът.

Кери сведе глава в знак на признателност и му благодари.

— Но преди това държа твоят мъж отново да ме снима.

— Той не ми е мъж.

— Лъжеш — тихо изрече бунтовникът.

— Не лъжа. — Кери потрепери, когато видя победоносните пламъчета в очите му. — Не, не ми е... Не ми е никакъв. Просто наех господин О'Нийл да ми помогне за децата.

— Аха! Тогава не би имал нищо против да се снимам с теб.

— С мен? — Кери срещна самодоволния му подигравателен поглед с удивление и страх.

— Да.

Неколцина от партизаните изръмжаха одобрително и го поздравиха заради находчивостта с потупване по гърба.

— Какво става? — Линк бе сложил ръце на кръста и очакваше отговор от Кери.

— Той иска да се снима.

— Тогава се отдръпни.

— Но той настоява да се снима с мен.

Кери се взря в лицето му, добило свирепото изражение на бунтовниците, скупчени зад нея.

— Кажи на това копеле да върви по дяволите.

Признателна усмивка заигра на устните на Кери. Боеше се, че Линк може да реши да се възползва от снимката ѝ с този звяр. Обърна се и гордо се върна при командира. Очите му, насочени към Линк, бяха пълни с омраза. Посегна към Кери, обхвана здраво талията ѝ с ръка и я придърпа към себе си.

— Пуснете ме!

Изтръгна се от прегръдката му. Няколко автомата се вдигнаха, готови да стрелят, но Кери стоеше с високо вдигната брадичка. В очите ѝ се четеше гордо презрение.

— Няма да се снимам с вас.

— Тогава мъжът ти ще умре — изсъска командирът.

— Не мисля. Вие не сте хладнокръвен убиец.

Кери беше убедена по-скоро в противното, но реши, че може да рискува, като поласкае самолюбието му. Джо нареди на децата да не мърдат от местата си. После отиде при Линк. Командирът заповяда на двама от войниците си да ги пазят. Другите се разпръснаха, но автоматите им бяха все така насочени към фотографа и към момчето. Командирът се изсмя ехидно и понечи да прегърне Кери през раменете. Тя не помръдна.

— Свалете си ръцете от мен.

Мъжът я придърпа още по-близо.

— Да върви по дяволите! — изръмжа зад нея Линк. — Пусни я! — изкрещя той на командира.

— Защо толкова се инатиш? — попита бунтовникът с напевен глас. — Лишаваш се от голямо удоволствие.

Изведнъж Джо се втурна към Кери. Един войник го препъна, той полетя и се просна в прахта. Бунтовниците се изкикотиха. Онзи, който го спъна, опря цевта на автомата в тила на момчето и му заповяда да не мърда.

— О, Боже! — промълви Кери.

— Кажи му, че си монахиня — подкани я Линк.

— Та ти не четеш ли вестници?

Да, тя имаше право. Никой вече не щадеше свещениците и монахините. Дори се случваше да ги екзекутират по най-жесток начин. Командирът хвана плитката на Кери и започна да я увива около месестия си юмрук.

— Кучи син!

Линк отскочи напред. Усети удар от приклад в корема си. Падна и изпъшка от болка, но успя да се вдигне на крака, готов да се бие.

— Линк, недей! — изкрещя Кери.

Командирът измъкна пистолета от колана си и се прицели в Линк.

— Не, моля ви. — Кери го хвана за ръката.

— Мъж ли ти е?

Жената се взря в очите му с цвят на обсидиан. Знаеше, че бунтовникът се опитва да ги сплаши и да ги унижи.

— Да, мъж ми е. Моля ви, не го убивайте.

Повтаряше настойчиво думите. Най-накрая ръката, която стискаше пистолета, се отпусна. Мъжът издаде бързо и рязко нарежданията си. Кери изтича до Линк, за да му помогне да се изправи.

— Хайде, той каза, че можем да си вървим.

Линк трепна. Държеше се за корема и се взираше свирепо към командира. Изгаряше от желание да размаже арогантното му лице. Ако не бяха Кери и децата, щеше да го направи, дори това да струва живота му. Но жената го дърпаше за ръкава и го молеше да влезе в камиона.

С огромно усилие се подчини на разума и затвори очи пред предизвикателството, което се четеше в очите на партизанина. Събра фотоапаратите и филмите, докато Кери помагаше на децата да се качат в каросерията. Жената бутна безцеремонно войника, който бе насочил автоматата си към Джо, и вдигна момчето на крака.

— Хайде, Джо, иди при господин О'Нийл. Тръгваме.

Качи се отзад в камиона и прегърна по-малките деца.

— Искам си пистолета и мачетето — рече Линк.

Кери попита командира дали ще му ги върне.

— Предай на мъжа си да влезе в кабината и да затвори вратата.

Кери преведе и Линк неохотно се подчини. Партизанинът сложи мачетето до краката на Кери и заяви:

— Не съм чак такъв глупак, че да му дам пистолета.

Кери отново преведе думите му. Гневно стиснал зъби, Линк запаля двигателя. Отдалечиха се от лагера на партизаните по лъкатушещата пътека в джунглата. Скоро стигнаха до пътя. Внезапно камионът спря.

— Знам, че ще се задушите — рече Линк, — но трябва да опънем брезента. Не желая повече да поемам каквито и да било рискове. — Помогна ѝ да покрие децата, изгледа я изпитателно и попита: — Причини ли ти болка?

— Нищо ми няма — отвърна грубо тя и наведе глава, за да избегне пронизателните му очи.

Линк метна брезента отгоре ѝ. След миг Кери чу, че вратата на кабината се затвори. Камионът потегли.

— Какво мислиш? — тихо попита Кери.

— Като че ли е изоставена.

От няколко минути наблюдаваха къщата в плантацията със захарна тръстика, която граничеше с дивата джунгла. Не се чуваше нищо.

— Би било чудесно, ако можехме да прекараме нощта на закрито.

Линк случайно бе зърнал покрива на къщата. Когато спря камиона и отмахна брезента, скупчените тела му заприличаха на повехнал букет цветя. Някои от децата бяха заспали върху Кери, отпуснали тежестта си върху крехкото ѝ тяло. Тя обаче не се оплака. Търпението ѝ сякаш беше неизчерпаемо. Но в очите ѝ вече се забелязваха следи от умора.

— Не слизайте. Двамата с Джо ще идем да разузнаем.

Върнаха се след десетина минути.

— Изглежда изоставена от дълго време. Какво предпочиташ — да ви откарам дотам с камиона или да повървите?

— Стига сме се возили за днес. Ще отидем пеша.

Преминаха през двора на имението, което сигурно някога бе представлявало красива гледка, ала сега, както и всичко в тази страна, беше белязано от войната. По бялата мазилка на къщата се забелязваха драскотини и дупки от куршуми. Лианите бяха образували свод и задушили растенията под широката веранда. Повечето прозорци бяха изпочупени. Предната врата липсваше. Но в огромните стаи не проникваха безмилостните лъчи на слънцето. Кери и децата се почувстваха прекрасно сред прохладата, след като едва не се задушиха под брезента в камиона.

Кухнята беше без електричество и газ. Линк не разреши да запалят огън. Вечеряха студен боб от запасите от консерви. За щастие, макар и тръбите да бяха ръждясали, по тях течеше студена вода. Кери изми лицата и ръцете на децата и ги настани на сламениците в една от добре проветрените стаи. Застанал на пост пред един от широките предни прозорци, Линк я наблюдаваше с колко търпение успокоява децата. Изслушваше дългите им молитви и им разказваше за великолепните неща, които ги очакват в Щатите.

Луната се беше издигнала над върховете на дърветата. Преди да се погрижи за децата, Кери бе разплела косата си и понеже нямаше гребен, я среса с пръсти. И ето че сега тя блестеше като черна коприна

на раменете ѝ и докато минаваше покрай сламениците, сребристите лъчи на луната се отразяваха във всеки кичур.

Младата жена вдигна Лиза на ръце, целуна я по върха на тъмната лъскава главичка. После започна да я люлее и да ѝ пее приспивна песен.

Линк копнееше да запали цигара, поне с нещо да си отвлече вниманието. Дори и когато не я гледаше, долавяше всяко нейно движение. Проклинаше се, понеже усещаше да го разяжда ревност, че малките се радват на нейната нежност.

И заслужаваше да бъде проклет, защото дори и в този миг изгаряше от желание да усети близостта ѝ. Нямахше търпение да я докосне, но не както преди. Не да я „принуди“ да понася милувките му, а да я дари с тях. Не да я унижава и да я кара да плаче, да стои безмълвна и отвратена. Копнееше да отвърща на целувките му, да стене от удоволствие.

Сам не разбираше какво става с него. Мислите му в никакъв случай не бяха по-чисти от намеренията на онзи дивак в джунглата. Презираше се, но не успяваше да прогони виденията, обсебили съзнанието му.

Може би причината бе, че твърде дълго не се беше любил. Но не му се случваше за първи път и все пак никога не бе изпадал в подобно състояние. Преди не изпитваше страст към конкретна жена, а към противоположния пол като цяло. Сега бе неспособен да се съсредоточи върху нещо друго, освен върху болезнения копнеж, който го спохождаше най-неочаквано и в най-невероятни моменти. Например, когато Кери му поднесе вода с шепите си, преди самата тя да е пила, сякаш му предлагаше да се сдобрят и му благодареше безмълвно с дълбоките си сини очи.

Терзаеше се, а нямаше на кого да излее гнева си. Дори безмълвните ругатни не помагаша. Не намираше отдушник за трескавото желание, сковало тялото му. Единствената му жертва беше жената, накарала го да действа и да се чувства като глупак.

— Заспах — прошепна Кери, когато се приближи до прозореца.

Линк седеше на перваза, повдигнал едното си коляно, за да облекчи напрежението и болките в гърба си. Кери сякаш не забелязваше лошото му настроение. Не обръщаше внимание на нищо, освен на невероятната красота на нощта. Пое си дълбоко дъх, без да си

дава сметка колко е съблазнителна в тази поза, а мъжът не можеше да откъсне очи от нея, за да спаси душата си.

— Защо не му обясни веднага, че си монахиня?

— Не мислех, че това ще помогне — отвърна тя и го погледна, изненадана от неочаквания въпрос.

— Можеше да опиташ.

— Боях се да не се нахвърли върху някое от момичетата.

По време на война се случваха отвратителни неща. Мъжете се превръщаха в зверове. Линк не беше в състояние да оспори логичните доводи на Кери. Но дяволът в него го караше да я нарани, да я принуди да страда като него.

— Не те разбирам. Правиш се на светица, но изпитваш удоволствие, когато усетиш, че влудяваш мъжете. Длъжен съм да открия истината. — Той се пусна от перваза на прозореца и се надвеси над нея. — Такива ли са номерата на монахините? Това част от възпитанието ви ли е? Само да флиртувате? Да давате обещания, но никога да не ги спазвате?

— Ти не се чуваш какво говориш! Без да искам, се превърнах в залог между теб и онази маймуна в глупавата ви борба кой ще надделее. Застанах на негова страна и очевидно спечелих уважението му. После го помолих да ти подари живота.

В думите ѝ отново имаше логика и това още повече го вбеси.

— Не желая повече услуги от теб, разбра ли? Или толкова беше погълната от оказаното ти внимание, че не си го възприела като услуга?

— Понесох закачките на този грубиянин, понеже нямах изход. Както и в случая с теб.

— И двата пъти се жертва заради децата, тъй ли? — усмихна се презрително Линк.

— Да!

— Голяма смехория.

— Не съм изненадана, че не разбираш. Винаги си мислил само за себе си. Не си обичал другиго, освен Линкълн О'Нийл.

Той я сграбчи и я завъртя към себе си. Джо моментално се появи в тъмнината. Воднистите му очи блестяха на лунната светлина. Линк изруга, пусна Кери и се обърна. Ядосваше се повече на себе си,

отколкото на Кери или на Джо. Просто не можеше да се познае, та той се държеше като луд.

— Ще се поразходя. Вие не мърдайте оттук.

Тръгна, като размаха мачетето, сякаш с удоволствие би съсякъл нещо. Кери наблюдаваше как дългата му сянка се сля с дърветата в отдалечения край на двора. Джо тревожно прошепна името ѝ. Тя сложи ръка на рамото му и му се усмихна вяло, опитвайки се да го успокои.

— Не се притеснявай за мен, Джо. Нито пък за господин О'Нийл. Той просто е изнервен.

Не успя да убеди момчето, нито пък себе си. За нея си оставаше загадка защо Линк е толкова гневен. Защо разговорите им винаги завършваха с викове? Нанасяха си отвратителни обиди като капризни деца. Ужасяващата случка с бунтовниците би трябвало да ги сближи, да ги свърже по-силно, вместо да ги настрои един срещу друг. Всъщност всеки спаси живота на другия, а отстрани изглеждаха като врагове.

Кери си даваше сметка колко са противоречиви чувствата ѝ към Линк. Нуждаеше се от време, за да ги осмисли.

— И аз ще се поразходя, Джо.

— Но той заповяда да стоим тук.

— Знам, но ми е необходимо да глътна малко въздух. Няма да ходя надалеч. Наглеждай децата вместо мен.

Джо не можеше да ѝ откаже. Кери осъзнаваше, че се възползва от предаността му, като го задължи да пази спящите деца. Мина през тъмните стаи на къщата и се измъкна през задната веранда, за да избегне срещата с Линк.

Камъните на терасата бяха изпочупени и в пукнатините растеше трева. Кери се питаше колко ли приеми са се състояли тук. Какво ли се бе случило с хората, живели в къщата? Очевидно са били богати. Дали са експлоатирали земята и работниците, както пишеше по плакатите?

Кери се чудеше дали се е срещала със собствениците на този дом. Дали не ѝ ги бяха представили в някоя елегантна гостна, облечени в модни дрехи, похапващи лакомства? Пропъди тягостните мисли и тръгна по обраслата с плевели пътека. Мина през разкошната градина. Сепна я шум от течаща вода. Едва не нагази в потока. Същинска

сребърна лента. Искреше и бълбукаше като шампанско на лунната светлина.

Поколеба се за миг, а после седна на скалистия бряг и развърза обувките си. Нагази до колене в хладката пенлива вода. Почувства се великолепно. С неохота се върна на скалите и съблече панталона си. Когато отново влезе в потока, беше само по риза и бикини. Гмурна се под водата, която обля изгорялата от слънцето кожа, солена и смъдяща от засъхналата пот. Шумящият поток отпусна мускулите ѝ. Накрая тя потопи глава, за да измие пращната си коса.

Банята щеше да бъде божествена, ако не си беше спомнила думите на Линк. Как можа да му мине през ума, че се е зарадвала на вниманието, което ѝ оказа бунтовникът? Странно — докосването на войника ѝ бе противно, за разлика от ласките на Линк. И ако той отново я целунеше... Не успя да довърши мисълта си. Нечия ръка я хвана точно под гърдите и я изтегли от потока. Преди да успее да извика, дланта запуши устата ѝ.

ПЕТА ГЛАВА

Кери се бореше като дива котка. Захапа ръката му и мъжът изстена от болка. Но когато се опита да се освободи, за да извика, устните ѝ бързо бяха притиснати, а писъците — заглушени. Тя риташе, извиваше се и се гърчеше, дереше и забиваше нокти, ала нападателят беше по-силен от нея. Ръцете му приличаха на менгеме, готово да счупи ребрата ѝ.

— За Бога, млъкни и спри!

Краката на Кери омекнаха. Нападателят ѝ бе Линк. Ядоса се, че я изплаши, но изпитваше и благодарност. В крайна сметка той, а не партизанинът я влачеше навътре в джунглата, далеч от къщата.

Едва различаваше думите, прошепнати в ухото ѝ. Изведнъж осъзна, че долавя и други звуци, които досега не бе забелязала — застрашително отчетливи и познати. Груб смях на мъже. Мелодичен испански говор, изпъстрен с вулгарни ругатни. Подрънкване на метални съдове за храна и на оръжие. Някъде наблизко войници си устройваха лагер. Постепенно Линк я пусна.

— Кои са те? — почти беззвучно произнесе тя с безчувствени изтръпнали устни.

— Не изчаках да ги попитам.

— Къде са?

— На поляната пред къщата.

Очите ѝ тревожно се разшириха. Обърна се, готова да хукне през храстите. Линк протегна ръка, хвана я за мократа риза и я дръпна назад.

— Пусни ме!

— Луда ли си?

— Децата...

— Те са в безопасност. — Докато шепнеха напрегнато, той я влачеше през гъстия шубрак. — Ето тук — побутна я леко, като отмести тежката кадифена завеса от лиани.

— Ами децата!

— Обясних ти, че са в безопасност.

Когато разбра, че се кани да спори, Линк я тласна надолу. Краката ѝ се огънаха и тя се строполи на меката земя. Преди да успее да се изправи, той я бутна по рамото. Изтърколи се в покритата с листа дупка. Линк я последва и спусна естествената завеса. Прилепи тяло до нейното, за да заемат възможно най-малко място в тясното скривалище.

— Ще лежиш и няма да мърдаш — промълви в ухото ѝ. — Не издавай никакъв звук.

Кери понечи да се възпротиви, но той я стисна силно. Осъзна, че движението му е неволно, понеже чу звуците секунди след него. Някой си пробиваше път през джунглата и мърмореше на развален испански. Много скоро приближи на опасно разстояние до тях. Разсече с мачетето си растенията, които ги криеха в тъмнината. Кери затаи дъх. Линк, чието дишане тя усещаше във врата си, стори същото.

Войникът ги отмина, но те продължаваха да стоят нащрек и да се вслушват в стъпките му. Както очакваха, той се върна обратно и спря на по-малко от крачка от скривалището им. Прибра мачетето в кожения калъф, а после драсна клечка кибрит. До ноздрите им стигна острата миризма на марихуана.

Линк притисна лице към врата на Кери. Продължиха да лежат неподвижни и безмълвни. Кери си мислеше колко много неща биха могли да ги издадат. Неволно покашляне. Внезапно движение, ако съзрат някоя змия. Тя потрепери, но не толкова от допира на мократа риза, залепнала за тялото ѝ, а от ужас. Какво ще стане, ако ги открият? Ами децата? Наистина ли бяха в безопасност, или Линк я излъга, за да я накара да се скрият? Не. Той не би го направил. Всъщност не можеше да бъде сигурна. Веднъж ѝ спомена, че поставя себе си над всички.

За щастие войникът не остана дълго. Очевидно не довърши цигарата. Чуха шумоленето на дрехите, докато прибираше фаса, а после тихото ритмично подрънкване на манерката, която се удряше в бедрото му. Линк изчака цели пет минути, преди да пусне Кери и да вдигне глава.

— Какво плещеше? — попита шепнешком, след като прецени, че е безопасно да разговарят.

— Оплакваше се, че сержантът го е пратил на разузнаване.

— Нещо за нас?

— Не.

— Слава Богу. Предполагам, не знаят, че сме тук. Как си?

— Добре съм — отвърна Кери, макар че бе уплашена до смърт.

— А децата?

— Мисля, че при тях всичко е наред.

— Какво значи „мисля“?

— Говори по-тихо. И се успокой най-сетне. Погрижих се да се скрият, преди да тръгна да те търся. Кълна ти се — добави той, засегнат от недоверието ѝ.

Кери се засрами, че се бе усъмнила. Линк О'Нийл беше негодник, но не би жертвал децата, за да спаси собствената си кожа.

— Какво стана?

— Когато за последен път обикалях имението, чух камионите да се приближават. Реших, че също като нас са си наумили да използват празната къща. Дотичах обратно, видях, че те няма, и заведох децата в мазето под кухнята.

— Не подозирах, че съществува такова мазе.

— Надявам се, че и войниците не са го открили. Оставих Джо да ги пази. Заплаших го, че ще го кастрирам с мачетето, ако излезе оттам, преди да се върна. Трудно го убедих, защото си бе наумил да тръгне да те търси.

— Не трябваше да напускам къщата.

— Малко е късно за разкаяния, госпожице Бишоп.

Кери премълча хапливия отговор. Най-голямата ѝ грижа сега бяха децата.

— Малките уплашиха ли се?

— Да, но аз съумях да ги успокоя, като обърнах всичко на игра. Разполагат с вода. Обещах да ги почерпя, ако не вдигат шум. Казах им да заспиват. Уверих ги, че когато се събудят, ти ще бъдеш при тях.

— Смяташ ли, че са те разбрали?

— Моля се на Бога да е така. Когато се умори да спори с мен, Джо се съгласи да им превежда. — И добави смутено: — Дяволски се бях притеснил, че ще се наложи да обяснявам на тия главорези защо деветте деца са в мазето.

— Дали не са същите, които срещнахме днес? — ужасено попита Кери.

— Не знам. Които и да са, едва ли ще са по-състрадателни. Реших, че е по-добре да стоя настрана.

— Правилно. А къде е камионът?

— Скрих го, след като го разтоварихме.

Кери лежеше неподвижно и се опитваше да не мисли за тялото, притиснато до нейното. Усещаше изгаряща топлина през мократа блуза, прилепнала до кожата ѝ.

— Поръчах ти да не напускаш къщата — сърдито отбеляза Линк. — Нали обеща да ме слушаш?

— Нуждаех се от малко въздух — сопна му се тя.

Укорът му без съмнение бе напълно основателен и това засегна гордостта ѝ. Истинско безразсъдство бе да излезе навън, и то през нощта. Ако нещо лошо сполетеше децата, вината щеше да бъде нейна.

— Щеше хубавичко да се нагълташ с въздух, ако те бяха надупчили. За малко да те убият, както и всички нас. Надявам се, че поне банята ти е харесала.

— Да, макар че продължи кратко. — Изведнъж Кери застина. — Линк, аз оставих дрехите си...

— Скрих ги зад едно бананово дърво. Дано не ги намерят.

— Защо не ги взе със себе си?

— Имам само две ръце. Не можех да нося дрехите ти и в същото време да те измъкна от потока, без да допусна да се разкрециш. Ако войниците те бяха открили преди мен, щяха да те разсъблекат. Повярвай ми, колкото и лошо да е мнението ти за мен, уважавам непорочността ти много повече от тях.

Кери съжали, че спомена голотата си. След като непосредствената опасност бе отминала, не можеше да не мисли за оскъдното си облекло и за принудителната близост с този непредсказуем човек.

Колко ли дълго щяха да останат така, притиснати един към друг, без да се движат, нито пък да разговарят нормално? Не биваше да отслабват бдителността си. В момента джунглата бе единственото убежище за тях. Би било рисковано да търсят друго. Кери вече беше започнала да осъзнава колко неудобно щяха да се чувстват през следващите няколко часа.

И двамата бяха премръзнали, със схванати от неудобната поза мускули. Близостта на Линк все повече я смущаваше, сигурността,

която обещавахе силното му тяло, я привличаше. И не само заради топлината, която излъчваше.

— Ястието, което готвят, мирише приятно — отбеляза тя, за да отклони вниманието си от Линк.

— Не мисли за него. Сигурно е игуана или нещо още по-гадно — каза той, за да пропъди пристъпите на глада.

— Престани! — измърмори Кери и леко размърда крака. — Непрекъснато си представям как по тялото ми лаят гадинки.

— Не мърдай.

Дори при най-леко движение близостта ѝ възпламеняваше кръвта му. Нужно бе огромно усилие, за да се овладее, да не злоупотреби с тъй трудно спечеленото ѝ доверие.

— Мускулите ми се схванаха, Линк.

— Студено ли ти е?

— Малко — призна тя.

През деня в джунглата беше като в сауна — влажно и душно. Сега обаче те лежаха на мокра земя. През гъстите шубраци тук почти не проникваше слънчева светлина и под лианите бе необичайно хладно. Кери усети, че зъбите ѝ тракат от студ.

— Махни тази мокра риза — нареди Линк.

Мъчителните секунди сякаш се точеха едва-едва. Двамата стояха напрегнати и неподвижни, както в мига, в който войникът мина покрай тях.

— Не ми е чак толкова студено — плахо се обади Кери.

— Ще ти дам моята риза. — Линк въздъхна раздражено. — Можеш да се увиеш с нея.

— Добре — съгласи се неохотно Кери. — Как ще го направим?

— Първо ме пусни.

Линк пъкна ръка между гърба ѝ и гърдите си и разкопча ризата си. Много внимателно, за да не раздвижи листака, се повдигна почти до седнало положение и измъкна раменете и ръцете си. Едва дишаше от усилието, което положи.

— Готов съм — каза той. — Сега е твой ред.

Кери бе признателна на тъмнината, която скриваше голотата им. Но в същото време тя придаваше интимност на неловката ситуация. Прехапа устни и затвори очи, за да не позволи на смелостта да я напусне, преди да е посегнала към копчетата на ризата си. Това беше

лесно. Трудността възникна, когато се помъчи да отдели мократа материя, залепнала за кожата ѝ.

— Отдръпни се колкото е възможно по-далеч от мен.

Долови пресипналостта в гласа му, но реши, че е от предпазливост. Не се осмеляваше да мисли за друга причина. Повдигна се бавно и се подпря на лакът. Размърда последователно рамене, за да се освободи от мократа риза.

— Дай да ти помогна.

Топлата длан на Линк отмахваше дрехата сантиметър по сантиметър. Когато стигна до лакътя, се наложи да дръпне по-силно. Кокалчетата на ръката му неволно допряха гърдата ѝ. Двамата се вцепениха.

— Извинявай — наруши мълчанието той.

Кери не му отговори. От притеснението в гърлото ѝ бе заседнала бучка, която ѝ пречеше да изрече дори и една дума. Линк изтегли ръкава докрай. Позата, която заемаше, и напрежението бяха стегнали болезнено мускулите на Кери. Най-сетне тя се отпусна уморено и въздъхна с признателност.

— Ще се справиш ли с останалото? — попита той.

— Да.

Изтърколи се назад и се приближи до него, докато изтегляше ръкава от ръката, на която дотогава се бе подпирала. Щом съблече ризата, отново се премести напред, като се надяваше, че през този кратък момент той не е усетил колко уязвими усеща гърдите си. Беше много тъмно и Кери се съмняваше дали Линк въобще я вижда. Но и двамата остро усещаха какво напрежение създава голотата им.

Когато Линк метна ризата върху нея, Кери я сграбчи и се зави. Завършекът на сложната операция ѝ донесе облекчение, ала криеше и опасност. Усети как тялото ѝ се затопля, но в същото време вдъхна опияняващата миризма на мъжкото тяло. В дрехата му се чувстваше така, сякаш бе в прегръдките му.

— По-добре ли е?

Кери кимна в отговор. Косата ѝ бе натежала от водата.

Тя понечи да я вдигне нагоре, но сега пък шията и раменете ѝ се оголиха.

— Все още трепериш — рече Линк и я притегли към себе си.

Кери затвори очи, но не успя да прогони мисълта за ръцете, които я обгръщаха. Сутринта, докато се миеше, беше го наблюдавала, неспособна да отвърне очи. И ето че сега тези мускули — слаби, но жилави, с изпъкнали вени се притискаха към гърба ѝ. Свиваха се и се отпускаха, сякаш следваха ритъма на изопнатите ѝ нерви.

На слънцето косата му бе осеяна с ръждивокафяви кичури, а косъмчетата по тялото му имаха червеникавозлатист оттенък. Раменете му сигурно бяха осеяни с лунички, също както скулите.

— Краката ти навярно са измръзнали. — Линк не изчака да му отговори. — Не се страхувай, позволи ми да те стопля.

Кери едва не се разсмя. „Не се страхувай.“ Ама че смешно прозвуча. Все едно чуваше зъболекарят ѝ да я успокоява: „Ще изпитате лека болка, но не се плашете.“ Нима бе възможно да пропъди страха, неистовото вълнение, което цяла я разтърсваше? Грубият плат на панталона приятно ожули нежната ѝ кожа.

— А на теб не ти ли е студено? — попита тя с тъпичък глас.

— Не. Аз съм почти облечен, а ти нямаш нищо, освен...

Спри дотук, О'Нийл. Не го казвай. По-добре да си остане неизречено. По-безопасно би било да насочат разговора към нещо друго — книги, филми, политика, — вместо непрестанно да споменават облеклото си или по-скоро липсата му.

— Нося манерката. Пие ли ти се вода?

— Не — едва чуто отвърна тя.

Не смееше да се движи. Умът ѝ непрекъснато се връщаше към момента, когато се опитваше да свали пистолета му. Колко ли щеше да продължи нощта? Ами ако войниците не си тръгнаха на зазоряване? Сърцето ѝ едва ли би издържало. За да разсеят напрежението, трябваше поне да разговарят.

— Разкажи ми за себе си, Линк.

За Бога, Кери не биваше да иска от него подобно нещо. Ако бе достатъчно разумна, не би желала да научи, че я усеща с всеки нерв на тялото си, копнеещо да я обладее.

Линк бе изтичал до къщата минути преди военните камиони. Врълхлетя в огромната всекидневна, заповядвайки ѝ да вдигне децата и сламениците и да ги премести в мазето. Онемя, когато Джо му обясни, че Кери е излязла навън. Прокле вироглавата жена, навлязла сам-сама в пълната с партизани джунгла, но въпреки яда си заговори

успокоително на децата. Вкара ги в тъмното и мръсно мазе. Представяше си какъв страх ги обзема, но зловещото помещение поне им осигуряваше идеално скривалище. Затвори капака и придърпа върху него някакъв шкаф.

Единствено страхът за живота ѝ го накара да потисне гнева и да се втурне в тъмнината да я търси. Спомни си за потока, който видя, докато обикаляше имението. Освежаващата вода го бе изкушила да се гмурне. Интуитивно тръгна по препреchenата с лиани пътека, която водеше към него.

Яростта се примеси с облекчение, когато откри Кери, газеца из плитчината. Бързо скри дрехите ѝ в гъсталака и я измъкна от потока. В съзнанието му нахлуха еротични картини. Никой мъж не би се въздържал да докосне това приказно красиво тяло. Виденията и сега не напускаха мисълта му. Тя лежеше, загърната в ризата му, а той изгаряше от желание да я притисне до болка. Господи, беше истинска агония да се съпротивлява на изгарящата го страст.

Наложи си всичката самодисциплина, на която беше способен, за да не изстене на глас. Опита се да забрави огрялата от лунната светлина коса, очите, които от сребристите лъчи ставаха дълбоки и загадъчни като сапфири. Споменът за вкуса на устните ѝ не го напускаше.

За грешника още една порочна мисъл едва ли би била от значение, но той щеше да се озове в ада преди края на нощта, ако продължаваше да се измъчва по този начин. Нуждаеха се от нещо, което да отвлече вниманието им.

— Какво искаш да знаеш за мен? — Гласът му прозвуча пресипнало.

— Къде си израснал.

— В Сейнт Луис.

— Кварталът май не е бил особено изискан? — инстинктивно се досети тя.

— Бедна ти е фантазията, госпожице — засмя се той.

— А родителите ти?

— И двамата вече са покойници. Старият ме отгледа. Майка ми почина, когато бях малък.

— Имаш ли братя и сестри?

— Слава Богу, не.

— Защо „слава Богу“?

— Защото и сам не ми беше лесно. Баща ми работеше в пивоварната. Прибираше се късно. Мразеше да се занимава с мен, след като мама почина. Беше цапнат в устата, твърдоглав пияница. Амбициите му се простираха само дотам, че да плаща наема и да разполага с достатъчно пари за уиски. Последното нещо, което искаше, бе да се грижи за дете. Напуснах дома веднага щом реших, че съм достатъчно голям и мога сам да се справям. Видях се с баща ми само два пъти, после той умря.

— Какво се случи с него?

— Една нощ, както си пиел с приятели, получил инфаркт и умрял на място. Погребали го до майка ми. Тогава бях в Азия. Писаха ми за подробностите.

Кери не знаеше какво да каже. Сред познатите ѝ нямаше човек с подобен произход.

— Кога се залови с фотографията?

— В гимназията. Бягах от час, не си спомням по кой предмет беше. Заставиха ме да посещавам курса по журналистика, чиито членове издаваха училищния вестник. За наказание ми дадоха фотоапарат и ме накараха да правя снимки. Резултатът бе неочакван — в края на годината вече страшно се бях запалил.

— А в кой колеж си учил?

— Колеж? — Смяхът му прозвуча презрително. — Камбоджа, Виетнам, Африка, Близкия изток. Получих образованието си на Голанските възвишения, в Бейрут, Белфаст и в лагерите за бежанци в Биафра и Етиопия.

— Ясно ми е.

— Съмнявам се — тъжно отбеляза той.

Кери не схващаше дали негодуванието му е насочено срещу нея, срещу безразличния му баща, срещу липсата на образование или срещу всички тези неща, взети заедно. Но сметна за по-разумно да премълчи.

— А ти? — внезапно попита Линк. — Какво беше твоето детство?

— Прекрасно. — Кери се усмихна. Спомни си онези безоблачни дни, преди да се разрази скандалът и да я връхлети кошмарът. — И

моите родители вече са мъртви. Но когато бях малка, имах и майка, и баща.

— Сигурно си ходила в частно училище.

— Да — призна си тя.

— Нека да отгатна. Носила си престилки в морскосиньо и бели колосани блузи. Прибирали са косата ти на стегнати плитки, от които са ти се насълзявали очите. Всяка сутрин са ти обували бели чорапи и черни лачени обувки. Лицето и ръцете ти никога не са били мръсни.

— Невероятно точно — Кери се изсмя тихо.

— А заедно с латинския и хуманитарните науки си усвоила и светските маниери.

Тя кимна. Спомни си за приемите, на които седеше с родителите си и слушаше отегчителните разговори, съвсем неподходящи за едно момиче, влюбено в „Ролинг Стоунс“. Не се затрудняваше коя вилица да използва и винаги благодареше любезно на домакините за приятно прекараната вечер. Линк бе расъл с ключ на врата, а тя притежаваше хартия за писма с монограм.

— Работата на баща ми беше свързана с пътуване. Може би двамата с теб понякога сме били на едно и също място.

— Миличка, ти дори не си чувала за някои от местата, където съм бил аз. — Линк отново се изсмя подигравателно.

— Не съм чак толкова наивна.

Не виждаше лицето му, но можеше да си представи ироничната усмивка. След като знаеше какъв е произходът му, вече разбираше защо се подиграва на спокойния живот и на липсата ѝ на опит.

Двамата неусетно потънаха в мълчание. И като по чудо скоро заспаха.

Кери се събуди изведнъж. Всичките ѝ мускули бяха изтръпнали от напрежение.

— Какво става?

— Шшт! — Линк сложи пръст на устните ѝ. — Просто вали дъжд.

Огромните капки падаха тежко около тях и се разплискваха шумно, сякаш убежището им бе подложено на обстрел.

— О, Боже! — изхлипа Кери и отпусна брадичка на гърдите си.

Големите листа донякъде ги предпазваха от пороя, но тук-там водата се процеждаше, капеше по голата ѝ кожа и я изстудяваше. Кери имаше чувството, че цялото ѝ тяло е схванато. Копнееше да изпъне крака, за да облекчи болката.

— Не мога да остана повече тук. Трябва да изляза.

— Не! — остро възрази Линк.

— Само за миг...

— Ще се намокриш. После ще ти бъде още по-неприятно.

— Защо не се промъкнем в къщата? — попита тя с надежда в гласа.

— Изключено е.

— Едва ли някой пази. Ще влезем през кухнята и ще отидем при децата.

— Те навярно спят. А и Джо е при тях.

— Никой няма да ни види.

— Рисковано е. Войниците положително са поставили постове.

— Повече не издържам!

— Не желая да ме застрелят! А и ти едва ли си готова отново да се изложиш на грубиянските им шеги. Излишно е да бързаме. Ще тръгнем, когато аз реша.

От оглушителния шум Кери усети как я обхваща клаустрофобия.

— Още дълго ли ще останем тук? — попита тя.

— Не знам.

— Докато се разсъмне?

— Надявам се.

— Колко е часът?

— Мисля, че е около четири.

— Не мога вече да търпя, Линк! — Беше ѝ неприятно, че гласът ѝ трепери, но не успя да се овладее. — Повярвай ми.

— Длъжна си.

— Не съм в състояние. Моля те, нека се изправя.

— Не.

— Умолявам те.

— Казах не, Кери.

— Само за минута. Трябва...

— Обърни се.

— Какво?

— Обърни се с лице към мен. Смяната на позата ще ти помогне да се поотпуснеш.

Мускулите ѝ неудържимо се нуждаеха от движение. Тя се завъртя първо на гръб, а после към Линк. Сложи ръце на гърдите му и зарови лице във вдлъбнатината под рамото. Позволи си да се наслади на топлината и сигурността на тялото му, докато дъждът понамалее. Не разбра колко време стояха така — безкрайни часове или просто няколко минути. Накрая осъзна, че дъждът е спрял и тишината е също толкова шумна, както и пороят. Размърда се, за да се отдалечи от Линк, но нямаше място.

— Извинявай — прошепна тя.

— Няма нищо.

— Обзе ме паника. Предполагам, че е клаустрофобия.

— Стресна се насън. Студено ти е, гладна си, чувстваш се неудобно. Аз също. Но засега не можем да направим нищо.

Гласът му звучеше странно. Не беше нужно да го пита защо. Дъхът му пареше лицето ѝ, пръстите му приятно се ровеха в косата ѝ, от местата, където телата им се допираха, се излъчваше топлина. Всички тези усещания я караха да потръпва.

— Защо си се нагърбила с това, Кери?

— Кое?

— Посветила си се на нещо, което не е по силите ти.

О, това ли било! Тя се засрами от лъжата си. Като се изключат ожесточените им разправии, откакто я сбърка с монахиня, той се отнасяше твърде почтително към нея. Благородството му изискваше да знае истината. Или поне отчасти. И все пак тя не бе готова да му разкрие истината.

— Защо твърдиш, че не е подходящо за мен?

В главата на Линк се бореха противоречиви мисли. Кери му се струваше по-съблазнителна от всяка жена, която беше държал в прегръдките си. Не му се удаваше да си представи тази млада, изключително красива жена като монахиня. Приятният допир на тялото ѝ, начинът, по който на няколко пъти бе посрещала целувките му, някак отхвърляха мисълта за онези същества в черни одежди, потърсили уединение в килиите на някой манастир. Познаваше добре хората в бедните квартали, където царяха пороците и престъпността, и

почти винаги първите му впечатления бяха верни. И в този случай бе готов да се закълне, че е прав.

— Не ми приличаш на монахините, които съм виждал.

— Монахините по нищо не се отличават от останалите жени.

— А дали носят бикини?

— Аз... — Кери се изчерви. — Харесвам луксозното бельо. Подобно увлечение не е грях. Нали съм жена?

Линк не се нуждаеше от това напомняне. Тя наистина бе жена. Усещаше го с всяка фибра на тялото си.

— Не ми приличаш на светица.

Кери се вцепени от обидата, но той я притисна още по-плътно.

— Не искам да кажа, че не си порядъчна. Просто адски... — замълча за миг, понеже трудно намираще думите. — Исках да кажа... Не ти ли е минавало през ум, че трябва да родиш деца? Държиш се прекрасно със сираците. Не мечтаеш ли за собствени деца?

— Да — искрено отвърна тя.

— А за... съпруг?

— Да — тихо промълви Кери.

Чудеше се дали Линк чувства колко силно тупти сърцето ѝ. Отговорът ѝ бе искрен. Но никога не беше желала така силно да има мъж, както сега. Спомни си колко усилия положи, за да не отвърне на целувките му; милувките му бяха и нежни, и властни. Сигурно за всяка жена би било върховно преживяване да се отдаде на този мъж.

— Мислила ли си, че би могла да се любиш?

Кери кимна и потърка нос в къдравите косъмчета на гърдите му.

— И си се питала какво ще почувстваш?

Кери стисна устни, за да потисне изпълнения с копнеж стон.

— Естествено.

— Ако попаднеш на подходящ мъж, това би ти доставило удоволствие. — Линк прокара пръсти през косата ѝ. — Огромно удоволствие.

Кери усещаше, че се разтапя, и не посмя да отговори от страх гласът ѝ да не я издаде.

— Не ти ли е любопитно?

— Да.

— А не мислиш ли, че би било жалко, ако не опиташ? — изрече с пресипнал глас той.

Най-сетне Кери се осмели да прошепне:

— Все още не съм дала обет.

— Какво? — Линк трепна неволно.

— Казах...

— Чух добре. Какво означава това?

Дъхът му беше горещ, както и разперената ръка, която изгаряше гърба ѝ. Изкуши се да си признае истината. Не се съмняваше обаче, че секунда след като думите излязат от устата ѝ, той ще изгуби контрол. Тя самата тръпнеше и чувстваше болка от желанието, което изпитваше. До какъв ли екстаз биха стигнали, ако...

Не. Не биваше да забравя деветте деца. Животът им бе в нейните ръце. Трябваше да се отрече от всичко, за да оцелеят. Нито тя, нито Линк имаха право да се разсейват дори и за миг. Ако сега се оставеха на страстта, щяха да настъпят усложнения, а навярно и двамата щяха да страдат.

Кери не би се отдала лекомислено на някой мъж. А Линк ясно бе дал да се разбере, че за него преживяването означаваше само едно — удоволствие. Взаимно, споделено, но краткотрайно. Затова внимателно подбра думите си, преди да отговори.

— Това означава, че все още не съм решила какво да върша през останалата част от живота си.

Изрече самата истина. Нямаше планове за бъдещето. Единствената ѝ мисъл бе да откара децата на сигурно място в собствената си страна.

Долови тежката въздишка, която се отрони от гърдите на Линк, а заедно с нея и стаеното огромно напрежение. Чувстваше се неловко, че Линк безмълвно се съобразява с желанията ѝ, а тя не смее да му разкрие истината.

Лежеше в прегръдките му, но вече чувстваше настъпилата промяна. Скоро през клоните над главите им започна се процежда сивкава светлина. Те се послушаха напрегнато и доловиха раздвижване откъм лагера на войниците. Миризмата на кафе и храна още повече засили глада им. Усетиха движението из джунглата, но никой не дойде близо до тях. Най-после долетя дългоочакваният рев на двигателите.

Линк постоя още петнайсетина минути, преди да изпълзи навън.

— Ти не мърдай оттук.

Кери му се подчини. Всъщност му беше признателна за миговете на усамотение. Облече ризата, която все още бе влажна, и прокара пръсти през косата си. Все още се мъчеше да разплете обърканите кичури, когато завесата от листа се повдигна.

— Всичко е наред — заяви Линк. — Заминаха си.

ШЕСТА ГЛАВА

Кери се свлече на брега на реката. Сили нямаше да се бори повече. За една нощ Лиза сякаш бе наддала два̀сет и пет килограма. Ако продължеше да я носи, щеше да я изпусне всеки момент. Сложи детето на земята до себе си.

— А сега какво?

Не получи отговор. Изминаха няколко минути. Дори и децата кротуваха, сякаш съзнаваха, че възникналият проблем е толкова сериозен, че не е изключено да няма решение. Кери вдигна ръка към челото си и погледна към мъжа, който стоеше до нея. Не беше трудно да отгатне настроението на Линк — отпуснал тежестта на единия си крак, с ръце на бедрата, сбърчил чело, намръщен, с искрящи очи. Усети как потиска напирещата ругатня. Не се осмеляваше обаче да я изрече пред децата, макар че не разбираха английски.

— Линк? — опита тя отново да привлече вниманието му.

— Откъде да знам? — Той рязко завъртя глава и се вторачи в нея. — Аз съм фотограф, а не инженер.

Веднага съжали, че ѝ се озъби. Тя нямаше вина, че през нощта пороят бе отнесъл дървения мост, по който възнамеряваше да мине с камиона. Не беше виновна и за отвратителното му настроение. Нямаше право да я упреква. Бедата бе, че откакто ѝ помогна да изпълзи от скривалището, където прекараха нощта, много трудно овладяваше нервите си.

— Облечи се! — Той ѝ хвърли гневно дрехите, които беше скрил в храстите.

Кери не обърна внимание на тона му, а бързо нахлузи панталона. Линк проследи всяко движение на дългите ѝ стройни крака. Не беше в състояние да откъсне очи. Испитваше неопишуема болка при спомена за дългите мигове, които бяха прекарвали притиснати един в друг. Наистина ли се случи? Дали не сънува, че тялото ѝ бе станало част от неговото? Дали се сгуши в него, за да търси близост, или той толкова силно го желаше, че вече губеше представа за реалността?

Цяла сутрин се отбягваха. Не се държаха като човешки същества, прекарали нощта заедно, споделили страха от надвисналата опасност. Отношенията им дори не бяха приятелски. Тя странеше от него, а той бе сприхав и агресивен. Когато се прибраха в къщата и откриха децата в кухнята, вместо в мазето, Линк се развика на Джо:

— Доколкото си спомням, казах ти да не мърдаш от мястото си, докато се върна.

— Чух как войниците си заминаха — сопна му се момчето. — Знаех, че вече е безопасно.

— Нищо не знаеш, да те вземат...

— Линк!

— Когато ти наредя нещо, очаквам от теб...

— Линк! — отново извика Кери. — Престани да се караш на Джо. Децата са живи и здрави, а ти ги плашиш.

— Пригответи ги. — Линк изруга под нос и тръгна към предната част на къщата. — След пет минути се връщам.

За щастие камионът стоеше там, където го бяха оставили предишната вечер, скрит под лианите. Линк размахваше злобно мачетето, за да излее част от злобата си.

— Гладни са — обясни му Кери, когато той ги повика да се качват.

Линк връхлетя в кухнята. Децата лакомо ядяха сух хляб с банани. Нито едно от тях не смееше да го погледне, понеже долавяха настроението му. Само Джо открито го предизвикваше.

Малката Лиза се изтръгна от прегръдките на Кери. Прекоси кухнята с коричка хляб в ръка. Взря се съчувствено и умолително в Линк и го дръпна за крачола, за да привлече вниманието му. Той се наведе към нея. Детето безмълвно му подаде коричката, но очите ѝ, тъмни като шоколад, говореха много. Линк приклегна и пое хляба.

— Благодаря много — каза той на испански и перна момиченцето по брадичката.

Лиза му отправи ослепителна усмивка и срамежливо изтича при Кери. Мина известно време, докато Линк прочисти достатъчно гърлото си и изрече прегракнало:

— Да вървим.

След като настаниха децата в камиона, той дръпна Кери настрана.

— Освободи пазача си!

— Какво имаш предвид?

— Джо. Закълни му се, че снощи не съм ти сторил нищо лошо. Не смея да се обърна с гръб към него, понеже се боя, че ще забие нож в ребрата ми.

— Не ставай смешен, Линк.

— Обясни му, ти казах!

— Добре!

Това бяха последните думи, които размениха, преди Кери да засенчи очи от яркото слънце и да го извика по име. Очевидно нейните нерви бяха не по-малко опънати от неговите.

— Затова ти плащам, господин О'Нийл. Да даваш идеи.

— Трябваше да ме провериш, преди да ми предложиш работата.

Кери не успя да възрази. Стисна устни и се взря в бързата вода.

Защо в нейно присъствие той изглеждаше като свиреп звяр? Децата се бяха втренчили в него, сякаш непрестанно се питаха дали той е по-страшен, или опасностите, които ги дебнеха на всяка крачка.

— Ще ме оставите ли да помисля? — Линк прокара пръсти през мократа си от пот коса.

Мостът бе отбелязан ясно на картата, но придошлата река явно го бе отнесла. Камионът бе спрял там, където пътят изчезваше в тъмната бушуваща вода. Децата стояха на брега и очакваха от него отговорите, които той не можеше да им даде. Джо се наслаждаваше на затруднението — устните му бяха изкривени в самодоволна подигравателна усмивка. А Кери очевидно оставяше на него да намери решение. Както изтъкна, плащаше му, за да го стори. Щеше да му се наложи да спечели всеки цент от петдесетте хиляди долара.

Линк прехапа устни и се вторачи в реката. Отиде до камиона, разрови багажа в каросерията и се върна при групата.

— Трябва да се разберем — обърна се той към Кери.

— Измисли ли нещо? — Тя се изправи, нареди на децата да не се приближават до реката и го последва.

— Моля те да ме изслушаш, без да ме прекъсваш. Предлагам ти да натоварим децата, да се върнем обратно и да се оставим в ръцете на първите войски, на които попаднем. — Тя не избухна и той продължи: — Без значение е дали ще бъдат войници на президента, или

бунтовници. Ще заложим на суетата им, като им обясним колко хуманен жест биха извършили, ако ни помогнат. Ще им обещаем да защитим каузата им пред света. — Сложи ръце на раменете ѝ и тя почувства, че дълго е премислял решението. — Кери, децата са гладни, а храната свърши. Останали сме почти без вода и не е сигурно дали ще намерим. Не знам как да мина през реката, без да рискувам живота на всички. Нямаме бензин. Дори и да стигнем до мястото на срещата, откъде си сигурна, че този господин Хендрин ще е там, за да ни вземе? — Видя, че очите ѝ потъмняват и побърза да добави: — Нагърбила си се с благородна задача. Наистина ти се възхищавам. Но, надявам се, ще признаеш, че планът не е особен добър... — Усмихна ѝ се мило. — Какво ще кажеш?

— Ще кажа, че ако не си махнеш ръцете от раменете ми, ще забия коляно в слабините ти — отвърна Кери с равен и спокоен глас и въздъхна дълбоко, без да го изпуска от поглед.

Усмивката застина на устните му. Лицето му придоби комично изражение. Веднага отпусна ръце до бедрата си. Кери сковано се обърна и се отдалечи. Но бе изминала само няколко крачки, когато Линк се хвърли, хвана я за колана на панталона и ядосано я задържа.

— Една минута — изкрещя той и я завъртя към себе си. — Нито една моя дума ли не стигна до съзнанието ти?

— Чух всичко и то издава единствено собственото ти малодушие — отвърна тя, опитвайки напразно да се отскубне.

— И няма да се откажеш?

— Не! След като прекосим реката, до границата има само няколко километра.

— Може да се окаже, че са хиляда.

— Обещах на децата, че ще ги заведа при семействата, които ги очакват в Щатите, и ще го направя — с или без твоята помощ, господин О'Нийл. А ако ни изоставиш сега, няма да видиш нито цент от щедрото възнаграждение.

— Загрижен съм по-скоро за живота си, отколкото за парите.

— Предоставя ти се възможност да запазиш и двете, ако ни помогнеш да стигнем до самолета, вместо да се предаваш на партизаните. Какво стана с опасенията ти, че ще ме застрелят или изнасилват? Нима наистина смяташ, че ще помоля за „услуга“ когото и да било?

— Повечето от тях, независимо от коя страна на фронтовата линия са, произлизат от католически семейства. Вярата ти ще те пази.

— Тя не ме опази от теб!

— Мери си приказките! — Лицето му се вкамени и преди Кери да се разкае за думите си, той хвана раменете ѝ.

— Извинявай. Не биваше да говоря така.

— И аз мисля същото.

Отблъсна я, но Кери остана с впечатлението, че го стори, за да си спести неудобството, а не от загриженост за съдбата ѝ.

— Не се самозалъгвай — заяви той с глас, който трепереше от страст. — Ако не съм те докоснал, това не означава, че не ми е минавало през ума. Напротив. Щом предлагаш съблазнителното си тяло на някой мъж, трябва да приемеш и последиците. Не се надявай да те пощадят, водени от скрупули.

— Тогава защо ми предлагаш да се предадем на войниците? — Кери бавно вдигна глава, докато очите им се срещнаха.

— Исках да разбера докъде ти стига смелостта.

— Имаш предвид... — Кери го гледаше слисана. — Всичко това е било... Не си възнамерявал...

— Точно така. Беше проверка на куража ти. Бях длъжен да се убедя, че ще издържиш.

— Кучи син! — Кери се отдръпна заднишком със стиснати юмруци, сякаш се готвеше да го удари, а тъмносините ѝ очи святкаха застрашително.

— Имаш право, сестра Кери — устните на Линк потрепнаха, после той отметна назад глава и се изсмя толкова високо и искрено, че птичките и маймунките в клоните на дърветата шумно реагираха. — Аз съм кучи син. И ще стана още по-лош! Ако успеем да се измъкнем живи, още повече ще ме намразиш. А сега събери децата.

Кери не успя да му каже колко я отвращава подлата му тактика, защото той ѝ обърна гръб. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се подчини.

Децата бяха гладни, жадни и изтощени от жегата. Наложиха се да изтърпи раздразнителността им. Отговаряше на хленчещите им въпроси, но вниманието ѝ беше насочено към Линк. Той върза въжетото, намерено в камиона, към ствола на едно дърво. После усуква другия край около кръста си и нагази в бързите води на реката.

— Какво си намислил? — извика тя тревожно.

— Стойте там.

Децата замълчаха. Всички го наблюдаваха напрегнато как напредва едва-едва. Стигна до средата, където водата беше дълбока, и започна да плува. От време на време течението го отнасяше и той потъваше. Кери затаяваше дъх, докато главата му се подадеше над повърхността. Най-накрая стигна до другия бряг. Добра се до твърда земя, застана на колене, наведе глава и си пое жадно въздух.

След като дишането му се нормализира, Линк избра дебело дърво и върза въжето. Провери го няколко пъти и отново нагази във водата. Придвижваше се по него. Не беше толкова изморително, колкото плуването, но борбата с течението го изтощи. Когато излезе от реката, бяха му нужни няколко минути, за да възстанови силите си.

Най-сетне вдигна глава и се взря в Кери. Косата бе прилепнала за черепа му. На челото му висяха мокри кичури. Кери се изкушаваше да ги отметне назад и да докосне брадясалото му лице. Стисна юмрук, за да се въздържи, и ноктите ѝ се забиха в дланта.

— Схвана ли какво смятам да направя?

— Да. А камионът?

— Ще го оставим тук и ще изминем останалата част от пътя пеша.

Възражението застина на устните ѝ. Само преди няколко минути Линк постави на изпитание издръжливостта ѝ. Предупреди я, че оттук нататък ги очаква кошмар. Тя самата настояваше да поемат риска.

— Добре — прошепна тя. — Какво искаш от мен?

— Да вземеш Лиза. Сложи я на гърба си. Аз ще пренеса Мери. Джо — обърна се той към „съперника“ си, — погрижи се за Майк. Боя се, че двамата ще трябва да изминем разстоянието няколко пъти.

Момчето кимна с разбиране.

— И аз мога да дойда с вас — осмели се да предложи Кери.

— Ти ще пазиш децата на другия бряг. Повярвай ми, няма да е особено забавно. Обясни им, че трябва да се държат здраво.

Докато превеждаше на децата, Кери се опита да ги убеди, че ще преживеят невероятно приключение. В същото време наблегна на факта, че реката е коварна и е важно да не се пускат нито за миг от човека, който ги носи.

— Готови са.

Наведе се. Лиза се покатери на гърба ѝ, хвана я за шията и обгърна тялото ѝ с крачетата си.

— Добро момиче! — похвали я Линк и разроши лъскавата ѝ коса.

Отвърна на ослепителна ѝ усмивка и я потупа по гръбчето. Кери вдигна очи, за да се наслади на нежното изражение на лицето му. Мъжът улови учудения ѝ поглед. Известно време се визираха един в друг, после той клекна и Мери се покатери върху него.

— Взе ли си паспорта? — попита Линк.

Сега се налагаше да пътуват с малко багаж. Бяха оставили всичко, което не бе от първа необходимост.

— В джоба на ризата ми е.

— Хубаво. Да тръгваме.

Линк ги поведе в бурната вода. Кери се помъчи да забрави историите, които бе слушала за животните, обитаващи реките в джунглата. Не обръщаше внимание на лигавата почва под краката си, докато търсеше здрава опора, за да стъпи. Успокояваше ласкаво Лиза, но сякаш изричаше думите не само заради разплаканото дете, а и заради себе си. Въжето, което не беше особено здраво, започна да се хлъзга под ръцете им и те трудно се задържаха. Ако не се страхуваше, че ще се удавят, Кери отдавна би се оказала от него. Докато стигне до средата на реката, дланите ѝ се разкървавиха.

Когато не усети дъното и течението я понесе, Кери се ужаси, че никога няма да изплува на повърхността. Но най-накрая успя да се изтласка нагоре и се убеди, че главичката на Лиза не е под водата. Бе заслепена и не можеше да си поеме въздух. С неимоверни усилия се придвижваше, като местеше ръце по въжето.

Стори ѝ се, че бяха изминали часове, когато внезапно нечии силни ръце я прихванаха под мишниците и я извадиха от реката. Тя се свлече на мекия, топъл и кален пясък, а Лиза все още беше на гърба ѝ. Линк свали детето и тя с радост си пое въздух. Мускулите ѝ трепереха от напрежението, но съумя да се подпре на длани и колене и седна.

Линк държеше Лиза на ръце. Бебето бе заровило лице под брадата му. Малките ръчички стискаха мократа риза. Галеше я по гръбчето, целуваше я по слепоочията, люлееше я нежно и ѝ шепнеше утешителни и похвални думи, макар тя да не схващаше нищо, освен топлотата в гласа му. Кери ѝ завидя. Искаше ѝ се да е на нейно място,

да бъде люшкана, прегръщана, целувана, успокоявана с много нежност.

— Справи се чудесно — заяви Линк.

Комплиментът не бе от най-щедрите, но на Кери, така или иначе, ѝ бяха останали сили само колкото да му се усмихне неуверено. Линк отново целуна детето и го остави до Кери. Мери хлипаше тихо. Кери прегърна момичетата и Майк. Бяха мокри и уплашени, но благодарни, че са живи.

— Задръж мачетето. — Линк го пусна на земята до краката ѝ. То бе единственото оръжие, с което разполагаха. — Добре ли си? — попита той Джо.

— Естествено — отговори наперено момчето.

— Тогава да тръгваме.

Отново нагазиха във водата. Кери се чудеше откъде намират сили. Тя едва държеше главата си изправена. Линк и Джо се върнаха още три пъти, докато прекарат всичките деца. Накрая Джо помагаше на едно от по-големите момичета, а Линк носеше две раници, натъпкани с оскъдните им запаси. На брега мъжът откъсна найлоновата подплата на една от торбите, обви кутиите с филмите и пъкна пакета под колана си. Когато Кери го видя да хвърля торбите с фотоапаратите в мътната вода, в очите ѝ се появиха сълзи.

Вече се разкайваше, че го бе обвинила несправедливо. Ако не беше тя, той вече щеше да е в Щатите и да се занимава с професията си. Единствено изпълнените с надежда лица около нея успокояваха съвестта ѝ. Знаеше със сигурност, че ако отново ѝ се наложеше, щеше да направи всичко възможно, за да осигури на сираците по-добро бъдеще. Когато Линк стигна за последен път до брега на реката, Кери очакваше да се свлече изнемощял и да си почине поне малко. Той обаче се движеше като навита пружина.

— Хайде, влезте в гората. Децата да легнат и да не мърдат.

— Какво става? — попита тя, като му се подчини.

— Струва ми се, че скоро ще имаме компания. Бързо! Джо, кажи на момичетата да млъкнат. Всички на земята!

Линк се убеди, че не са оставили следи, отрязва въжето от дървото и се шумгуна в храстите. Легна по корем до Кери и се взря в отсрещния бряг. Дишаше тежко и учестено.

— Изтощен си — промълви Кери.

— Да.

Линк не отделяше очи от камиона. Макар Кери и да мразеше превозното средство, сега ѝ липсваше сигурността му.

— Мислиш ли, че някой ни преследва?

— Не смятам, че ни преследват, но след нас се движи някой. Чух шум.

— Кой ли може да бъдат?

— Това ще бъде без значение, след като забележат камиона и въжето.

— Ако са войници на президента, ще се чудят какво е станало с хората и ще започнат да ги търсят. В случай, че са бунтовниците...

— Схванала си — мрачно заключи Линк. — Шшт! Ето ги. Предай на децата да не мърдат.

Кери прошепна заповедта. В този момент от джунглата се появи джип. След него се виждаха още няколко.

— Бунтовници! — Линк изруга тихо. Предпочиташе да са от редовната армия, тъй като бяха изоставили техния камион. Слязоха няколко партизани. Държаха автоматите готови за стрелба. Предпазливо се приближиха до камиона, понеже се страхуваха да не попаднат в клопка. След като се убедиха, че е празен, го изследваха внимателно.

— Разпозна ли някого от тях?

— Не. — Кери напрягаше слух и се мъчеше да долови разговора им, заглушен от бучащата вода. — Недоумяват защо камионът не се е върнал обратно, след като е стигнал до отнесенния мост. Не могат да разберат дали войниците са пресекли реката, като са се държали за въжето.

— Само глупак би се опитал да го стори — измърмори Линк.

Кери бързо се обърна. И срещна хитровато усмихнатите му очи. На отсрещния бряг един от партизаните извади бинокъл.

— Не мърдай! — изсъска Линк.

Войникът огледа брега и каза нещо.

— Видя стъпките ни в калта — преведе Кери. — Обяснява на останалите, че сме шепа хора. Десетина души.

— Не е глупав.

— А сега... — Кери зяпна, когато се появиха още мъже.

— Какво има?

— Най-крайният вляво...

— Кой е той?

— Хуан. Нашият куриер.

Двете му сестри, Кармен и Кара, вече го бяха забелязали. Едната извика тихо и понечи да се изправи.

— Лягай! — Заповедта на Линк, макар и изречена почти без глас, накара момичето да застине. — Преведи ѝ да не мърда от мястото си. Той може да ѝ е брат, но другите не са.

Кери предаде нареждането, но доста по-спокойно. Кармен прошепна нещо с развълнувано лице.

— Какво каза?

— Твърди, че брат ѝ няма да ни предаде.

Линк не беше убеден. Продължи да се взира в отсрещния бряг. Войниците разговаряха, докато си почиваха, пушеха и се протягаха. От време на време посочваха към другия бряг. Един от тях изтегли въжето и го разгледа. Дръпна го с ръце и то се скъса. Кери се вторачи в Линк. Той сви рамене.

— Нали ти казах, че само глупак би се опитал да го стори.

Някои от бунтовниците спореха какво ли се е случило с тези от камиона, други сякаш не се интересуваха и дремеха, облежнати на джиповете. Куриерът надничаше към мястото, където децата лежах скрити в храстите. След около половин час войникът, който явно им беше шеф, им заповяда да се качат в джиповете.

— Какво решение взеха? — попита Линк.

— Ще потърсят брод да преминат реката. — Линк разбра по виновното ѝ изражение, че Кери премълча нещо. Очите му настояваха за истината. — Ще се върнат и ще продължат да ни търсят — с неохота добави тя.

— Ето от какво се страхувах. — Линк изруга. — Да тръгваме.

Убеди се, че всичките джипове са изчезнали и подреди децата. Той щеше да води, Джо да е последен, а Кери — в средата, за да окуражава изоставащите и да внимава да не се отклоняват от пътеката, която Линк прокараше с мачетето.

— Предай им да вървят бързо. Ще спираме само ако е абсолютно наложително. И никакви приказки. — Тонът му поомекна, след като децата се взряха уплашено в него. — Кажи им, че страшно се гордея с тях, защото са добри войници.

Кери се сгръ от топлината в очите му. Complimentът се отнасяше и за нея. Когато чуха последните думи, децата се усмихнаха. Подредиха се и потеглиха през гъстата джунгла, която би била непроходима, ако Линк не размахваше безпощадно мачетето. Кери не отлепваше очи от гърба му. Преди да нагази в реката, той бе завързал ризата на кръста и прихванал косата на челото си с носна кърпа. Сега мускулите на ръцете, гърба и раменете му подскачаха, докато повдигаше и сваляше огромния нож. Ритмичността на движенията му я очарова — иначе не би имала сили да се движи дори.

Тялото ѝ се нуждаеше от почивка, устата ѝ бе пресъхнала, а стомахът — празен. Точно когато мислеше, че ще падне от умора, Линк им разреши да отдъхнат. Кери се отпусна на земята. Лиза спеше в скута ѝ. Децата веднага я последваха.

— Джо, подай манерката, но предупреди всички да пият по малко. — Откога носиш Лиза? — попита, като приклезна до Кери и ѝ предложи манерката, която висеше на колана му.

— Не знам. — Тя доближи манерката до напуканите устни на момиченцето. — От известно време. Отпадна толкова, че едва вървеше.

— Сега ще я взема аз.

— Как ще прокараваш пътеката с детето на ръце? — Кери отметна тежката си сплъстена коса.

— Няма да ти позволя да припаднеш. Не си неразположена, нали?

— Не. — Кери го погледна удивено, не усети как пусна косата си, която се разпиля по раменете ѝ, и рязко завъртя глава.

— Е, това е добре. А сега пий.

— Съжалявам за фотоапаратите ти. — Кери затвори манерката и му я върна.

— И аз. Преживяхме доста неща заедно.

— Не се шегувам — отговори Кери на заядливата му усмивка. — Мъчно ми е, че ги изхвърли.

— Ще си купя нови.

— А филмите?

— Надявам се, че кутиите не пропускат вода, както пише на етикета. Ако е така, когато се прибера у дома, ще разполагам със

страшно интересен материал. — Линк се изправи. — Вземам Лиза и не желая да спориш с мен. Едва ли ще стигнем далеч, преди да се стъмни.

Подаде ѝ ръка. Кери я пое с благодарност и се остави да я вдигне. Линк метна Лиза на гърба си и я настани удобно. После отново застана начело на редицата. Кери всеки момент щеше да се разплаче. Не обръщаше внимание на бръмчащите насекоми, на влечугите, стрелкащи се в краката ѝ, на задушната и влажна следобедна горещина, на оглушителния шум на маймунките и на крясъците на птиците. Стараеше се само да следва Линк и да се държи на крака, понеже тялото ѝ бе готово да се строполи на земята и повече да не мръдне.

Слънцето вече беше залязло и сенките в джунглата тъмнееха застрашително, когато Линк спря. Бе попаднал на плитък поток под малък водопад, стичащ се между два, обвити в лиани, обли камъка. Свали Лиза от гърба си и разкърши рамене, за да отпусне схванатите си мускули. Децата бяха прекалено уморени, за да се оплакват. Някои вече спяха, когато Кери разнасяше манерките със студена вода от потока. Нямаше храна, но дори и да имаше, едва ли щяха да ядат.

Кери копнееше да си свали обувките и да потопи крака във водата. Подобен лукс обаче бе невъзможен. Краката ѝ сигурно щяха да се подуят толкова много, че ако ги нападнеше, нямаше да успее да се обуе отново. От начина, по който Линк обикаляше мястото, Кери разбра, че нападението не е изключено. Приблужи се и седна до нея. Намръщеното му лице я накара да попита:

— Преследват ли ни?

— Едва ли, но знам, че са наблизко. Подушвам дима от огъня им. Явно не ни смятат за сериозна заплаха. — Докато приказваше, той размесваше пръст с капки вода от манерката. — Усмири децата. Скрийте се, ако някой непознат се приближи.

— Къде отиваш? — ужасът стегна гърлото ѝ.

— В лагера им.

— В техния лагер?! Ти да не си полудял?

— Без съмнение. В противен случай не бих бил тук. — Усмихна ѝ се кисело. Кери не би се усмихнала, дори и животът ѝ да зависеше от това. Линк махна към Джо. — Идваш ли с мен?

— Да.

— Намажи лицето и ръцете си с кал.

Линк протегна ръка към момчето. Джо гребна кал от дланта му и започна да я разстила по откритите части на тялото си. Кери ги наблюдаваше тревожно.

— Защо ще ходите в лагера им?

— За да откраднем оръжие.

— Нали и без него стигнахме дотук? — Помъчи се да спре напиралите сълзи, но гласът ѝ издаваше обзелото я отчаяние.

— Кери — каза нежно Линк, — нима смяташ, че по време на гражданска война някоя от страните ще позволи на самолет от Щатите да кацне, да ни натовари и да отлети просто ей така? — Той щракна с пръсти. Въпросът му бе риторичен. Не очакваше отговор и не го получи. — Ако самолетът наистина е там, където казваш, и ако въобще успеем да се качим, сигурно ще ни обстрелват отвсякъде. А аз не съм способен да се боря с две армии с помощта на мачетето.

Мисълта за стрелбата я ужаси. Линк бе прав. Участниците във войната едва ли щяха да им помашат за сбогом от земята, докато самолетът излита. Защо не предвиди усложненията около самото бягство? Вероятно поради огромния риск, който поемаше, основната ѝ цел бе да се добере до мястото на срещата. Какво щеше да стане с тях? С упоритостта си да изпълни своята мисия изложи всички на опасност, която сега вече застрашаваше живота им. Тя притисна с пръсти устните си, за да заглуши напирания стон.

— Не губи кураж. — Линк я прегърна и ѝ прошепна: — Страхотна си. В крайна сметка всичко може да свърши добре. — На Кери ѝ се искаше да я задържи по-дълго в обятията си. Разочарова се, когато я пусна и ѝ подаде тежкото като камък мачете. — Използвай го, ако се наложи. Ще се върнем колкото е възможно по-бързо.

— Линк! — Посегна да го хване, а дъхът ѝ спря.

— Какво? — Сянката му отново се появи пред нея. Изгаряше от нетърпение да се хвърли към него и да го помоли да не я оставя сама, да не се отдели от гърдите му, да се сгуши в прегръдката му, за да се скрие от опасностите, дебнещи през нощта в джунглата. Поне да я беше целунал още веднъж. Брадичката ѝ затрепери.

— Пази се! — промълви развълнувано.

Беше ужасно тъмно. С размазаната по лицето му кал Линк почти не се виждаше. Ако не дишаше в лицето ѝ, щеше да се усъмни, че е до нея. Усети, че и той не по-малко от нея иска да я прегърне.

Напрежението, което се излъчваше от тялото му, издаваше нежеланието да я остави.

— Ще се пазя — каза той, но повече не я докосна. Изминаха няколко секунди, преди Кери да осъзнае, че Линк и Джо бяха изчезнали в сенките, които я заобикаляха. Беше сама с осемте деца.

СЕДМА ГЛАВА

Линк и Джо се върнаха малко преди зазоряване. Кери, която дремеше, толкова се зарадва да ги види невредими, че не схвана разочарованото изражение на лицата им. Позите им издаваха провала на мисията. Отправиха се към потока, измиха калта от лицата и ръцете си и се напиха с вода. Най-накрая Линк се обърна и мрачно се взря в Кери.

— Какво стана? — попита тя.

— Не успяхме да вземем нищо. Не можахме да се приближим до лагера. Непрекъснато пазеше часови. Цяла нощ обикаляхме, понеже се надявахме да намерим някой, който кръшка или е заспал на пост, но уви. Всички бяха изключително бдителни. — Линк приближи до едно дърво, облегна се на ствола, плъзна се надолу със свити колене и седна. Опря глава и затвори очи. — А тук случи ли се нещо?

— Не. Децата спаха. Няколко се събудиха от глад, но аз съумях да ги накарам отново да заспят.

Джо, който затрогващо подражаваше на Линк, стори същото. Вече беше мъж — бе свършил мъжка работа. Ненавиждаше Линк, но заедно с това му се възхищаваше. Кери докосна коляното на Джо. Момчето отвори очи и от усмивката ѝ разбра колко се гордее с него. Отвърна ѝ с усмивка. Тя го остави да си почине и седна до Линк.

— Колко е разстоянието до границата?

— Около километър и половина.

— Ще стигнем навреме.

Планът беше самолетът да кацне по обяд. Надявах се, че ако наблизко има войници, те ще спят, защото тогава горещината бе непоносима.

— Адски ми се ще да знам какво ще правим, след като се доберем до мястото на срещата. — Уморената въздишка на Линк издаваше съмнение в успеха.

— Ако не сме в състояние да се качим на самолета, без да рискуваме живота на децата, просто ще се промъкнем през границата.

— Кери се хвана за първата хрумнала ѝ идея като удавник за сламка.

— А после? — нетърпеливо попита Линк. Отвори зачервените си очи и се втренчи в нея. — Разликата не е голяма. Джунглата се простира с километри. Един Бог знае къде е най-близкото селище. А и съседната страна не желае бежанците от Монтенегро да обременяват допълнително тежкото ѝ икономическо състояние. Ще се увериш, че са негостоприемни, дори враждебно настроени. Ако все пак съумеем да ги накараме да дадат политическо убежище на децата, какво ще стане с нас? Откъде ще намерим храна, вода и подслон за през нощта?

— Значи мислиш... — Кери се ядоса от мрачните му предположения.

— Шшшт!

Джо скочи на крака и напрегна слух. След миг им хвърли предупредителен поглед и тихо запълзя напред. Кери се опита да го задържи, но Линк я стисна за китката и я дръпна. Когато тя понечи да каже нещо, той завъртя отрицателно глава. Джо изчезна в дебелиите зелени сенки.

Очакването сякаш продължи безкрайно. Линк се изправи и се взря в джунглата. Кери се почувства безполезна. Молеше се децата да не се събудят и да не се разшумят. След около минута Джо изникна от дърветата. Зад него вървеше някакъв партизанин. Кери моментално го разпозна и се втурна към него, без да обръща внимание на Линк, който се помъчи да я спре.

— Здравей, Хуан! — поздрави го на испански тя.

— Сестро! — отвърна ѝ почтително на родния си език момчето.

Линк се присъедини към тях. Вече се бе отпуснал. Партизанинът изглеждаше както всички останали, но беше много млад, може би на не повече от шестнайсет години. Чертите му все още не се бяха превърнали в сурова маска, макар че бе непрекъснато нащрек като истински войник. Двамата с Кери заговориха бързо. Момчето изучаваше подозрително Линк и Кери му обясни кой е той.

— Донесъл е два автомата. Само толкова е успял да измъкне.

Кери потрепери, когато Хуан връчи оръжието на Линк и Джо.

— В идеално състояние са — отбеляза Линк.

— Имате ли нужда от патрони? — Бунтовникът му подаде няколко пълнителя.

— Благодаря.

— Няма нищо — отвърна младежът на испански.

— Разбери дали хората му знаят за нас и за намеренията ни.

— Не — обясни Кери, след като преведе на Хуан и чу отговора му. — Тъй като камионът е на редовната армия, смятат, че сме неопитни войници или пък се мъчим да дезертираме и търсим партизанска група, към която да се присъединим. Решили са да ни преследват, докато ни открият.

— Точно от това се страхувах. — Линк хапеше долната си устна. — Попитай го какво би се получило, ако обясни на командира си каква е мисията ни.

Войникът изслуша превода, поклати енергично глава и бързо отговори. Кери предаде думите му на Линк.

— Според него едва ли ще ни убият, но ще използват полета за собствени цели. Твърди, че единствената ни надежда е да се качим незабавно на самолета. Той самият ще се помъчи да отклони своята част от мястото, определено за кацане.

— Не осъзнава ли, че някои от хората му може би ще загинат, ако се опитат да ни спрат?

— Някои заслужавали да бъдат убити — предаде Кери.

— Бих оценил всякаква помощ от твоя страна, приятелю. — Линк подаде ръка и младият мъж важно се ръкува с него.

Изречението не се нуждаеше от превод. Кери предложи Хуан да събуди сестрите си и да се сбогува с тях. Младежът пропълзя до дървото, където спяха момичетата. Чертите на лицето му омекнаха, докато се взираше в тях. Направи знак на Кери да не ги безпокои. Измърмори й нещо с насълзени очи. После погледна още веднъж спящите момичета, кимна им безмълвно за сбогом и потъна в джунглата.

— Какво каза?

— Не желаел последният спомен на сестрите му да бъде от раздялата. — Кери избърса сълзите си. — Наясно е, че едва ли някога ще се видят отново. Иска да започнат нов живот в Щатите. Поръча ми да им предам, че е готов да умре за свободата на родината си. Ако повече не се срещнат, мечтата му е да са спокойни, че е намерил смъртта си щастлив, понеже са в безопасност в Америка.

Замълчаха и дълго време никой не помръдна. Всякакъв коментар относно жертвата на младия войник бе излишен. Думите, колкото и

поетични да бяха, щяха да бъдат недостатъчни и банални. За да се отърси от потискащите мисли, Линк се обърна към Джо.

— Знаеш ли как да си служиш с това? — попита той момчето, стиснало автомата с две ръце.

И тутакси се зае да го научи на основните неща. През това време Кери будеше децата и ги молеше да пазят тишина. Даде им да пият прясна вода и им обеща, че в самолета ще се нахранят. Беше сигурна, че Джени и Кейдж са се погрижили да натоварят храна.

Най-сетне всички събраха оскъдните си лични вещи и се отправиха към близката граница. Кери настоя да носи Лиза, понеже освен мачетето, сега Линк държеше и автомата.

Когато се добраха до просеката, приближаваше единайсет часа. На мястото бе изорана широка бразда, за да личи границата, която отделяше Монтенегро от съседната страна. Между зелените стени от дървета изчистеният терен бе приблизително с ширината на футболно игрище.

— Тук трябва да кацне. — Кери посочи към браздата. — Останаха в прикритието на дърветата, но виждаха добре просеката. — Ще се приближи до онази наблюдателна кула и ще обърне.

— Тогава да се придвижим напред. — Слънцето грееше срещу тях и Линк наблюдаваше околността с присвити очи. — Предай на децата да се крият зад дърветата.

— Забеляза ли нещо?

— Не, но ми се струва, че не сме сами. Да вървим.

Тръгнаха успоредно на границата. Внимаваха да не излизат от джунглата. Стигнаха до наблюдателната кула и Линк ги спря.

— Ще чакаме тук. — Той си погледна часовника. — Би следвало скоро да се появят. — Припомни на Кери колко е важно децата да схванат, че трябва да бягат приведени, ако стрелят по тях. — В никакъв случай да не застават неподвижни. Искам на всяка цена да разберат колко е важно.

Пригответе децата и Линк дръпна Кери настрана. Седнаха на известно разстояние от тях, за да не ги чуват какво си говорят.

— Има още петнайсет минути. — Линк отново си погледна часовника.

— Кейдж ще дойде — уверено заяви Кери.

— В крайна сметка кой е този Кейдж Хендрин?

— Нали ти казах, от Тексас е и е брат на мисионера, застрелян от войниците на президента преди няколко години.

— Всичко това ми е известно. Но... какъв ти е на теб?

— Съпруг на моя приятелка. — На Кери ѝ се стори, че долови в тона му ревност.

— В какви отношения бяхте, преди да се ожени за приятелката ти? — продължи да я разпитва той.

— В никакви! Дори не се бях срещала с него. Запознах се първо с Джени чрез фондацията „Хендрин“.

Линк извърна глава и се втренчи в пространството пред себе си. Не коментира получената информация, но отпусна здраво стиснатите си зъби.

— Двамата с теб ще придружаваме децата — рязко смени темата той. — Ще можеш ли да носиш Лиза?

— Естествено.

— Дори и на бегом?

— Ще се справя.

— Аз ще бъда до теб. Джо ще остане тук, докато се качите.

— Защо? — попита тревожно Кери.

— За да ви прикрива, ако започнат да стрелят по вас.

— О!

— Щом се качите на борда, ще се върна да го взема.

Никой от двамата не спомена факта, че Линк ще е изложен на стрелбата повече от всеки друг. Високата му фигура беше добра мишена, а и щеше да му се наложи да измине разстоянието няколко пъти.

— Вземи това.

— За какво ми е?

Внезапно пребледняла, Кери се вторачи в пакета с филмите, които ѝ подаде.

— Ако нещо се случи с мен, да се запазят поне те. Изпадал съм в доста трудни ситуации, но на подобна опасност не съм се излагал.

— Но кутиите даже не са отворени — недоумяваше Кери.

— Напротив. Лентите се използвани. Нарочно смених опаковката, за да изглеждат като нови. Никой няма да се усъмни, ако... Ако случайно те хванат.

— Не искам да ми ги поверяваш, Линк. Може би...

— Виж, ако ме уцели някой куршум, дай филмите да се проявят и да ги публикуват.

— Не ми говори така!

Линк свали кърпата, която бе вързал на челото си, и я уви около шията ѝ.

— Навремето, преди да отиде на бой, всеки рицар е оставял нещо за спомен на своята дама на сърцето.

— Моля те — изрече тя през сълзи. — Не издържам. Отказвам да говоря и да мисля за подобни неща. А и отново долавям насмешка в гласа ти.

— Тъкмо обратното. Признавам, че ми идваше да те удуша още щом се събудих и установих как ловко си ме отвлякла за работа, която не исках да върша. Но наистина ти се възхищавам, Кери. Държа се мъжки в моменти, когато би могла да бъдеш страшно досадна. Ако покъсно не ми се удаде възможност да ти кажа...

— Млъкни! Ще говорим за всичко в Тексас.

— Кери — нежно продължи Линк, осъзнавайки, че подлага на изпитание куража ѝ, когато ѝ бе най-необходим. — Нямам намерение да умра в Монтенегро. Не желая да се сдобия посмъртно с третата си награда „Пулицър“. Никога не съм вярвал, че е престижно да се връчват награди на хора, които не са живи. А и трябва да си взема хонорара, който ми обеща.

Усмихна ѝ се. За първи път Кери забеляза колко хубави са зъбите му. Изглеждаха удивително бели на фона на загорялото му брадясало лице. Колебаеше се дали да го удари, или да го целуне. Не се осмели да разкрие чувствата си. Точно сега не можеше да си го позволи.

— Някакви други последни желания? — сопна му се тя.

— Ако ти успееш, а аз се проваля, изпуши една цигара вместо мен и изпий чаша уиски.

— Бърбън или скоч?

— Няма значение.

— Още нещо?

— Да. Не се обричай на църквата. — Линк обгърна с ръка главата ѝ тъй внезапно, че думите му не стигнаха до съзнанието ѝ. Притегли лицето ѝ съвсем близо до своето. — Предпочитам да умра като грешник, а не като светец.

Дари я със страстна завладяваща целувка, сякаш решен от устните ѝ да изтръгне обещание, което от тялото ѝ така и не бе успял да получи. Езикът му, мек като кадифе и жив като пламъче на свещ — срещна нейния в предизвикателна милувка.

Кери усети огромна празнина, която копнееше да бъде запълнена. Гърдите ѝ се наляха, сякаш в тях нахлу мляко. Пламна тъй дълго потисканото желание да бъде докосвана, целувана до забрава. Позволи си за миг да се наслади на приятната болка. Жадното ѝ за любов тяло неволно се изви и се притисна до неговото. Ръцете ѝ обвиха врата му. Реакцията ѝ възпламени страстта му, той я зацелува още по-жадно. Притисна я до себе си, сякаш никога нямаше да се разделят. И ето че в един миг нададе приглушен вик и вдигна глава. Взря се в смутените ѝ очи, в устните ѝ — сочни, червени и влажни от целувките.

— За Бога, Кери! — изрече прегракнало Линк. Тя неволно прокара език върху пламналите си устни. — О, Боже, ти ще ме подлудиш! Кълна се, че ако разполагахме с време, този път... щеше да бъдеш моя, дори и след това да се продъня в ада.

Кери се видя принудена да признае, че не по-малко желание изгаряше и нея. Да. Тя го обичаше. Обичаше го! О, Господи, ами ако нещо се случеше с него, той щеше да умре с мисълта, че...

— Линк, има нещо, което...

— Шшшт!

— Искам да ти обясня...

— Не сега. Замълчи. — Отблъсна я, изопна се и протегна врат, за да погледне над дърветата. Даде ѝ знак да не говори. След няколко секунди Кери чу бръмченето на самолет. — Трябва да си кажем много неща, скъпа, но не сега е моментът. Повикай децата.

В следващия миг бе готов за действие. Всички мускули на тялото му бяха напрегнати, но движенията му бяха невероятно спокойни и точни.

— Джо, заеми мястото си.

— Готов съм — отвърна Джо и се скри зад дървото.

Самолетът не започна да кръжи над браздата, за да я опознае, а още при първия подход се приближи към тях. Децата вече губеха търпение. Мечтите им се сбъдваха. Не откъсваха очи от приземяващия се самолет. Линк се озърташе, за да се увери, че никой не ги дебне.

Пилотът направи отлично кацане и самолетът спря пред изоставената наблюдателна кула, точно както беше уговорено.

— Тръгвай! — Линк леко бутна Кери.

Кери притисна Лиза до гърдите си. Закрачи колебливо към просеката.

— Върви! — изрева Линк.

Кери се затича лудо и подкани децата да я последват. Линк тропаше с тежките си обувки зад тях. Бяха изминали половината от разстоянието, когато чуха първите изстрели. Кери се вцепени. Децата се разпищяха.

— Не спирайте! — изкрещя Линк.

Изви се и пусна откос към невидимите нападатели. От дърветата заизскачаха пламъчета като от запалка и свистящите куршуми се забиваха в земята около него. Той стреля отново и хукна след Кери и децата, които вече приближаваха самолета. Като по чудо никой не бе ранен, макар че някои от децата пищяха от ужас.

Вратата на самолета вече бе отворена. Линк отново се завъртя. Джунглата сякаш гъмжеше от войници — струваше му се, че се стреля иззад всяко дърво. Очевидно Хуан не бе успял да ги отклони. Линк се надяваше, че не са открили момчето. С ъгълчето на окото си забеляза как Джо напусна прикритието и започна да стреля. Няколко войници се разбягаха и той се върна зад дървото.

— Браво на момчето! — измърмори Линк. Погледна през рамо. Вече вкарваха децата в самолета.

Тичаше заднишком, за да им помогне. Обърна се за миг и видя натоварени с войници джипове, които изскачаха иззад дърветата от другата страна на границата. Очевидно от съседната страна държаха да не се намесват в делата на Монтенегро, но искаха да разберат какво става. Някакъв офицер в първия джип, който държеше до устата си мегафон, изкрещя нещо, но Линк не го разбра. Схвана обаче какво има предвид, когато войниците дадоха предупредителни изстрели.

— По дяволите!

Сега ги обстрелваха и от двете страни. Едно от децата се препъна и падна. Линк изтича до него, вдигна го и с няколко крачки се приближи до вратата на самолета.

— Ранен ли е Майк? — извика Кери през воя на мотора и непрестанната стрелба.

— Мисля, че просто падна. Влизай в този проклет самолет!

Някой грабна Лиза от ръцете на Кери и я вкара вътре. Линк бутна Майк към нечии протегнати ръце, които изтеглиха на борда изплашеното момченце с мътни вадички по прашното лице. Вече всички деца бяха в самолета, с изключение на Джо, който със стрелбата си здравата притесняваше бунтовниците и им пречеше да се покажат. Но патроните му скоро щяха да свършат.

— Влизай в самолета! — повтори Линк на Кери.

— Но ти и Джо...

— За Бога, недей да спориш с мен сега. — Явно мъжът в самолета беше на същото мнение. Кери се противеше, но той я дръпна. — Ако нещо се случи с мен, на всяка цена ги изведи оттук — изкрещя Линк на русия мъж.

— Не! — изпищя Кери.

Линк се вторачи в нея, после се завъртя рязко и хукна към дърветата, като пътем започна да стреля.

— Какво става? — попита Кейдж Хендрин. — Защо не се качи?

— Отиде да вземе последното дете. Момчето остана, за да ни прикрива.

Кейдж кимна с разбиране. Наблюдаваше мъжа, който тичаше на зигзаг през просеката. Не знаеше кой е, но дойде до заключението, че е герой. Или глупак.

— Трябва да излитаме, Кейдж — обади се пилотът от кабината.

— Не! — Кери сграбчи Кейдж за ръкава. — Самолетът няма да излети без тях.

— Изчакай малко — отвърна Кейдж на пилота, след като зърна решителността, изписана върху лицето й.

— Някой от тези лунатици може да ни уцели. А другите пък се приближават с джиповете...

— Още трийсет секунди — настоя Кейдж, макар да знаеше, че пилотът е прав. — Има още двама пътници.

Линк падна на земята и Кери изпищя.

— Нищо му няма — увери я Кейдж. — Просто се пази.

Линк изкрещя на Джо да тръгва към самолета и продължи да стреля във всички посоки, за да го прикрива. Момчето почти бе стигнало до мястото, където Линк лежеше, когато левият му крак се огъна и то се свлече на земята.

— Не! — изрева Кери.

Помъчи се да скочи, но Кейдж я хвана за раменете и ѝ попречи. В този момент няколко куршума се забиха в корпуса на самолета. Не го повредиха, но усилиха безпокойството на Кейдж. Мисията щеше да бъде успешна само ако спасяха децата. Струваше ли си да ги жертват заради двама души, които явно искаха да умрат? Наблюдаваше как Линк пълзи към момчето, забило лице в праха. Видя ги, че си говорят, и успокои Кери:

— Жив е.

— О, Боже, не му позволявай да умре! — молеше се тя, а по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Кейдж, те блокират пистата с джиповете — изкрещя пилотът. Децата плачеха от ужас.

— Кери, трябва да тръгваме — каза Кейдж.

— Не. Не можем да ги оставим.

— Не е изключено всички да умрем, ако...

— Абсурд! — Тя се бореше да се откъсне от него. — Излитате без мен.

— Знаеш, че е невъзможно. Децата се нуждаят от теб.

Кери изхлипа, когато Линк се подпря на коляно. Видя го как хвана Джо под мишниците и бавно го изправи. Момчето не беше в състояние да се задържи. Левият му крак се люлееше. Линк успя да преметне едната му ръка през рамото си и тръгна заднишком към самолета. Отвред ги обсипваха с куршуми. От земята се вдигаха малки облачета прах. Предвкусвайки победата, бунтовниците напуснаха прикритията си и се затичаха през просеката, без да престават да стрелят.

— Кери...

— Не, Кейдж! Самолетът няма да мръдне оттук!

— Ти не разбираш...

— Линк! Линк! Бързо! — крещеше тя, свила ръце на фуния пред устата си.

Линк стреля, докато патроните свършиха. После изруга злобно, хвърли автомата, с едно движение вдигна на ръце Джо, сякаш беше бебе, и хукна към самолета.

— Идват! — изкрещя Кери.

— Тръгвай бавно — нареди през рамо Кейдж на пилота.

Наведе се и протегна ръка. Кери видя болезнената гримаса на Линк секунди преди да забележи червеното петно отпред на ризата му. Беше прекалено пресипнала, за да издаде някакъв звук, но отвори уста и изстена тихо. Макар и ранен, Линк бягаше, озъбен от напрежение. Довлече се до вратата на самолета и положи нечовешко усилие да подаде Джо на Кейдж, който хвана момчето за яката и го изтегли. Без да обръща внимание на болката, момчето пропълзя, за да освободи място. Самолетът вече набираше скорост и на Линк му се наложи да се затича, за да се движи успоредно на вратата.

— Подай ми ръка! — изкрещя Кейдж.

Линк се пресегна, препъна се, но се задържа на крака. С последни сили сграбчи ръката на Кейдж. Краката му се огънаха. Известно време се влачи, преди Кейдж и Кери да го издърпат. Търколи се, завъртя се по гръб и се помъчи да си поеме въздух. Кейдж затвори вратата и извика на пилота:

— Изчезвай веднага!

— Дадено!

Опасността все още не бе преминала. Отвсякъде ги обстрелваха, докато пилотът си проправяше път, за да излети на един-два метра над джиповете, които се опитваха да им попречат да се отлепят от земята. Децата седяха сгущени едно до друго. Сълзите им вече почти бяха пресъхнали. Уплашени от първия си полет, гледаха с широко отворени очи високия рус американец, който им говореше на родния им език и мило им се усмихваше.

— О, Боже! — Кери опипваше гърдите на Линк. — Ранен ли си? Боли ли те?

— Няма страшно. — Линк с мъка отвори очи. — Виж как е Джо.

Кери пропълзя до момчето. Лицето му бе пепелявосиво, а устните побелели от болка. Кейдж я избута с рамо. Изчисти ръката с тампон, напоен със спирт, и му направи инжекция.

— Болкоуспокоително — отвърна той на неизречения ѝ въпрос.

— Не знаех, че умееш да си служиш със спринцовка.

— И аз не знаех — шеговито заяви Кейдж. — Един лекар снощи ми проведе ускорен медицински курс. — Разряза крачола на панталона на Джо и огледа голямата рана на бедрото му. — Струва ми се, костта не е увредена, само мускулът.

— Ще се оправи ли? — Кери преглътна с усилие.

— Сигурно. — Кейдж ѝ се усмихна и я стисна за ръката. — Ще почистя раната и ще се погрижа да се чувства удобно. Когато наближим крайната цел, пилотът ще изпрати радиограма на Джени, за да ни чака с линейка. Между другото — каза той с пословичната си сред жените в целия Западен Тексас усмивка — радвам се, че успяхте.

— Без помощта на Линк нямаше да е възможно.

Джо явно вече не усещаше болка и се унасяше. Кери се придвижи към мъжа, който лежеше на пода на самолета.

— Кой?! — възкликна Кейдж.

— Линк. Линкълн О'Нийл.

— Шегуваш се! Фотографът?

— Някой извика ли ме? — Линк отвори очи, с мъка стана и двамата мъже се ухилиха, сякаш бяха стари приятели.

— Добре дошъл на борда! — подаде Кейдж ръка. — Радвам се да се запозная с теб.

— Благодаря.

Линк погледна Кери и тя отвърна на погледа му. Кейдж веднага схвана, че има нещо, и реши да ги остави насаме.

— Аз... аз ще отида при децата. Кери, може би е добре да прегледаш раната на Линк. Превързочните материали са тук. — Той избута аптечката към нея и тактично се оттегли.

— Какво, по дяволите, се стараеше да докажеш? — сопна ѝ се Линк. — Наредих ти да тръгнете без нас, ако нещо се случи. Идва ми да ти счупя главата, понеже отново не изпълни заповедта ми.

— Извинявай — гневно заяви тя, преглъщайки сълзите си. — Чаках не теб, а Джо. Боли ли те?

— Слаба работа. — Той нехайно стрелна с очи кървящото си рамо.

— Кейдж може да ти направи инжекция с болкоуспокоително.

— Няма нужда. Мразя инжекциите.

Взираха се намръщено един в друг. Първо нейните устни потрепнаха в усмивка, а после и неговите. Смехът им изненада всички пътници в малкия самолет.

— Успяхме! — възторжено извика Линк. — Наистина успяхме. По дяволите! Вече сме свободни и си отиваме у дома, Кери.

— У дома — прошепна тя, сякаш думата означаваше благословия.

Настроението ѝ отново претърпя рязка промяна. Тя се хвърли върху окървавените гърди на Линк и заплака от радост.

ОСМА ГЛАВА

Джени Хендрин предвидливо беше осигурила храна. Имаше сандвичи с фъстъчено масло и домашно приготвени сладки с какао. В хладилна чанта носеха сокове. Веднага щом заситиха глада си, повечето от децата задрямаха.

— Как е Джо? — попита Кери.

Кейдж се бе надвесил над раненото момче и проверяваше несръчно направената превръзка на бедрото му.

— Все още спи.

— Радвам се, че си се сетил да вземеш лекарството.

— И аз. Без него щеше да чувства непоносими болки. А другият ни пациент?

— Опак, твърдоглав и непокорен. И не желае да разговаря с мен. Теб търсеше.

Когато най-сетне Кери бе престанала да плаче, тя смутено се отдръпна от Линк. Той вече не се държеше нежно и не я утешаваше. Беше си възвърнал суровото оскърбително поведение.

Кейдж отиде до ъгъла, където Линк се бе облегнал на стената. Изглеждаше по същия начин, както вечерта в бара, когато Кери го отвлече. Беше брадясал, дрехите му бяха мръсни, изпокъсани и окървавени. Без носната кърпа на челото непрекъснато му се налагаше да отмята назад косата си.

— Искал си да говориш с мен — рече Кейдж и седна до него.

— Спомена, че ще се обадиш на съпругата си. — Кейдж кимна. — Дали е възможно, когато кацнем, да ми дадат фотоапарат?

— Линк трябваше да изхвърли своите в реката, докато я пресичахме — обясни Кери. — Едва успяхме да спасим филмите.

Макар навремето да се впускаше в безброй рисковани начинания, Кейдж се взря сега в двамата с изненада и възхищение.

— Било е страхотно приключение — отбеляза той.

— Да — Кери смутено се вторачи в Линк. — Знаеш ли, реката...

— Нямам търпение да науча всичко, но и другите са не по-малко любопитни от мен. Защо не си починете, а после да ни разкажете? — Кери му се усмихна с признателност. — Какъв фотоапарат предпочиташ, Линк?

— Имаш ли молив?

Кейдж си записа марката.

— Ще се постарая да изпълня желанието ти — отвърна той и тръгна към кабината на пилота.

— Приятен човек — отбеляза Линк, когато останаха насаме.

— Невинаги е такъв, ако се съди по историите, които съм слушала да се разправят — засмя се Кери.

— Ами!

— Както ти обясних, запознах се с Джени чрез фондацията „Хендрин“. Когато убиха Хал Хендрин, тя беше сгодена за него.

— За брата на Кейдж?

— Да.

— Мисионера?

— Точно така.

Линк тръсна глава.

— Тогава сигурно не съм бил на себе си. Как тъй не ми е направило впечатление!

— За страничен човек не е лесно да разбере. Джени е израснала с братята. Семейство Хендрин я осиновили, когато родителите ѝ били убити.

— Едно голямо щастливо семейство, а?

— Да.

— Звучи ми доста неестествено. — Линк повдигна вежди и се ухили цинично.

— Не си прав. Отгледани са в порядъчен дом. Бащата на Кейдж е свещеник.

— Дете на проповедник, а? Нищо чудно, че веднага ми допадна. Обзалагам се, че е бил ужасен като малък.

— Докато Джени не се погрижи за него.

— Изгарям от нетърпение да я видя! — Въпреки умората и напрежението очите на Линк искряха дяволито.

— Заслужава си наистина да се запознаеш с нея, но се боя, че си останал с погрешно впечатление — засмя се Кери. — Джени е

истинска дама. Двамата с Кейдж са силно привързани един към друг. Имат едно момченце и сега очакват второ дете. Затова не придружава Кейдж.

— Ако беше дошла, не виждам къде щяхме да я сложим.

Забележката на Линк насочи вниманието ѝ към факта колко тясно е в самолета, макар да бяха махнали и седалките. Неизбежно бе да се докосват, а и да си припомнят миговете преди пристигането на самолета, целувката, която без малко не се превърна в последно сбогом.

— Не ти ли е удобно?

Линк я погледна изпитателно. Отначало реши, че е прочела мислите му, после осъзна, че е вперила очи в рамото му.

— Нищо ми няма — отвърна той напрегнато.

Кери потръпна при вида на кървавите петна по ризата му. Те ѝ напомниха огромната опасност, на която бе изложен миг преди да излетят. Беше рискувал живота си. А тя едва ли щеше да успее да му се отплати за жертвите, които направи за нея и за децата. Знаеше обаче, че поне думите на благодарност не бива да премълчава.

— Линк?

Той не смееше да я погледне от страх, че този път ще даде воля на изгарящата го неудържима страст. Седеше със затворени очи. След като Кери произнесе нежно името му и сложи студената си суха длан на ръката му, той бавно ги отвори и обърна глава към нея.

— Да...

— Това, което извърши... — Гласът ѝ секна и тя сведе очи. — Благодаря ти за всичко. Аз... — Не намираше подходящите думи. Не се сещаше какво да каже, за да не прозвучи като обяснение в любов. Съвсем неразумно изтърси: — Скоро ще ти дам обещания чек за петдесет хиляди долара.

Известно време Линк остана спокоен. Беше като затишие пред приближаваща буря. Сетне яростно изтегли ръката си изпод нейната. Искеше му се да ѝ изкрещи да зареже парите. Пари! Нима мислеше, че те са всичко за него?

— Върви по дяволите!

— Моля?

— Чу ме добре.

— Не те разбирам.

— Да, наистина не ме разбираш.

— Защо ми се зъбиш? Просто се опитах да ти благодаря.

Кери усети, че и у нея се надига гняв. Не схващаше защо Линк не позволява на никого да се отнася мило с него. Май наистина беше безчувствен дивак.

— Смятай, че си ми благодарила, и никога повече не го споменавай.

— С удоволствие. — Кери заотстъпва назад, но съзря стичащата се по гърдите му кръв. — Раната пак кърви.

— Нищо ми няма — махна той с ръка.

— Нека да сменя поне превръзката... — Кери извади марля от аптекката.

— Казах, че нищо ми няма. — Линк хвана ръката ѝ още преди да е докоснала рамото му. — Би ли ме оставила на мира? Както току-що ми припомни, отношенията ни са делови и не включват грижи за раните ми. — И като сниши глас, добави: — Между деловите партньори целувките са недопустими. Защо тогава ми позволи да те целуна? — Приблужи лицето си до нейното. — Защо отвърна на целувката ми? И не ми казвай, че се заблуждавам. Не се залъгвай, този път бързо-бързо схванах играта ти. Можеше да си спестиш усилията. Дори и да не беше го сторила, пак щях да свърша онова, което се очакваше от един „наемник“. Бедата е, че ти не допускаш, че и другите хора могат да действат, тласкани от благородни подбуди.

— Как смееш да ми говориш по този начин! — Страните на Кери пламтяха от възмущение.

— Аз поне не съм те лъгал, дори в началото. И не съм давал обещания, които не бих изпълнил. За теб може би това е всекидневие... Да не удържиш на думата си, искам да кажа. — Устните му се изкривиха презрително. — Сега сме квит, сестра Кери. Нае ме, за да извърша определена услуга. А аз ще си тръгна веднага щом ми платиш. И с това ще сложа край на сделката. Ще снимам децата, когато слязат от самолета и стъпят за първи път на американска земя, и после ще изчезна. Тази проклета бъркотия ще бъде забравена, макар че, честно казано, аз самият дълго ще я помня.

Кери изтръгна ръката си и се взря в него с възмущение. Не познаваше друг човек, който да е така суров и безчувствен. „Проклета бъркотия“. С това обобщаваше какво мисли за безпомощните деца, за

изпитанието, на което бяха подложени, а и за нея. Разочарова се жестоко, но не ѝ се случваше за първи път. Бе мъчително, но не и фатално. Щеше да го преживее и да говори спокойно за него. Отдалечи се от Линкълн О'Нийл, настани се удобно, доколкото позволяваше мястото, и се пригответи да поспи през останалата част от полета.

— Остават не повече от петнайсетина минути — рече Кейдж и я побутна с лакът. — Реших, че ще пожелаеш сама да събудиш децата.

— Как е Джо?

Момчето пъшкеше със затворени очи и въртеше трескаво глава.

— За съжаление лекарството вече е престанало да действа. Но няма да му давам нищо друго. Ще почакам лекарят да го поеме. — И той се отправи към пилотската кабина.

— Кейдж! — Кери го хвана за ръкава. — Точно сега не ми се ще да се срещам с репортерите. Децата са изплашени. Всички сме мръсни и изморени. Можеш ли да уредиш спокойно да се приберем?

— Едва ли си даваш сметка каква страхотна новина е това...

Кейдж се почеса по врата.

— Знам — прекъсна го Кери, защото се боеше Линк да не ги чуе. — Смятам, че разбираш защо държа на усамотението. Заради себе си и заради децата, да не говорим за семействата, които ще ги осиновят.

— Аз, да, но за репортерите се съмнявам. От дни са се настанили в Ла Бота и ви чакат. — Долови смущението на Кери и сложи успокояващо ръка на рамото ѝ. — Е, щом не искаш да бъдеш интервюирана и предпочиташ да спестиш на децата суматохата, така да бъде. Ще пратя радиograma на шерифа да изолира района на летището.

— Благодаря ти.

Децата бяха будни, бърбореха възбудено и надничаха през прозорците на самолета. Кери се засмя на объркването им, когато съзряха равнинния пейзаж на Тексас, толкова различен от гледката, с която бяха свикнали. Опитният пилот отново направи отлично кацане.

Първата им грижа бе да свалят Джо и да го качат в линейката, за да бъде откаран в болницата. Кейдж пръв скочи на земята и бързо замени няколко думи с лекаря.

Линк слезе и се озърна. Търсеше бременна жена с фотоапарат в ръка. Не бе трудно да я забележи. Кери беше права. От лъскавата коса до върховете на обувките си Джени Хендрин излъчваше достойнство.

— Госпожа Хендрин?

— Господин О'Нийл?

— Изпратих Гари в Амарило. Доста се потрудохме, докато ги намерим.

Двамата се усмигнаха и жената му подаде фотоапарата и филма.

— Съжалявам, ако съм ви причинил неудобство.

— Надявам се, че всичко е наред — нетърпеливо каза Джени. — Аз нищо не разбирам, тъй че изцяло се доверих...

— Ще свършат работа, благодаря! — Линк не знаеше кой е Гари, но страшно се радваше, че разполага с фотоапарат. — Ще ви платя по-късно.

Разкъса опаковката на филма и зареди фотоапарата. Вдигна го към очите си точно навреме, за да снима санитарите, които изнасяха Джо на носилка. Приблужи се до момчето. Очите му бяха отворени. Съзря Линк, единственото познато лице сред заобикалящите го хора.

— Дръж се, боецо! — окуражи го той.

За първи път, откакто се познаваха, Джо му се усмигна. Линк запечата усмивката му на лентата. Лекарят се качи в линейката, след като вкараха носилката. Когато се обърна, за да затвори вратата, видя раната на Линк.

— Трябва да се погрижим и за вас.

— По-късно.

Без да се замисля за рамото си, Линк завъртя обектива към вратата на самолета. Вътре Кери говореше с тих и нежен глас на децата, за да им вдъхне увереност.

— В началото всичко ще ви се стори съвсем различно, но не се плашете. Вие сте много скъпи на хората тук. Ще ви посрещнат с отворени обятия.

— А ти ще ни изоставиш ли? — попита малкият Майк.

— Не, ще замина чак когато се убедя, че сте щастливи в новите си семейства. Готови ли сме? — Осем главички кимнаха важно. — Добре. Да тръгваме.

Помагаше им, докато слизаха. Кейдж и Джени Хендрин придружиха малкото шествие до чакащия микробус. Кери се правеше, че не забелязва насочения към нея фотоапарат. Опита се да потисне обзелата я завист, когато Кейдж прегърна съпругата си и я целуна. Джени беше видимо облекчена, че Кейдж се е прибрал невредим. Той,

от своя страна, се безпокоеше, че жена му е в напреднала бременност и се претоварва. Докато взаимно се убеждаваха, че тревогите им са напразни, любовта се излъчваше като ослепително слънце от тях. След като качиха децата в колата, Кери и Джени се прегърнаха.

— Мечтата ни се сбъдна — сподели Кери с приятелката си. — Благодаря ти за всичко. Не си пропуснала и най-дребните подробности. И двамата сте чудесни!

— Замълчи. Необходима ти е почивка и силна храна. По-късно ще имаме достатъчно време да приказваме. — После се обърна към съпруга си: — Кейдж, защо не се присъедините с господин О'Нийл към децата? Аз ще шофирам.

— Извинете, госпожо Хендрин — обади се Линк, — но аз смятам да взема такси до най-близкия хотел и...

— Тук разполагаме само с едно такси — обясни Кейдж и двамата с Джени избухнаха в смях. — Ако сега го повикаш и ти провърви, ще дойде да те вземе вдругиден. Освен това няма хотел, а само няколко мотела.

— Пък и аз не бих ви пуснала, преди да ви благодаря за помощта — намеси се Джени. — Влизайте вътре, защото в противен случай ще припаднем от горещината.

Линк не се опита да спори. Качи се отзад с Кейдж. Малката Лиза, на чието лице бе изписана несигурност, протегна ръчички към него. Линк я настани в скута си. Микробусът потегли към дома на семейство Хендрин.

— Кери, спрях репортерите, като им обещах, че ще излезеш с изявление за пресата веднага щом се посъвземеш.

— Благодаря ти, Джени.

— Естествено, оставаш у нас — добави гостоприемната домакиня.

— А децата?

— Взехме под наем каравани — отвърна ѝ Кейдж. — Медицинските сестри ги чакат, за да ги прегледат, както изискват имиграционните власти. Ще са ни нужни два-три дни, за да уредим документите за осиновяване. Чак тогава ще пристигнат бъдещите им родители.

Кейдж изучаваше лицата, които го заобикаляха.

— Кои от момичетата са сестри?

Кери посочи Кара и Кармен. Кейдж им се усмихна и им обясни на испански, че техните нови родители вече са дошли.

— Чакат ви. Ще се запознаете с тях, когато се приберем у дома.

Малките момичета, неутешими след онова, което научиха за брат си, се държаха за ръце и наблюдаваха реакциите на Кери и Линк. Мъжът вдигна палци и им намигна. Децата веднага се разхилиха.

Къщата на семейство Хендрин и заобикалящата я земя направиха силно впечатление на Кери и тя не се стърпя да изрази възхищението си веднага щом завиха от шосето и минаха през портата.

— Благодаря ти — отговори Джени. — Кейдж беше започнал да подновява къщата, преди да се оженим. Оттогава сме свършили доста работа. Обожавам този дом.

В миналото Кейдж Хендрин се беше занимавал с търсене на нефт и все още твърдеше, че няколко от работещите сонди са негова заслуга. Но когато цените на суровината започнали да падат, се преориентирал към друг бизнес, дори към продажба на недвижими имоти и развъждане на телета. Притежаваше и конюшня, пълна с чистокръвни коне. Семейството живееше скромно не по неволя, а по свой избор, просто защото така се чувстваха по-спокойни.

До хамбара се виждаха три каравани. Преди микробусът да спре, Рокси Флеминг излезе от една от тях, последвана от съпруга си Гари.

— Това е Рокси — представи я Джени.

— Писа ми за нея — отвърна Кери...

Рокси, приятно закръглена и весела, щеше да връхлети върху тях, ако мъжът ѝ не я бе спрял. Кейдж и Джени запознаха Кери и Линк със семейството. Рокси я слушаше вежливо, но разсеяно. Нетърпеливо се взираше в лицата на децата.

— Кои са Кара и Кармен?

Кери ѝ посочи двете момичета. Рокси протегна ръце. Моментът бе изключително напрегнат. Сестричките се отделиха от групата притискащи се едно до друго деца и неуверено пристъпиха напред. Линк тайно запечата сърцераздирателната сцена. Но най-затрогващата снимка бе на Кери Бишоп, жената, направила възможно чудото. Линк знаеше, че ще е хубава. Отразените лъчи на слънцето превърнаха в диаманти сълзите в очите ѝ.

Кери слизаше по стълбите с необяснима нервност, може би понеже отдавна не бе обличала рокля. Всъщност не беше точно така. Носеше рокля в нощта, когато отвлече Линк от бара, но сега бе по-различно. Навярно сърцето ѝ биеше силно, защото Линк за първи път я виждаше с мека и блестяща коса, с чиста и гладка кожа, с лъскави нокти. Каквато и да бе причината, имаше чувството, че ще припадне на всяко следващо стъпало.

От бягството им от Монтенегро сякаш бяха изминали години, а в действителност събитието се случи тази сутрин. Прекараха деня в устройване на децата във временните им жилища. Сираците се радваха на „люкса“ в караваните. Сестрите им издадоха медицински удостоверения, в които пишеше, че са здрави. Преди месеци, когато решиха да ги прехвърлят в Щатите и да уредят осиновяването им, Кери се погрижи да ги ваксинират според изискванията на властите в страната.

С помощта на съпрузите Флеминг и на родителите на Кейдж, Боб и Сара Хендрин, децата бяха изкъпани и облечени в нови дрехи, дарение от някакъв търговец в Ла Бота. Паството на Боб Хендрин бе предоставило храната. Масите и плотовете в кухнята се огъваха от тежестта на пълните съдове. Децата не преставаха да се тъпчат.

Рокси не бе в състояние да се отдели от двете си осиновени дъщери. Решеше ги непрекъснато и съпругът ѝ, не по-малко отдаден на децата, я предупреди, че ако продължава, съвсем ще ги оскубе. Кери се надяваше, че и другите деца също толкова лесно ще привикнат с новите си родители.

Помоли Кейдж да я закара до болницата. За да не ѝ досаждат журналистите и любопитните жители на селището, служителите ѝ разрешиха да влезе през задния вход. Операцията за изваждането на куршума от бедрото на Джо бе приключила. Момчето все още бе упоено, но я позна. Лекарят я успокои, че травмата няма да доведе до трайни увреждания.

Когато Кери се върна, Джени ѝ предложи да вземе вана. Тя не се поколеба нито за минута. Свлече отвратителните дрехи, които носеше вече четвърти ден. Ръцете ѝ трепереха, докато развързваше носната кърпа, за да я свали от врата си. Сърце не ѝ даваше да я махне, понеже беше подарък от Линк. Изпра я в умивалника и я закачи да съхне. Ако той не си я поискаше обратно, Кери щеше да я задържи като спомен от

своята безумна, краткотрайна, несподелена, но независимо от това пламенна любов.

Откъм трапезарията се чуваха гласове. Стомахът ѝ се свиваше от радостно очакване и страх. Събра смелост и мина през сводестия вход. Заля я светлината на свещите. На прага тя неволно спря. Първа я забеляза Джени.

— Ето те и теб.

— Аууу! — изненадано извика Кейдж и подсвирна. — Малко сапун и вода са способни да извършат чудеса!

Линк не каза нищо. Когато Кери се появи, той вдигаше кутията с бира към устата си. Ръката му застина във въздуха. После се насили и отпи две-три глътки. Кери седна на стола срещу него.

— Много си мила, Джени! — Кери се взираше прехласнато във вазата в средата на масата, в ярките старинни свещници, в порцелана, кристала и среброто.

— Реших, че двамата заслужавате тиха, спокойна вечеря. Обядът бе доста напрегнат. Отпуснете се и се наслаждавайте на храната и напитките. Всички деца спят.

— Надявам се да не се изложя — заяви Кери и прокара пръст по дръжката на прибора за салата. — Живях толкова дълго в джунглата, че почти не се сещам как се използват сребърни прибори.

— Бързо ще си припомниш — отвърна Джени и мило ѝ се усмихна.

— Ако не се справиш, няма да ти обръщаме внимание. — Кейдж ѝ подаде чинията. — Свикнали сме да се храним с Трент. Държането му на масата е убийствено.

— Сладко дете — отбеляза Линк. — Веднага накара останалите да се чувстват като у дома си.

— Да — съгласи се Кейдж. — Показа им как се напада купа с домашно приготвен сладолед.

— Къде е той? — попита Кери.

— Спи блажено — уморено изрече майка му. — Хранете се спокойно.

Кери се изненада колко богат и дълбок можеше да бъде смехът на Линк, когато не бе примесен с цинизъм. Заля я като вълна. Очевидно Кейдж, който имаше същата фигура — широкоплещест и с тесни хълбоци — му бе дал свои джинси и риза. Беше се изкъпал и обръснал

и косата му, макар и да се нуждаеше от подстригване, бе сресана назад. Без наболата брада челюстта му изглеждаше още по-мъжествена и тази мисъл отново пробуди опасенията ѝ. Под ризата се забелязваше бяла превръзка. Докато ядяха, разговорът се въртеше около децата.

— Раздадох копия от изявлението ти за пресата на гневните репортери — обясни Кейдж.

— Благодаря ти.

— Ще ти разкажем и за молбите за осиновяване, но утре — намеси се домакинята.

— Още веднъж ви благодаря. Страшно съм изморена и едва ли ще схвана нещо — призна Кери. — Сигурна съм, че сте проучили семействата. Всички ли са чудесни като съпрузите Флеминг?

— Гари и Рокси са наши приятели, затова сме пристрастни — отвърна Кейдж. — Но и останалите сигурно ще са превъзходни родители.

— Никога не съм предполагала — обади се след кратка пауза Джени, обърнала усмихнатото си лице към Линк, — че ще имам честта на масата ми да седи толкова знаменита личност.

— Къде е тя? — Линк се озърна шеговито. Семейство Хендрин непрекъснато го закачаха, докато накрая той се отпусна и им разказа истории за приключенията си като фотожурналист. Омаловажи затрудненията, които често срещаше, и разкраси някои от по-смешните случки.

— Но бягството от Монтенегро бе най-опасната ситуация, в която някога съм попадал — заключи той и бутна чинията, след като изяде две парчета от ябълковия пай.

По-голямата част от следобеда премина в спомени от последните преживявания. Кейдж и Джени, Рокси и Гари и родителите на Кейдж слушаха и не вярваха на ушите си, докато двамата разправяха какво ги бе сполетяло по пътя към границата.

— Не изгарям от нетърпение да отида отново там — подхвърли Кери.

— Нито пък ние, след като се измъкнахме — добави Кейдж.

— Ние? — Линк се взря изненадано в него. — Били сте в Монтенегро? Кога?

— След като брат ми бе екзекутиран.

— Извинявай.

— Няма нищо. Двамата с Джени трябваше да заминем, за да идентифицираме трупа на Хал и да го върнем в Щатите. — Кейдж се пресегна през масата и стисна ръката на Джени. — Беше ужасно. — Взя се замислено в пространството пред себе си. — Монтенегро щеше да бъде красива страна, ако не беше пострадала от гражданската война. — Стрелна с очи съпругата си. — Ако не ме лъже паметта, тропическият климат непрестанно разпалваше чувствеността ни.

Джени и Кейдж бяха прекалено погълнати от своите спомени и не забелязаха бързите погледи, които гостите им си размениха. Кери и Линк си припомняха нощта, прекарана под лианите, поройния дъжд, туптящ като пламнало сърце, упоиващия аромат на цветята в джунглата, мириса на земя, действащи като силно възбуждащо средство. Вече им се струваше нереална. Навярно се бе случила на други двама души и не на този свят. Бе изключено да са лежали прегърнати и да са толкова чужди един на друг в този миг. Не бе възможно тогава да я е успокоявал и да не ѝ е позволявал да плаче, а сега да я наранява, както сутринта, с жестоките си думи.

Кери се втренчи в Линк през масата. За нея той бе напълно непознат човек. В джунглата пиха вода и ядоха парчета сух хляб заедно, целуваха се страстно и спореха разгорещено, а на нея не ѝ бе известно почти нищо за него.

— Никой от двама ви не сподели как започнахте да работите заедно — подметна Джени. — По какъв начин се свърза с Кери, Линк?

Кери подскочи, сякаш я удари ток. Срещна суровите очи на Линк. Изражението на лицето му бе самодоволно. Макар да бе чист и с приятна външност, душата му беше порочна. Хитър и пресметлив както обикновено, той приличаше на безскрупулен уличен побойник, който никога не би допуснал поражение.

— Смятам, че би следвало да го чуете от Кери. „Ако има достатъчно смелост.“

Линк не го изрече, но Кери ясно долови предизвикателството в очите му. Затова вдигна брадичка и спокойно заяви:

— Просто го наех. — Линк изсумтя подигравателно. Кери му хвърли отровен поглед. — Е, добре, аз го...

— ... отвлякох — подсказа ѝ Линк, видимо развеселен от шегата.

— Моля те да се изразяваш по-вежливо! — Кери се изправи, побесняла, задето той не премълча за скандалната случка пред

семејство Хендрин.

— По-вежливо?! — Линк изхвърча от стола. — Та ти наистина ме отвлече. Съсипа целия материал, над който бях работил упорито цял месец. Изпуснах самолета. Не успях да се махна от този ад. Заради теб ме плениха шайка главорези, преследваха ме бунтовници, войници стреляха по мен, едва не се удавих. А сега искаш да се изразявам „повежливо“? — Той сочеше с укор Кери, докато обясняваше на Кейдж и Джени: — Беше се преоблякла като проститутка и ме съблазни в един бар. Ето как ме нае. Излязох с нея, понеже реших, че ме сваля и... О, извинявай, Джени.

— Няма нищо — промърмори тя.

— Да, но Линк се страхува да си признае, че беше пиян — усмихна се злобно Кери. — Не съм го подмамила, а го изведох от кръчмата, защото не можеше да стои на краката си.

— И този факт те оневинява? — изкрещя Линк през масата.

— Помислих си, че е наемник — обяви пред заинтригуваните си слушатели Кери. — И всъщност е точно така. Ще му платя за изгубеното време и за преживените тревоги — добави с ожесточение. — Преди да му връчите медал за храброст, не би било зле да знаете, че не го е извършил от благородство. Трябваше да се съглася да му дам петдесет хиляди долара, за да не ни предаде на войниците на президента.

— Много добре ти е известно, че не по тази причина настоявах за възнаграждение. — Линк тръгна застрашително напред, сякаш се канеше да прескочи масата, за да стигне до Кери. — Парите бяха за филма ми, който съсипа. Горедолу толкова ми струва. Но едва ли ще са достатъчни за онова, което ми се наложи да изтърпя през четирите дни, докато бях с теб. — Хвърли салфетката до чинията си. — Кейдж, смяташ ли, че ще те затрудня, ако те помоля да ме закараш до града?

— Не си заминаваш, нали? — Джени Хендрин скочи от стола.

— Боя се, че да, Джени.

Съпругата на Кейдж беше му допаднала още в първия миг. И в ранния следобед започнаха да се обръщат един към друг на малките си имена. Джени бе изискана, любезна и пряма, нежна и женствена, уравновесена — качества, които Кери Бишоп не притежаваше.

— Не мисли, че не оценявам гостоприемството ти.

— Няма да те пусна! — заяви властно Джени. — Не точно сега. — Всички се изненадаха от избухването ѝ и я погледнаха въпросително. Жената се притесни и побърза да попита: — Нали днес направи снимки за репортажа си?

— Да — неуверено отвърна Линк.

— И след като Кери не желае да бъде интервюирана, ти получаваш изключителните права. Нали, Кери?

— Ами... да — плахо промълви Кери.

— Историята още не е приключила — продължи Джени. — Не ти ли се иска да снимаш децата, когато се срещнат с новите си родители? Пък и едва ли ще си отидеш, без да разбереш как се чувства Джо.

Линк разсъждаваше върху възможността да избира.

Джени беше права. Репортажът щеше да бъде по-добър, ако останеше докрай. Следобеда бе позвънил по телефона на няколко списания. Издателите проявиха нетърпение да се докопат до материала, като се надпреварваха да му предлагат по-висок хонорар. Пък и Бог му бе свидетел, изключителните права бяха „негови“, независимо дали Кери му ги отстъпваше доброволно, или не.

Реши обаче, че не е в състояние да прекара под един покрив с нея дори и час. Или щеше да притежава тялото ѝ, или щеше да я убие. И по съвсем различни причини се изкушаваше да извърши и двете неща. Равновесието между тях всеки момент можеше да се наруши. Леко накланяне на везните и хоп! — пълен провал.

— Не знам — заувърта той. — Смятам, че ще успея да намеря стая в града и...

— Ох!

Възклицанието на Джени прикова очите на всички. Държеше се за корема с две ръце и подкрепяше ценния товар, който носеше.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Джени! — Кейдж изхвърча от стола си. Преди Линк и Кери да разберат какво става, той беше до нея, сложил ръце на корема ѝ. — Да не би... Какво има?

— Мисля, че е спазъм — отвърна задъхано Джени.

— Сигурна ли си? Ами ако бебето е на път?

— Не. Не още.

— Седни, Джени — подкани я Кери и придърпа стола под нея.

— Нищо ми няма — жената се отпусна на стола. — Същото беше и преди да родя Трент.

— А аз умирах от страх — Кейдж прокара пръсти през косата си. — Да повикам ли лекар?

— Не. — Джени му изпрати въздушна целувка. — Не изпадай в паника. Съжалявам, че ви притесних — усмихна им се тя.

— Днес се преумори. Цял ден беше на крак — нежно я смъмри Кери. — Почивай си, а ние ще приберем масата.

Джени се опита да възрази, но тримата не ѝ обърнаха внимание и започнаха да пренасят съдовете в кухнята. Кейдж се въртеше около жена си. След половин час Кери помогна на приятелката си да се качи на втория етаж. Никой не спомена нищо за заминаването на Линк. Дори и той самият се сети чак когато излезе на верандата. След малко дойде Кейдж и той повдигна въпроса:

— Аз наистина трябва да тръгна. Престоят ми тук допълнително натоварва Джени.

— Да не съм чул повече подобно нещо. Можеш да останеш колкото желаете, ако нямаш нищо против да спиш в една стая с Трент. Но те предупреждавам, че хърка.

— Уверявам те, че всяко място би било по-добро от онова, където прекарах последните дни.

Линк се ухили, но се почувства наскърбен от собствените си думи. Припомни си как спа на земята, покрит с лианите, притиснал в прегръдките си Кери. Споменът бе болезнен, но приятен.

— Корветът твой ли е? — попита, за да си отвлече вниманието от натрапчивите мисли.

— Да. Искаш ли да го видиш?

Запътиха се към гаража, чиято врата бе отворена. Вътре бяха паркирани най-различни коли. Сред тях се намираше корветът, който Линк бе забелязал.

— В отлично състояние е — тихо подсвирна той. — Откога я имаш?

— От няколко години. Когато я купих, беше съвсем съсипана, но наех майстор да я стегне. Утре ще се повозим. Един от пороците ми е, че карам много бързо.

— Ще запалиш ли? — Линк извади от джоба на ризата цигарите, които му беше дал Гари.

— Благодаря, но вече не пуша. Когато се оженихме с Джени, ѝ обещах, че ще оставя цигарите.

— Сигурно си имал доста пороци. — Линк присви очи и погледна през цигарения дим към новия си приятел.

— Да — засмя се Кейдж. — Безброй. Отказах се от повечето. — И намигна дяволито. — Все пак имам една слабост, от която никога няма да се откажа.

Двама мъже се разсмяха.

— Бог ми е свидетел, че е хубаво — отбеляза Линк след кратка пауза. — Повече от месец не съм срещал мъж, който говори на родния ми език.

Линк се чувстваше приятно в компанията на Кейдж.

Докато си допуши цигарата, и двамата мълчаха, но между тях нямаше напрежение. Не се налагаше да си разменят любезности, понеже си допадаха. Отношенията им се основаваха на взаимно уважение, на непристорена симпатия, а и на незачитане на общоприетите обществени норми. Ето защо Линк не се засегна, когато Кейдж подхвана:

— Тези петдесет хиляди долара, приятелю...

— Не ми трябват проклетите пари.

— И аз така си мислех.

Кейдж не сметна за нужно да обсъжда въпроса. Не очакваше обяснение, защото схвана, че Линк не е склонен да разискват темата.

Кейдж уважи решението му, а Линк се зарадва, тъй като приятелят му не прояви любопитство.

— Двамата с Джени сте много щастливи — подхвърли гостът.

За Линк подобно изживяване бе непознато. Никога досега не бе говорил с женен мъж за съпругата му. Почувства се неловко. Кейдж обаче се отзова, без да му мигне окото.

— Да, имаш право.

— Трябва да ви е провървяло — продължи мисълта си Линк. — Рядко се случва разбирателството в семейството да продължи с години. Или поне аз не познавам такива хора.

— При нас също не се получи изведнъж. Джени се лиши от много неща, като се омъжи за мен.

— За теб разбрах, че си се отказал от цигарите, а и от младежките лудории. А тя?

— Ами престана да се вслушва в здравия разум. — Двамата се изхилиха, а после Кейдж тъжно поклати глава. — Единственият начин да я задържа бе да се ожения за нея, знаеш как става. Мъжът е в състояние да направи всичко за една жена.

„Ясно ли ти е, момче?“ — негласно си зададе въпроса Линк.

— Що се отнася до Джени — продължи Кейдж, — май че е най-добре да отида да видя как е. А ти си пуши спокойно. Лека нощ.

— Утре ще си купя дрехи. Признателен съм ти, че ми даде нещо да облека. Благодаря ти за всичко.

Стиснаха си ръцете и. Кейдж тръгна към къщата. Линк замислено загаси цигарата. Семейство Хендрин страшно му допаднаха. Завиждаше им за близостта, която съществуваше между тях. Никога не бе изпитвал подобна взаимност с което и да било човешко същество. Нито с родителите, нито с приятелите си.

Кейдж и Джени се държаха невероятно мило един към друг. Обичта към малкия им син ги свързваше силно. По всичко личеше, че чаршафите на спалнята им непрекъснато са топли, сгрети от споделената взаимност.

Линк бе забелязал безброй пъти да си разменят влюбени погледи. Почувства ревност, защото никой не го бе гледал с такава нежност. Някъде дълбоко в душата си усещаше болезнената липса на нещо, което все още не успяваше да определи.

Какви бяха тези разсъждения? Нима фактът, че сутринта бе близо до смъртта, го превърна във философ? Бе постигнал успех в живота. Радваше се на отлична кариера, изпълнена с пътешествия и приключения. Печелеше добре и получаваше признание. Жените не го оставяха на мира, привлечени от парите, репутацията и известността му на превъзходен любовник. Правеше им скъпи подаръци, запознаваше ги с влиятелни хора и им доставяше удоволствие. Той самият ги търсеше само за едно. След като утоляха страстта му, бързо ги забравяше. За него тези жени бяха просто тела — незначително, преходно явление от забързаното всекидневие. Съвсем различни от Джени Хендрин и от...

Изруга безгласно, усетил, че се кани да изрече името на Кери. Опита се да изтрие и образа ѝ, но не му се удаде. Не бе в състояние да забрави как изглеждаше тя, когато слезе за вечеря. Не очакваше да е толкова женствена. Предполагаше, че ще е облечена като монахиня. Тя обаче се появи в рокля от мека материя, която съблазнително прилепваше към крехкото ѝ тяло. Полата се развяваше около босите ѝ крака. Всеки път, когато се обърнеше, гърдите ѝ се очертаваха ясно. Косата ѝ блестеше на светлината на свещите. Устните ѝ, леко начервени, изглеждаха сочни като узрели малини, готови да бъдат откъснати. Дотолкова съумя да вкуси от нея.

Отдаде дължимото на вкусно приготвената храна. Щом седна на масата, бе усетил колко силно се бунтува стомахът му, изпитал жестоките лишения на последните дни. Но всяка хапка сякаш бе с вкуса на Кери. Линк изстена тихо и почувства как страстта отново раздира душата му. Не можеше да си позволи да се отдаде на копнежа, разпалващ кръвта му. Не му оставаше нищо друго, освен да се помъчи да охлади желанието.

— Какво е усещането, когато те докосвам?

— Чудесно! — отвърна Джени.

Когато влезе в спалнята, Кейдж намери съпругата си в леглото. Първо отиде да погледне спящото дете и да се увери, че е сложено допълнително легло за Линк. Кери се бе настанила в гостната.

Кейдж се съблече набързо и се пхна под завивките. Предстоеше му да намаже с лосион опънатата стегната кожа на корема на Джени.

Бяха превърнали процедурата в нощен ритуал, който и двамата очакваха с приятно вълнение.

— Тази нощ бебето не мърда много — отбеляза Кейдж.

— Тя си почива след представлението по време на вечерята.

Откакто разбра, че е бременна, Джени твърдеше, че бебето ще е момиче. Мечтаеше си за руса дъщеря със светлокестеняви очи, която да допълни семейството им.

— Да, наистина.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм в състояние да преценя дали бе спазъм, или по този начин се опита да задържиш Линк.

— Намекът ти не ми харесва, Кейдж. — Джени свали ръцете му от корема си.

— Така си и мислех — засмя се съпругът, развеселен от обидената ѝ гримаса. — Чувстваш се адски виновна. Иначе нямаше да се противиш толкова. — Нежно се приведе над нея и с целувка осуети намерението ѝ да спори. — Трябва ли да ревнувам? — попита след миг.

— За какво?

— За това, че положи неимоверни усилия да убедиш Линк да остане под един покрив с нас.

— Все още не съм признала, че е така, но ако действително съм настоявала...

— Настоявала? Струваше ми се, че ще вържеш горкия човек за крака на стола, ако още веднъж настои да си замине.

— Е, аз продължавам да смятам, че негово „задължение“ е да остане, за да снима сираците, когато се срещнат с новите си родители. А колкото до спазъма, не съм се преструвала.

— Силен ли беше? — Кейдж отпусна ръце и по красивото му лице се изписа загриженост.

— Не. Просто контракция, нищо сериозно.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Кейдж посегна към шишето е лосиона и изсипа малко от ароматната течност върху дланите си. Започна да я втрива в гърдите ѝ с плавни, кръгови движения. Джени въздъхна и затвори очи. Кейдж се взираше с любов в нея.

— Как е възможно дори в напреднала бременност да си толкова хубава?

— Така ли мислиш? — Джени отметна русия кичур от челото му.

— Да.

— А смяташ ли, че Линк харесва Кери?

— Подозирах те в подобни намерения.

— МОЛЯ? — Джени се вторачи в съпруга с невинно изражение.

— Да се опиташ да ги събереш.

— За всички е ясно...

— Джени, не им се бъркай.

— Но те страшно се привличат.

— Няма що! Щяха да се сбият през масата.

— Навремето и ние понякога се държахме така. — Джени се опря на лакът. — И беше също на масата.

— Предавам се. — Кейдж втренчи стъписано в нея, а после се изсмя. — Страхотно тържество беше.

Прегърна я и сложи главата ѝ на възглавницата. Целуваха се дълго. Когато най-сетне Кейдж отлепи устните си от нейните, очите на Джени блестяха. Но не се бе отказала да спори.

— Според мен се карат, понеже се мъчат да потиснат силното чувство, което е обхванало и двамата.

— Какво е обяснението на Кери?

— Мълчи си. Не ти ли се струва, че точно това е най-любопитното? Избягва да споменава името му, макар че след онова, което са преживели заедно, напълно естествено би било постоянно да си припомня подробности от изпитанието, и то свързани с безстрашния ѝ помощник. Мъчи се да не го гледа, но днес на няколко пъти я хванах как го стрелка с очи. Линк не сподели ли нещо с теб, когато отидохте в гаража?

— Съжалявам, скъпа — отвърна Кейдж и прокара нос по шията ѝ. — Мъжка тайна е.

— Значи наистина е говорил за Кери!

— Не. Но е неспокоен... Тази е най-подходящата дума. Едва се побира в кожата си. И е гневен.

— Как разбра?

— Познати са ми симптомите. Ясно ми е какво изпитва мъжът, ако не може да има жената, която желае. Беснее от гняв, защото се

възбужда само при мисълта за нея. Струва му се, че не си струва да живее, щом не може да я притежава. — Кейдж погали с език голямото ѝ розово зърно. — Та в тази връзка...

— Не бива, Кейдж. Лекарят каза, че вече е много опасно.

— Знам, но... — Мъжът въздъхна, когато Джени сложи ръката си там, където той изгаряше от нетърпение да я усети. — Ах, Джени!

— За какво си приказвахте тогава? — задъхано попита Джени.

— За теб! — Горещият му дъх вече изгаряше гърдите ѝ. — Признах пред Линк, че ти си единственият ми порок.

— Виж ти... — Джени едва си поемаше въздух под настойчивите му ласки. — Кой знае какво ще си помисли за мен.

— Напротив, той смята, че си чудесна — качество, което всеки мъж иска жена му да притежава. Прекрасна домакиня в кухнята...

— И нежна любовница в леглото.

— Точно така. — Кейдж изръмжа нежно и плъзна ръка по бедрата ѝ.

— Не е възможно...

— Съществуват най-различни начини.

— Но у дома има гости. — Гласът ѝ ставаше все по-слаб, докато той леко я галеше с върховете на пръстите си.

— Това е твой проблем — съблазнително прошепна Кейдж.

Наоколо цареше необичайна тишина. Кери стоеше до прозореца на стаята за гости, взираше се в голия пейзаж и се чудеше какво я държи будна, след като умира за сън. Накрая реши, че след като е прекарала почти година в Монтенегро, навярно ѝ липсват звуците на джунглата. Чувстваше се така, сякаш беше изложена на открито, понеже освен силуета на високото скалисто плато на фона на небето, местността бе еднообразна. Нямаше високи дървета, увиснали лиани, гъсти храсти. И никакви шумове.

Изведнъж тя чу слабо проскърцване. Видя как през портата към терасата, ограждаща плувния басейн на семейство Хендрин, се промъкна сянка.

Линк.

Сърцето ѝ отново заби лудо, както винаги, когато той беше наблизо. Сега обаче причината отчасти бе обзелият я гняв. Беше се

примирила с грубостта му, но тази нощ той отиде твърде далеч. Как можа да разкрие позора ѝ пред Джени и Кейдж!

Навярно бяха изненадани от участието му в спасяването на децата. Сигурно са смятали, че тя ще се нуждае от помощ при изпълнението на мисията си, но очевидно се шокираха, когато научиха, че я е получила от известен фотожурналист.

Децата не ѝ позволиха да омаловажи ролята на Линк по време на изпитанието, защото щом се колебаеха как да постъпят, те се обръщаха за съвет към него. Въпреки че не говореше испански, той им показваше с мимики, с жестове, дори с отделни думи, които звучаха като смесица между английски и испански, какво да правят. Те го разбираха и му се подчиняваха. Линк сякаш полагаше усилия да замести липсващия баща, особено на по-малките. Дори и да не му се нравеше ролята, те му я наложиха, и той я прие, макар и неохотно. Всъщност, изглежда, му беше приятно да държи Лиза на ръце и да се бори с момчетата.

Кери си даваше сметка, че Джени и Кейдж изгарят от любопитство. Единствено възпитанието не им позволи да се поинтересуват. Линк не страдаше от скрупули. От чиста злоба им поднесе и най-малките сензационни подробности как се е запознал с Кери, докато тя седеше вцепенена и го слушаше. През целия ден трепери да не разкрият измамата ѝ. Боеше се някой да не се изпусне и да изрече име, което би предизвикало отклик от страна на Линк. Толкова често се приближаваха до темата, че Кери се изнерви до крайност.

Истината, така или иначе, щеше да излезе наяве. Линк щеше да разбере, че макар и неволно Кери го е заблудила. А когато това се случеше, тя искаше да е далеч оттук. Не беше трудно да отгатне колко бурна ще бъде реакцията му.

Сутринта, когато я целуна, беше направила опит да му разкрие истината. От страх, че някой от тях може да загине същия ден понечи да направи признание. Пристигането на самолета ѝ отне този шанс. После се скараха за парите и тя се отказа. Падаше му се да живее в заблуда, след като се прояви като продажник.

Изпита облекчение, но и отчаяние, когато на вечеря Линк заяви, че си заминава. От една страна, би било добре да си тръгне с убеждението, че е монахиня. Но от друга, тя не бе в състояние да

понесе факта, че я напуска. Навярно никога повече нямаше да го срещне, а подобна перспектива беше убийствена. Винаги щеше да бъде признателна на бебето на Джени, понеже отклони вниманието му, без случката да доведе до пагубни последици.

Сега Кери го наблюдаваше незабелязано от тъмния прозорец на втория етаж как се разхожда по терасата и пуши. Утешаваше се от мисълта, че и той не може да заспи. Тази нощ не само тя бе смутена. Разбира се, неговото състояние бе резултат не на никакви чувства, а на неудовлетвореното му желание да я притежава. Кери го бе съзряла да проблясва в златистокафявите му очи, преди да успее да го прикрие. Макар и враждебно настроен, Линк съвсем не беше безразличен към нея. Кое то ни най-малко не я успокояваше. Чувствата, които изпитваха, бяха несъпоставими. Той се бореше със страстта, а тя го обичаше.

Линк смачка цигарата си в едно сандъче с цветя и потърка очи с дланите си. Изглеждаше изтормозен. Стори ѝ се, че го чу как измърмори някаква ругатня. Думите бяха тъй вулгарни, че ѝ се прииска да са плод на въображението ѝ.

Притаена в тъмното, тя продължи да го наблюдава. Видя как свали обувките, щедро предоставени от Кейдж. Неговите собствени бяха толкова корави от спечената кал, че семейство Хендрин настояха да ги изхвърли. После разкопча ризата си. Съблече я и я метна на някакъв стол. На рамото му се белееше превръзка. Дойде ред на колана. Металната катарама тихо издрънча.

Кери сподави изпълнения с копнеж стон, когато осъзна за какво се готви Линк. Нощта бе топла и тъмна. Само ниско на небосклона тънкият сърп на луната хвърляше бледа светлина. Слабият вятър бе горещ и сух като земята, върху която се носеше.

Време, тъкмо подходящо човек да поплува, особено ако усеща тялото си сгорещено и неспокойно.

Кери спря да диша. Вдигна ръка към гърлото си, за да се убеди, че пулсът ѝ не е спрял. Равномерното туптене под пръстите ѝ донякъде ѝ възвърна самообладанието.

Продължи да се вира омаяна в движенията на пръстите му, които се мъчеха да се справят с упоритите метални копчета. Всъщност виждаше не пръстите, а ръцете и лактите му. В следващия миг Линк смъкна джинсите надолу. Когато стигна до коленете, остави

панталоните да паднат на земята. Мекият плат се нагъна около глезените му. Той пристъпи и измъкна крака от дрехата.

Неспособна да откъсне очи, Кери продължи тайното наблюдение. Сега се увери, че Джени подбира бельото на Кейдж. Жените харесваха този вид слипове. Светлата материя приятно контрастираше на загорялото тяло на Линк.

Кръвта запулсира във вените ѝ, когато забеляза, че Линк сложи ръце на кръста си. Пръстите му се плъзнаха под ластика...

Изглеждаше великолепно. Същински дивак от джунглата. Сурово и гордо мъжествен. Красив. Толкова красив, че бе мъчително да го гледа. Голотата му я прободеше като меч в гърдите. Тя падна на колене и опря брадичка в перваза на прозореца. Не се засрами. Очите ѝ смело се движеха по тялото му.

Линк се обърна и Кери зърна идеалната симетрия на гърба му. Широки мускулести рамене, тънка талия, прав хлътнал гръбнак, стегнати хълбоци. Наперената му походка развълнува и възбуди сетивата ѝ. Бедрата му бяха стройни, прасците мускулести.

Още не беше му се наситила, когато той се гмурна плавно във водата. Почти не се чу плисък. Измина басейна по дължина и чак тогава се появи на повърхността. Постоя под трамплина, а след това отново заплува. Плъзгаше се по водата като змиорка. Ръцете му проблясваха на оскъдната лунна светлина.

Кери почувства как цялото тяло я боли. Гърдите ѝ пламнаха. Покри ги с длани, за да овладее трепетното усещане, но не получи облекчение, а още повече се раздразни. Дори самият допир на нощницата я разтърсваше цяла.

Най-накрая Линк доплува до ръба на басейна. Разпери пръсти, стегна ръце, изтласка се и стъпи с единия си крак върху плочките. Изтръска водата от косата си, отметна глава назад и в тази поза застина за няколко секунди. После пръсна струйките, стекли се по ръцете и краката му.

Кери изстена. Когато Линк прокара длан по гърдите и корема си, усети да я залива гореща вълна. Затвори очи, преди мъжът да е завършил движението. Когато ги отвори, Линк си обуваше слиповете. Ластикът изплющя на талията му. Устата на Кери бе пресъхнала. Преглътна с усилие.

Линк се наведе и взе останалите дрехи, запъти се към задния вход на къщата и изчезна от погледа на Кери. Тя не се помръдна, докато не го чу да се качва и да затваря тихо вратата на стаята на Трент. Краката ѝ бяха омекнали като разтопено масло, изпитваше слабост и цялата трепереше. Пропълзя до леглото. Изрита завивките. Не можеше да понася нищо да се докосва до кожата ѝ. Или по-точно допирът бе толкова приятен, че предпочете да не си го позволи.

Каква беше тази болест? Тропическа треска, която чак сега се проявяваше? Или просто влечение към мъжа, когото обичаше?

Без да иска, Линк връхлетя при съпрузите, останали за малко насаме. Измърмори най-искрените си извинения и понечи да се измъкне, но Кейдж и Джени му извикаха да се върне. Седяха на кухненската маса. Кейдж бе разперил пръсти върху корема на жена си. И двамата се усмихваха лъчезарно.

— Влизай, не се притеснявай.

— Не желая да ви преча — измънка той и се почувства крайно неловко.

— Не ни пречиш — увери го Кейдж.

— Кейдж обича да усеща как бебето мърда.

— Дали е балерина, или футболист?

— Толкова малко знам за бебетата, че сигурно ще ми се смеете — стеснително се ухили Линк.

— Аз съм приготвил закуската — заяви Кейдж, свали ръка от корема на Джени и наля кафе на госта. — Какво ще хапнеш?

— Нямам претенции.

— Шунка с яйца?

— Звучи примамливо.

— Сок от портокал или грейпфрут? — предложи Джени.

— Предпочитам портокал.

— Никога ли не си бил сред деца? — попита го безгрижно Джени, вдигна каната и му напълни чашата.

— Не, до тази седмица.

— А ти самият нямаш ли деца?

Кейдж си прочисти шумно гърлото, но Джени не обърна внимание на тактичния му намек. Линк също сякаш не го забеляза. Държеше се доста разсеяно, като че ли се заслушваше за нещо.

— Не, никога не съм се женил.

— Аха.

Джени се усмихна доволно, което нямаше нищо общо с присъщото на бременните жени спокойствие, седна на стола и отпи от чая си. Кейдж се върна на масата, сложи чинията пред Линк и погледна с укор жена си, но тя нехайно извърна очи.

— Хайде, не чакай да те подканям.

— Много е вкусно. А къде са вашите чинии?

— Вече приключихме — отговори Джени.

— Моля да ме извините, че спах толкова до късно. Всички ли са станали?

— Промъкнах се рано и изнесох Трент — отбеляза Кейдж. — Не исках да те събуди. Семейство Флеминг и родителите ми заведоха децата в болницата при Джо.

— Включително и Трент?

— Вдигна такава дандания, че Рокси отстъпи — обясни Джени. — Пък и Сара настояваше да го вземат. Боя се, че свекърва ми и най-добрата ми приятелка ще го разгледят.

Не споменаха нищо за Кери. Линк се поколеба дали да не изрече името ѝ, но предпочете да използва отсъствието ѝ, за да зададе въпроса, който отдавна го тормозеше.

— По какъв начин се обвърза Кери с вашата фондация?

— Не ти ли е разказала? — попита Кейдж.

Двамата с Джени се помъчиха да скрият изненадата си.

Линк поклати отрицателно глава и загреба с вилицата от апетитните яйца.

— Дойде при нас — поде Джени — скоро след като приключи процесът срещу баща ѝ. Преживя го много тежко.

— Какъв процес? — вилицата на Линк изтрака върху чинията. — Кой е баща ѝ?

Кейдж и Джени се спогледаха.

— Утън Бишоп — произнесе Кейдж, сякаш името обясняваше всичко.

Което всъщност бе точно така. Линк бутна чинията настрана и скръсти ръце.

— Утън Бишоп? Неин баща?

Двамата кимнаха едновременно. Линк издиша тежко въздуха, който бе задържал.

— По дяволите! — възкликна той и завъртя невярващо глава. — Никога нямаше да се досетя. Сега си спомням, че имаше дъщеря. Не съм обърнал внимание на колко години е и как изглежда. Когато скандалът се разрази, бях в Африка.

— Баща ѝ се опита да я предпази, доколкото бе възможно, но тя го изживя твърде болезнено.

— Естествено — кимна Линк.

Само преди няколко години семейството на Утън Бишоп бе подложено на нападки от страна на цялото общество. След дълга и безупречна кариера в дипломатическия корпус Бишоп бе отзован от Монтенегро, когато плъзнаха слухове, че се е облагодетелствал от политическите борби в държавата. Беше използвал информация, до която имаше достъп като посланик, за да натрупа пари. Когато аферата се разкри, всичките му тъмни сделки бяха разгласени по телевизията. Последва предварително следствие в Сената, а след това наказателен процес. Месец след произнасяне на присъдата Бишоп бе починал от инфаркт в затвора.

— Попитах веднъж Кери за детството ѝ — изрече с пресипнал глас Линк. — Отговори ми, че е било чудесно.

— Да, преди трагедията — тъжно промълви Джени. — Навремето сподели с мен, че нещо се е пречупило у посланик Бишоп след смъртта на майка ѝ. Страшно се променил.

— Знаела ли е за тайните му сделки?

— Не. — Кейдж поклати глава. — Подозирала, но не вярвала. Била потресена, когато разбрала, че баща ѝ е печелел за сметка на хора, изпаднали в крайна бедност и нищета. Каза ни, че известно време го мразела. После изпитвала единствено съжаление към него. Нищо чудно, че пожела да се жертва, като замина за Монтенегро, за да изкупи греховете на баща си.

— Не е трябвало да го прави! — възкликна Линк и удари с юмрук по масата. — Лесно са могли да я убият.

— Да, Линк. — Джени сложи нежно ръката си върху неговата. — Дойде доброволно при нас и пожела да иде там и да обучава деца. Помъчихме се да я убедим, че е в състояние да свърши много неща тук, за да подпомогне каузата ни, без да се излага на опасност. Тя обаче

бе непреклонна. Жертвата ѝ е неоценима — продължи Джени. — Преди скандала семейството ѝ пътуваше по целия свят. Уважаваха ги, често гостуваха на кралски особи и на държавни величия.

— Предполагам, че е получила добро образование — мрачно отбеляза Линк.

— Възпитаничка е на Сорбоната.

Един мускул на бузата му потрепна.

— Преди няколко години се говореше, че между нея и някакъв млад мъж от английското кралско семейство се е зародила нежна връзка. — Кейдж разклати чашата с кафето. — Но когато ѝ намекнах, тя отвърна, че това са злонамерени клюки. Брътвежи на лекомислени хора.

— Вчера, когато слезе от самолета, никак не изглеждаше лекомислена — заяви Джени. — Но явно хората погрешно я възприемат. Смятам, че тъкмо това се опита да промени. Тръгна за Монтенегро, решена да докаже на хората, че притежава повече положителни качества, отколкото подозират.

— Все още не проумявам — намръщено изрече Линк.

— Кое, Линк?

— Защо една красива, очарователна, интелигентна млада жена като Кери ще се откаже от всичко, с което разполага, и ще стане монахиня? Просто е прекалено патетично, за да е истинско. Уличили са баща ѝ в тъмни сделки. Разразил се е скандал. Но... Какво има?

— Монахиня ли каза?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Двамата възкликнаха озадачено в един глас.

— Откъде го измисли? — Кейдж първи се отърси от учудването си.

— Не е ли монахиня? — дрезгаво попита Линк.

— Не. — Джени поклати объркано глава.

— А някога възнамерявала ли е да се посвети на църквата?

— Доколкото знам, не.

Линк рязко скочи и събори стола си. Шокирани от странното му предположение, семейство Хендрин седяха безмълвни и го наблюдаваха. Той изхвърча от кухнята и се втурна нагоре, като вземаше стъпалата по две наведнъж. Ако вратата на гостната не бе от солидно дърво, сигурно щеше да се срине. Чуха я как се удари в стената.

Линк влетя вътре. Леглото бе оправено. Стаята беше празна. Тънките пердета на отворения прозорец, който гледаше към вътрешния двор с басейна, се развяваха от лекия южен ветрец. Линк се завъртя и бързо се върна в кухнята. Забрави за любезните обноски.

— Не ми казахте, че е излязла!

Джени го гледаше стреснато и опипваше копчето на широката си блуза. Кейдж безгрижно си пиеше кафето.

— Ти не попита — отвърна жената.

— Къде е тя?

— Отиде да пояди — отговори с равен глас Кейдж. — Стана рано, дори преди Джени.

Линк потискаше избухливия си ирландски нрав с удивителен самоконтрол. Издаваха го единствено потрепващите мускули на челюстта. Държеше ръце до тялото си и непрекъснато свиваше пръсти в юмруци и ги отпускаше.

— Пихме заедно кафе, а после ме помоли да ѝ дам някой от конете да се поразходи. Помогнах ѝ да го оседлае, а след това тръгна натам. — Кейдж посочи към безкрайния хоризонт.

Линк проследи жеста му. През прозореца на кухнята се откриваше гледка към необятната прерия.

— Преди колко време излезе?

— Трябва да има час, час и половина. — Кейдж тайно се забавляваше на разгорещеността му.

— Може ли да взема пикапа?

Линк бе забелязал камионетката в гаража предишната нощ. За разлика от другите коли на Кейдж, които бяха излъскани до блясък, тази носеше белезите на всеки изминат километър.

— Разбира се. — Кейдж се изправи, бръкна в джоба на стегнатите си джинси, извади ключовете, и му ги подхвърли.

— Благодаря.

Линк се обърна рязко и се измъкна през задната врата. Крачеше гневно като човек, решил незабавно да си отмъсти по най-жесток начин.

Джени стана и се приближи до прозореца. Видя как Линк затръшна вратата на колата и с мъка запали двигателя. Завъртя волана и потегли, като вдигна облак прах.

— Кейдж, не биваше да му даваш ключовете. Страшно е разярен.

— Нищо чудно, ако Кери го е подвела, че е монахиня. Не го обвинявам.

— Но...

— Джени — подхвана с утешителен глас той, застана зад нея и я прегърна. Сложи ръце под натежалите ѝ гърди. — Не си ли спомняш как една нощ преследвах автобуса, в който беше ти?

— Нима мога да забравя такова нещо? Бях притеснена както никога в живота си.

— Е, тогава аз бях не по-малко разстроен от Линк. — Кейдж приближи устни до ухото ѝ и се усмихна на спомена. — Нищо не бе в състояние да ме спре. Същото се отнася и за Линк. Ако бях отказал да му дам пикапа, щеше да хукне да търси Кери пеша. — Той целуна жена си по врата. — Единственото ми желание е дивото преследване да доведе до добър резултат, както бе при нас.

Линк насилваше колата да извърши невъзможното. В главата му сякаш се въртеше единствено мисълта за убийство. Ругатните и обидните думи по адрес на измамницата Кери огласяха малката кабина

на пикапа. Когато запасът му от скверни слова се поизчерпи, той започна да се упреква заради собствената си тъпотия. Какъв глупак е бил! Вероятно през цялото време му се е присмивала вътрешно. Измами го неведнъж, а два пъти. Първо се представи за проститутка, а после — за монахиня. Напълно противоположни превъплъщения, а той бе достатъчно наивен, за да ѝ повярва.

Какво, по дяволите, му стана? Дали тропическа болест не му увреждаше мозъка? Дали Кери Бишоп не слагаше в манерката му лекарство, което замъгляваше съзнанието? Нима бе възможно той, Линк О'Нийл, да бъде така лековерен? Имаше достатъчно опит. Не бе момче, заслепено от страст, което не познава уловките на жените. Защо не прозря какво крие красивото лице на Кери Бишоп? Та тя съвсем не бе жертвоготовна смирена монахиня, а хитра измамница, потъпкваща всякакви скрупули, щом реши да използва някой мъж. На всичко отгоре беше продължила да се преструва, дори след като постигна целта си.

— Решила е да играе ролята си докрай — промърмори през зъби Линк. — За да си спаси кожата — обясни той на арматурното табло.

Какъв глупак! Да загуби разсъдък и съобразителност заради едно красиво лице и гъвкава фигура. Откакто напусна кръчмата с измамната дъщеря на Утън Бишоп, бе забравил основните си принципи по отношение на жените: да бъде безчувствен, пресметлив и предпазлив.

Пикапът заподскача по неравната пътека към пасището. Линк нямаше представа накъде върви, просто трескаво въртеше волана и натискаше газта. Смяташе, че и Кери едва ли е запозната добре с околността. Сигурно яздеше край пътя.

Интуицията му не го подведе. След двайсетина минути забеляза водоем, който приличаше на малко езеро. Стръмните му брегове бяха засенчени от перестите клони на дърветата. Тревата, която още не бе изгорена от лятното слънце, беше зелена и сочна. За едно дърво бе завързан кон.

Кери чу шума от пикапа. Лежеше на одеялото, което бе взела от конюшната. Подпря се на лакът и засенчи с ръка очи. Отначало помисли, че шофьорът е Кейдж. Подскочи, когато разпозна високата фигура на Линк. Надолнището не го накара да забави крачка. Само след секунди вече се бе надвесил над нея, стъпил здраво до ръба на одеялото. Кери вдигна глава към краката, после към тялото и накрая

към златистите му гневни очи, които я смутиха. Веднага ѝ стана ясно, че е бесен. Трепна вътрешно, но срещна невъзмутимо втренчения му поглед.

— Лъжлива кучка!

Кери дори не си направи труда да се престори, че не е схванала какво има предвид. С премаляло сърце и нарастващ страх осъзна, че Линк е научил истината. Единственото ѝ спасение бе да не признава, че се срамува от постъпката си.

— Слушай, Линк — подхвана веднага тя, като навлажни устните си и протегна ръце, сякаш за да се предпази от него, — преди да стигнеш до прибързано заключение...

— Искаш да кажеш, преди да ти строша главата — прекъсна я той, коленичи и я стисна за раменете.

Кръвта се дръпна от лицето ѝ при тази недвусмислена заплаха.

— Няма да посмееш! — изрече гневно, за да пропъди страха.

— Напротив! Но първо бих желал да разбера защо ме излъга по този нелеп начин.

— Не съм те излъгала аз! — Кери се помъчи да се изтръгне от ръцете му, но напразно. Колкото повече се бореше, толкова по-здраво я държеше той. — Не съм ти казвала, че съм монахиня.

— Да не съм си го измислил аз, миличка?

— Чу, че децата ме наричат „сестра Кери“, и си направи погрешен извод. Ти...

— Но не ме извади от заблудата, нали? — Линк гневно я разтърси и зъбите ѝ изтракаха. — Защо? — изрева той. — Искам да зная защо го направи!

— За да се предпазя от теб.

— Не се опитвай да се изкараш светица.

— Досещах се за намеренията ти. — Кери почервеня от презрителната му подигравка. — Не отричай. Смяташе, че бягството ни през джунглата ще е просто забавно приключение, а междуременно ще ти правя компания в леглото.

— Също като Тарзан и Джейн.

— Никак не беше смешно. Принуди ме да те целуна, да се преоблека пред теб!

— Не ми показва нищо по-различно от това, което се виждаше от евтината рокля! — изкрещя ѝ той. — А независимо дали си

признаваш, или не, целувките ти доставиха удоволствие, госпожице.

— Не е вярно!

— Вярно е!

— Налагаше се да измисля как да отклоня похотливите ти желания. Децата неволно го сториха вместо мен.

— Защо се обръщат към теб така?

— Когато пристигнах в Монтенегро, започнаха да ме наричат „мамо“, а на мен не ми се искаше. Вече си бях съставила план да ги докарам в Щатите, за да бъдат осиновени. Реших, че по-добре е да ме възприемат като по-голяма сестра. Нямах право да ме виниш заради собствената си заблуда.

— А как да приема факта, че ме превърна в пълен глупак?

— Не съм го извършила от злоба! — извика Кери.

— Така ли?

— Да.

— Признай си, госпожице Кери Бишоп, дъщеря на един от най-големите мошеници на нашето време, че ти доставяше удоволствие да си играеш с мен, сякаш съм кукла? Нима не е напълно естествена дарбата ти да разиграваш хората като марионетки!

Кери трепна, когато Линк спомена баща ѝ и опетненото му име. Явно вече бе запознат с всичко, свързано с произхода ѝ. Презрението му беше основателно, но я заболя, понеже очевидно той смяташе, че е способна на машинации.

— Накарах те да мислиш, че съм монахиня, за да насочим цялото си внимание върху спасението на децата.

— Ами! Целта ти бе да се предпазиш от палавите ми ръце.

— Да!

— И от похотливите ми погледи.

— Да!

— И от целувките, за които твърдиш, че не си могла да понасяш.

— Да!

— Виждаш ли? Както току-що призна, постоянно си ме лъгала.

— Опитах се да ти обясня — изрече Кери, мъчейки се да се защити.

— Странно, не си спомням.

— Последния ден, когато ме целуна. Точно преди да чуем самолета. Искях... опитах се да ти кажа.

— Не си положила големи усилия.

— Не ми се удаде възможност. Събитията се развиха толкова бързо.

— Пътуването със самолета бе дълго.

— Тогава спорихме за парите и аз се ядосах.

— А след като се върнахме? Кейдж и Джени щяха да те пазят от мен, дивия звяр. Защо не ми разправи? Имаше безброй поводи.

— Понеже се боях, че ще се разсърдиш и ще ме нагрубиш.

— Миличка, състоянието, в което се намирам, едва ли би могло да се опише с подобни думи. — Гласът му се сниши до злокобен шепот. — А щом мислиш, че грубостта е обичайното ми поведение, значи въобще не ме познаваш.

— Не съм допускала, че ще се стигне дотук. — Кери усети как долната ѝ устна потрепна и стисна челюсти, за да преглътне унижението. — Честна дума. Съжалявам, Линк, наистина съжалявам.

— Прекалено късно е за извинения, Кери.

— Знам, че те подведох, но нямах избор, повярвай ми. Нуждаех се от теб, но не бях способна да задоволя... желанията ти. Най-важната ми грижа бяха децата.

— Нима си въобразяваш, че ще се хвана на въдицата за благородните ти подбуди? — Той се изсмя ехидно. — Не си прави илюзии, миличка. Искам да почувстваш оскърблението, което изпитах аз, само тогава ще се примиря, че съм успял да си отмъстя. Само това ще ме удовлетвори.

— Какво си намислил?

— Ще те накарам да се молиш да остана при теб, както ти споменах още първата сутрин, след като ме отвлече.

— Не!

Прегракналият вик замря на устните на Кери, когато Линк я събори на одеялото и се стовари върху нея. Затисна ръцете ѝ с тялото си. Хвана брадичката ѝ и я повдигна. Кери се съпротивляваше, но усилията ѝ да го отблъсне бяха напразни. Коленете му стегнаха нейните като в менгеме. Дори не можеше да завърти глава.

Линк използваше езика си като инструмент за възбуждащо изтезание. Прокара го леко по устните ѝ, близна ъгълчетата, очерта формата им, докато Кери започна да се задъхва от удоволствие. Най-

накрая устните ѝ се отпуснаха и се разтвориха без никакво насилие от негова страна.

— Ето, видя ли, миличка? Наслаждавай се.

Целувката му бе дълга, пламенна, търсеца. Притискаше устни в нейните, а езикът му галеше всеки чувствителен нерв. Искаше ѝ се да повика на помощ отвращението, ала удоволствието от нежността бе по-силно от волята ѝ. Цяла изгаряше от нетърпение да го почувства с всяка фибра на тялото си. Като в унес се питаше дали и цялото му тяло, изградено от толкова различни по структура мускули, е също така очарователно и вълнуващо. Копнееше да задоволи любопитството си.

Единственото ѝ спасение бе да си припомни как се е зарекла да изпитва към него само презрение, каквото и да ѝ струва това. Опита се да не обръща внимание на топлината, заливаща тялото ѝ, на желанието, препускащо през нея подобно на река от вино, златисто като очите му, на тръпките, които пълзяха по бедрата, корема, гърдите ѝ.

Макар и трудно, Кери все пак съумя поне външно да запази спокойствие, колкото и да ѝ се искаше да се притисне до това вълнуващо прекрасно тяло.

— Можеш да вземеш участие — изрече с прегракнал глас Линк, когато усети, че тялото ѝ се напрегна. Допря устни до бузата ѝ и обсипа с целувки млечнобялата кожа, която сега бе поруменяла от слънцето и вятъра при ездата. Не си позволи да ѝ се възхищава дълго. За да си отмъсти за наранената гордост, трябваше да избягва да се разнежва. — Ще те пусна едва когато и у теб се разгори страстта, драга. Колкото повече се съпротивляваш, толкова повече време ще ни отнеме.

— Върви по дяволите!

— Нима подхожда на една монахиня да говори така?

— Недей!

Езикът му игриво потупваше ухото ѝ. Кери се помъчи да се възпротиви, ала протестът ѝ се изрази във възбуждащо стенание, което не убягна на Линк. Той умееше да разпознава посланията на женското тяло. Никога не се бе затруднявал да общува с жените, независимо дали знаеха родния му език, или не. Достатъчно показателен бе и начинът, по който Кери произнесе думата, чиято цел бе да го отблъсне.

— Хареса ли ти? — измърмори Линк и леко ухапа ухото ѝ.

— Не.

— И на двамата ни е известно, че си лъжкиня — изхили се той.
— Струва ми се, че много ти хареса.

Целуна меката кожа зад ухото ѝ, прокара носа, а после езика си по нея. Кери вече не можеше да разбере дали се движи, за да се отдалечи, или за да се приближи. Дъхът му пареше лицето ѝ. Миришеше приятно на кафе и тази бе една от причините да бъде поподатлива, когато устните му се притиснаха към нейните. Устните му се плъзнаха по нейните още по-настойчиво отпреди, сякаш тържествуващи от завоеванието си. Силно желание прободеше Кери. Когато Линк вдигна глава и се взря в очите ѝ, тя си помисли, че неволно е издала звук.

— Усети ли?

В началото реши, че има предвид сладката болка дълбоко в нея. Очите ѝ тревожно се разшириха, когато осъзна, че говори за собствената си неспособност да овладее обхваналата го възбуда. Тя прехапа долната си устна и затвори очи. От тихия му смях цялата настръхна.

— Значи си го усетила. Ето как се чувствах, миличка. Докато ти шмекеруваше, аз през цялото време изгарях от желание. Докато крачехме из джунглата, страдах не само от горещината, умората и глада, но и от незадоволената си страст. Срамувах се, понеже накърнявах светостта ти. — Гласът му се лееше като скъпо бренди, но в него се чувстваше привкус на евтино уиски. — А в теб няма нищо свято, нали?

Провря ръка между телата им. Когато разбра какво се кани да направи, Кери се вцепени.

— Не! — извика сподавено.

— Кери, ти ме изненадваш. Не искаш ли да узнаеш на какво си способна? — Разкопча джинсите си, хвана ръката ѝ и я притегли надолу.

— Не! — протестът ѝ беше прекъснат от сурова, властна целувка, при която устните му се впиха в нейните, а езикът му ѝ отне всяка възможност да се противи.

Разтвори дланта ѝ и през мозъка на Кери преминаха безброй мимолетни впечатления. Едно преобладаваше над останалите.

Изпитваше нужда да го докосне, да проучи гладката твърда топла плът... Устоя на изкушението, но упорството ѝ не продължи дълго. Ръката ѝ вече не се съпротивляваше. Сякаш придобила собствена воля, посегна да задоволи любопитството си. Внезапно Линк се дръпна, като че ли уплашен, че сам ще загуби контрол.

— Не така, Кери — изръмжа той. — Няма да се отървеш толкова лесно. Някога ще се откажеш ли от игричките си? Сигурно е в кръвта ти. Винаги си готова с някаква дяволия. Този път обаче номерът ти няма да мине.

Тъмносините ѝ очи го гледаха объркано, но той сякаш не забеляза. Беше се втренчил в копчетата на ризата ѝ. Небрежно откопча първото.

— Бегло си спомням очертанията на тялото ти. Гърдите ти са малки, но красиви. — Линк видя недоволството в очите ѝ и се изсмя арогантно. — О, не се тревожи, не съм забравил колко вълнуващо реагират.

Разкопча докрай ризата ѝ и я разтвори. Бузите на Кери пламнаха. Дантеленият сутиен, подарък от Джени, почти нищо не скриваше. Очите на Линк потъмняха, един мускул на бузата му потрепна от нещо, близко до разкаяние, преди устните му отново да се разтегнат в жестока извивка.

— Свали го!

— Няма!

— В такъв случай ще ти се наложи да обясняваш на Джени защо е скъсан.

Линк посегна към закопчалката.

— Наглостта ти е възмутителна!

— Свали го!

Кери стисна зъби и разкопча сутиена, но не свали чашките. Линк измърмори някаква благодарност, махна ги и се вторачи в гърдите ѝ. Погледът му я изгаряше като слънцето на небето. Смелостта я напусна. Затвори засрамено очи и пропусна да види как мъжът преглътна конвулсивно. Не видя и спазъма на съжаление, от който упоритите му устни се изкривиха, когато прокара ръце по нея. Думите, които изрече, се посипаха като оглушителни удари в ушите ѝ.

— Точно както си мислех. Не са големи, но са красиви.

Плесна го през ръцете, но Линк я хвана здраво за китките. Дланта му обхвана едната ѝ гърда и я повдигна. Кери потрепери. Палецът докосна чувствителното зърно. То настръхна и мъжът се изсмя злорадо. Продължи да го дразни. Драскаше го с нокът, опиянен от вълнението, което успяваше да предизвика.

— Не! — извика Кери.

— Не съм убеден, че не ти е приятно, мила.

Кери измърмори нещо и прехапа устни, за да не извика, не от страх или от отвращение, а от удоволствие. Усецането от допира на топлия, влажен език до гърдата ѝ бе прекрасно.

— Достатъчно — изрече умолително тя.

— Не и за мен.

Кери издаде агонизиращ писък, когато Линк обхвана с устни зърното и го задържа в меката си, топла уста. Дръпна го леко и го засмука. Кери едва си поемаше дъх.

— Моля те, спри! — изстена тихо.

— Какво?

Линк вдигна глава. После езикът му се плъзна по гърдата ѝ.

— Спри! — повтори тя.

— Защо?

— Защото ми е противно. Ненавиждам те.

— Вярвам ти, че ме ненавиждаш. Но не ти е противно. — И пак докосна зърното ѝ с върха на езика си. — Нали?

Повтаряше въпроса и продължаваше да я подлага на мъчителната наслада.

— Да — Кери потрепери от желание.

— Сигурна ли си?

— Да.

— Напълно?

— Да... Не, не, не! — Кери се разхлипа.

— И аз така смятам.

Наведе глава и я целуна по корема, докато сваляше ципа на панталона ѝ. Кери почти не осъзнаваше какво вършат ръцете му. Цялото ѝ внимание бе насочено върху устните му, които сякаш я докосваха навсякъде, обсипваха с целувки всяко тръпнещо местенце по тялото ѝ.

Внезапно Кери извика и се помъчи да си освободи ръцете. Успя, но не започна да се бори с него, а заплете пръсти в косата му. Навсякъде, където я бяха докосвали устните му, бе лумнало пламъче и сега пожарът на страстта заплашваше цяла да я изпепели.

— Мислех си за това през нощта, когато спа в обятията ми — шепнеше Линк прегракнало. — Как те целувам, а ти ми отвърщаш с радост.

Кери не разбра кога я е разсъблякъл, но изведнъж осъзна, че очите му обхождат ненаситно голото ѝ тяло. Почувства се странно, понеже не се ужаси от алчния му поглед. Надяваше се единствено да остане доволен. Линк наведе глава и сложи уста там, където жената най-много жадуваше да го усети. При допира на устните му тя го извика по име.

Езикът му я докосна и Кери спря да диша. Линк ѝ доставяше удоволствие със същата пламенност, с която вършеше всичко. Многократно спира, преди да я доведе до върха. Когато се наведе над нея, лицето ѝ бе плувнало в пот.

— Кажи ми, че ме искаш.

Беше чудо, че думите се оформиха в ума му и той ги изрече. Тялото му пулсираше от страст. Копнееше най-сетне да се освободи от желанието, което едва не го погуби. Но изведнъж отмъщението му се стори безпредметна лесна победа. Не му се щеше да я накара да отстъпи страхливо. Мечтаеше да срещне взаимност, да види на лицето ѝ радост, а не примирение. Но му беше трудно да се пребори с навиците, изградени в детството. Никой не можеше да избяга от отмъщението на Линкълн О'Нийл. Той не молеше, а налагаше волята си. Бореше се за нежността и уважението, които получаваше.

— Кажи ми, че ме искаш — изръмжа отново и стисна зъби, за да попречи на тялото си да се поддаде на безумната игра.

— Искам те — задъхано отвърна Кери.

— По своя воля — едва дишаше Линк.

— По своя воля.

Тези три думи го пречупиха. Проникна в тялото ѝ. Кери потръпна, зашеметена от силния тласък. Линк издаде болезнен вик на разкаяние, който отекна в безкрайното небе. Помъчи се да се въздържи, но не успя. Решил, че така или иначе е грешник, безсилен пред потребностите на плътта си, достигна върха. Настъпи

величественият миг. Зарови лице в шията ѝ се остави на конвулсиите, които разтърсваха тялото му. Позволи на стихията да го овладее, без да се съпротивлява, и извика името на жената, която сякаш цял живот бе желал да срещне.

Лежа дълго върху нея — изнемощял, изцеден, блажено опустошен. Когато най-сетне съумя да се оттегли, избягваше очите ѝ. Строгательно неудобство метна одеялото върху тялото ѝ. Лежеше до нея на гръб, вираше се през клоните на дърветата и се опитваше да измисли достатъчно презрителна дума, с която даzakлейми мъжкия си егоизъм. Само преди няколко минути Кери Бишоп бе непорочна като монахиня, за каквата всъщност се представяше. Беше девствена.

— Защо не ми каза?

— Щеше ли да ми повярваш?

— Не.

Линк въздъхна. Кери бе права. Той нямаше да ѝ повярва... за нищо на света. Седна и наведе глава. Ругаеше се и се наричаше с какви ли не епитети. После изведнъж потъна в мълчание. Най-накрая се осмели да погледне Кери. Сълзите бяха оставили солени следи по бузите ѝ, но очите ѝ бяха ведри и насочени към него.

— Боли ли те?

Тя поклати глава.

— Носиш ли вода?

— Манерката е вързана за седлото.

Линк се изправи. Приблужи се до коня, който през цялото време пасеше кротко. Манерката висеше на кожена кайшка. Развъртя капачката, навлажни носната кърпа, която сутринта бе сложил в джоба си, и занесе кърпата и манерката на Кери. Тактично се обърна с гръб, за да я остави миг-два на спокойствие.

— Благодаря ти.

Когато отново се обърна, Кери се беше облякла и стоеше тихо, сякаш чакаше нарежданията му. Бе я смазал не само физически. Господи, колко жестоко постъпи с нея! Бе я наранил безвъзвратно. Очите ѝ вече не блестяха със светлината на чистите сапфири. Бяха се втренчили безизразно в него.

— Ще се прибереш с мен с пикапа — заяви той. — Ще вържа коня за колата.

Линк се върна, хвана Кери за лакътя и я преведе по неравната земя със загриженост, която при други обстоятелства би била смешна. Трепна, когато тя се качи в пикапа. Пътуването обратно към дома на семейство Хендριν продължи доста повече. Линк шофираше бавно заради коня и заради болката, която Кери навярно изпитваше. Знаеше, че от друсането може и да ѝ прилошее, и се ругаеше като звяр, докато колелата се въртяха и подскачаха върху грапавите буци.

Когато стигнаха до къщата, Линк вкара колата в гаража и загаси двигателя. Стояха мълчаливо в мрака.

— Всичко наред ли е? — виновно попита той.

— Да.

— Мога ли да ти бъда полезен с нещо?

Кери сведе очи към ръцете си, които стискаше на скута си. „Би могъл да кажеш, че ме обичаш“ — отвърна мислено.

— Не — отвърна тя и преглътна сълзите си.

Линк слезе. Преди да успее да заобиколи, за да ѝ помогне, Кери се бе измъкнала от колата и отвързваше коня. Отведоха го безмълвно в конюшната и го предадоха на един от работниците. Закрчиха напрегнато към къщата. Всички се бяха събрали на терасата. Джени люлееше на коленете си Трент, който бе настроен войнствено. Кейдж седеше на шезлонг и замислено се бе вторачил в плувния басейн. Децата си играеха на плиткото. Рокси и Гари Флеминг се бяха разположили на масата и унило пиеха разхладителни напитки. Сара Хендριν режеше рози от един отрупан с цвят храст и ги нареждаше в кошничката, която съпругът ѝ държеше.

С изключение на децата, всички бяха в лошо настроение. Кейдж вдигна глава и забеляза Кери и Линк, които влязоха през портата. Насочи репликата си към жената:

— Имаме неприятности.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кери с мъка изплува от блатото на отчаянието, в което бе затънала, и попита:

— Какви неприятности? — Отпусна се на стола, който Кейдж ѝ поднесе. — Не с Джо, нали?

— Не — успокой я Рокси. — Чувства се добре физически, но е страшно потиснат. Лекарят предлага следобед да го изпише. Смята, че ще се възстанови по-бързо, ако е сред децата.

— Тук ли ще го докараме? Джени, ще те притесним още повече.

— Ни най-малко. Ще сложим още едно легло в стаята на Трент.

— Аз заминавам — рязко заяви Линк. — Ще има място.

— Мисля, че снощи се разбрахме. — Джени го стрелна с очи. — Няма да те пуснем. Пък и Джо ще е по-спокоен, ако си тук.

Думите ѝ не бяха лишени от логика и нито Линк, нито Кери ги оспориха.

— Е, щом си сигурна — неуверено продължи Кери. — Ще бъде само за ден-два, докато осиновителите му го вземат.

Гари се прокашля прекалено високо. Рокси се размърда на стола си. Кейдж и Джени се спогледаха неловко.

— Нещо лошо ли казах? — интуитивно зададе въпроса си Кери. — Вероятно съм засегнала неприятностите, за които споменахте. Какво става? Да не би бъдещите родители на Джо да изпитват опасения от раната? Ако се безпокоят за травмата, лекарят ме убеди, че увреждането не е трайно.

— Всъщност, Кери — изрече Кейдж с явно нежелание, — никога не сме обсъждали Джо.

— Какво? — изкрещя Кери и се вторачи в него. — Бяхме се разбрали, когато доведе децата тук, за всяко да е осигурен дом.

— Да. — По лицето на Джени се изписа тревога. — Ето защо не те предупредихме. Двамата с Кейдж решихме, че независимо от всичко не бива да оставяш нито едно от тях.

— Повечето хора смятат, че Джо е твърде голям, за да бъде осиновен — тихо промълви Кейдж.

— Ясно.

Кери отпусна унило рамене. Още не бе дошло време за обяд, а й се струваше, че откакто се събуди тази сутрин, са минали години. Сърцето й се свиваше при мисълта, че се е влюбила в неподходящ мъж, и тя потърси утеха в самотната езда. Но в действителност вълшебното изживяване се превърна в кошмар.

А ето сега възникваше и проблем с Джо. Тъкмо да се поздрави, че е на път да осъществи успешно единственото важно начинание в живота си, и претърпя провал. Горкото момче! Джо най-добре от всички деца осъзнаваше какво означава за бъдещето му пристигането в Щатите.

— Не можем да го върнем обратно — разгорещено заяви тя.

— Естествено — отговори Кейдж.

— Кери, ти не знаеш какво представлява Кейдж. — Джени сложи ръка на рамото на съпруга си. — Няма да се даде лесно. Ще се обърне към Върховния съд, но не би позволил да върнат Джо в Монтенегро.

— Благодаря ти. — Кери се усмихна на Кейдж. — Ще ти бъда признателна за всичко, което успееш да постигнеш.

— И аз мога да помогна — обади се Линк. — Обзалагам се, че не му отстъпвам по инат.

— Ами? — Домакинът го измери с очи, после му се усмихна сърдечно. — Благодаря. Ще се възползвам от предложението ти.

— Да се надяваме, че няма да опрем дотам. — Кери се изправи. — Ще се преоблека и ще се заловя с този въпрос. Познавам хора в...

— Боя се, че това не е всичко — прекъсна я Кейдж.

Кери не можеше да си представи, че ще чуе още по-лоши новини. Свлече се на стола и се подготви психически за удара.

— Обадиха се съпрузите, които щяха да вземат Лиза — започна Кейдж.

— И? — Подът сякаш пропадна под краката й.

— Жената е бременна. Разбрала го е преди два дни.

— От години искат да имат бебе. — Джени запълни последвалата тишина. — Ето защо се зарадваха на възможността да осиновят едно от сирачетата от Монтенегро.

Огромни солени сълзи напълниха очите на Кери. Не и Лиза. Беше се опитала да не се привързва прекалено силно към никое от децата, понеже бе наясно, че раздялата ще е тежка. Но обикна най-малкото, Лиза, по особен начин, вероятно защото в сравнение с останалите бебето бе много по-зависимо от нея.

— Но ако са възнамерявали да си осиновят дете, любовта им сигурно би била достатъчна за две — каза тя.

— Проблемът е друг — обясни Джени. — Жената е направила няколко спонтанни аборта. Не желае да излага на риск бременността. Лекарят препоръчва да прекара следващите няколко месеца на легло и няма как да се грижи за Лиза.

Линк промърмори една от думите, които Джени бе успяла да изхвърли от речника на Кейдж.

— Имаш право, приятелю — кимна Кейдж.

— Разбирам я — отчаяно промълви Кери.

— Не им е било лесно да вземат това решение. С нетърпение очакваха Лиза.

— Да му се не види макар! — възкликна Рокси с типичната си непосредственост. — Щяхме веднага да я осиновим. Но трябва да мислим за Кара и Кармен. Сега ще ни е по-леко, но после ще учат в колеж и така нататък...

— Щедростта ви е безгранична — Кери се усмихна на Рокси и на Гари, — но не е възможно да поемете отговорност за още едно дете. Не би било справедливо. Но съм ви признателна, че сте разсъждавали върху тази вероятност.

Лиза шляпаше щастливо в плитката вода. Блестящите пръски обсипваха телцето ѝ и тя пицеше от удоволствие.

— Толкова е сладка! Не би следвало да съществуват пречки да я настаним в изпълнен с обич дом.

— И ние смятаме така — съгласи се Кейдж.

— Но утре пристигат семействата. Ще се разстрои, ако се наложи да я задържим тук.

— Вече действаме чрез фондацията „Хендрин“. Естествено, междуременно...

— Кейдж! — Джени го прекъсна строго.

— Междуременно какво? — попита Линк.

— Междувременно сме длъжни да я предадем на имиграционните власти. — Кейдж сви безпомощно рамене в отговор на реакцията на съпругата си.

— По дяволите! — изруга Линк.

Сърцето на Кери се вкамени. Лиза щеше да се изплаши. Щеше да реши, че щедрите обещания не са довели до нищо друго, освен до страх и самота.

— Не бива да позволим това да се случи — отсече Кери.

— Разбира се — увери я Джени. — Тя заслужава специални родители. — Свали Трент от коленете си и се изправи. — Кери, Кейдж няма нищо против да гледа Трент, докато двете с теб отидем до града да напазаруваме. Спокойно можеш да носиш дрехите ми, но сигурно ти се иска да си купиш нещо свое.

— Ами другите деца?

— Нали ние сме тук? — намеси се Рокси. — Гари си е взел една седмица отпуск, за да бъдем на ваше разположение.

— Ние със Сара също няма да ходим никъде — присъедини се към нея Боб Хендрин.

— Ами Джо? Държа да съм тук, когато го изпишат от болницата.

— Дотогава ще се върнем — засмя се Джени.

— Хайде, поразходи се. Ще се поразсееш — нежно я бутна Рокси.

След като се изкъпа и се облече, Кери отново обиколи терасата. Кейдж и Линк бяха по бански в басейна. Кейдж подхвърляше Трент над главата си, а Линк си играеше с Лиза. Погледът ѝ се замъгли от сълзи, докато наблюдаваше Линк и детето. На лицето на мъжа грееше усмивка, а очите му весело искряха. Линк я усети, вдигна глава и се втренчи изпитателно в нея. Кери се притесни. Почувства как я заля гореща вълна. Сега тялото ѝ му бе познато. Вече нямаше тайни от него. Чудеше се дали мъжът знае, че изпитва приятна болка там, където я бе докосвал с ръце и с устни.

Лиза вдигна умолително ръчички към Кери. Тя коленичи. Линк притисна към гърдите си детето и го занесе до ръба на басейна. Кери се наведе и целуна мократа ѝ бузка.

— Довиждане, скъпа.

— Довиждане — дойде неочакваният отговор, и то от страна на Линк. И двамата се изненадаха. Очите им се срещнаха и времето

сякаш престана да тече. После Кери се изправи рязко и тръгна към Джени, която я чакаше в колата. Сърцето ѝ биеше по-бързо, отколкото се движеха краката ѝ.

Спряха на няколко места. Кери пазаруваше на кредит, който Кейдж ѝ бе уредил. Купи си дрехи, бельо и обувки.

— Не съм и предполагала, че в една дрогерия човек може да намери толкова прекрасни неща — възкликна тя. Ровеше в торбата с покупките, докато пътуваха обратно към ранчото. — Сякаш съм попаднала на златна мина. Лосион за лице, балсам за коса, лак за нокти. Не съм свикнала с подобен лукс.

— Трябва да отидеш на почивка в някой първокласен курорт с минерални бани. Струва си да си го позволиш.

— Не — Кери поклати глава. — Още е рано. Имам много работа.

— Нали не възнамеряваш да се връщаш в Монтенегро? — Джени притеснено я стрелна с очи.

— Не. Вече е много опасно. Не ми се иска да умирам. Но е необходимо да свърша куп неща тук. Да събера пари за храна, за лекарства... — Гласът ѝ заглъхна и тя се взря с невиждащи очи в пейзажа, който отминаваха.

— Не е възможно да продължиш до безкрайност да изкупваш греховете на баща си, Кери — изрече тихо Джени. — Рано или късно би следвало да се погрижиш и за личния си живот.

— Знам — Кери въздъхна тежко.

— Сутринта двамата с Кейдж май издадохме тайната?

— Не се тревожи. — Кери трепна, но лицето ѝ остана съвсем спокойно. — Линк, така или иначе, щеше да научи.

— Извинявай. Предположихме, че е разбрал коя си. Когато изтърси, че те мисли за...

— Моля те! — Кери вдигна ръка, за да попречи на приятелката си да произнесе думата. — Достатъчно се срамувам. Не ми напомняй за мръсния номер, който му скроих.

— Давам си сметка, че не ти е приятно, но трябва да си изясня нещата. Защо го накара да вярва, че си монахиня?

— Не се притеснявай. Съвсем нормално е да полюбопитстваш. — Внимателно подбираше думите, за да може Джени да схване

правилно мотивите ѝ. — Вече ти е известно как го подмамах да тръгне от бара с мен.

— Преоблякла си се като проститутка.

— Да. Въобразявах си, че се държа като проститутка. — Кери извърна глава. — Линк е силен мъж и...

— Представям си какво се е случило после. Не е бил склонен да ти прости, когато си му обяснила ситуацията.

— Ти как би постъпила, ако беше на мое място? — попита Кери.

— Едва ли щях да проявя подобна находчивост. — Джени ѝ се усмихна съчувствено. — Тази сутрин той беше доста... разстроен, когато узна истината.

— Меко казано.

— Беше ли се успокоил, когато те намери?

— Не.

Джени беше прекалено тактична, за да настоява Кери да я запознае докрай с по-нататъшния развой на събитията. Каквото и да бе станало, явно им се бе отразило зле. Когато се върнаха, и двамата бяха мрачни. И, както Джени вече бе забелязала, избягваха да се докосват и да се гледат до такава степен, че стигаха до абсурдни положения.

— Линк ме обвини, че съм измамница като баща си. Навярно е прав. Аз го използвах по непочтен начин. — От очите ѝ потекоха сълзи. Джени я хвана за ръката. — Ти и Кейдж сте толкова щастливи, защото се обичате.

— Знам. Но връзката, която съществува между нас, не се получи лесно, Кери.

Джени не бе споделяла с никого, дори и с Рокси, какви бяха навремето отношенията ѝ с Кейдж. Реши, че сега е моментът да го направи. Ако историята помогнеше на Кери, струваше си да я сподели.

— В нощта, преди да замине, Хал дойде в стаята ми — започна Джени. — Любихме се. Тогави ми беше за първи път. — Жената въздъхна. — Само че не е бил Хал, а Кейдж. — Без да обръща внимание на Кери, която изненадано отвори уста, тя продължи, преди съвсем да се е разколебала: — Когато разбрах, че съм бременна...

— Помисли, че бебето е на Хал.

— Всички смятаха така. Само Кейдж е знаел истината. Трябваша му месеци, за да събере смелост да ми каже.

— Какво се случи после?

— Бях сломена.

— Представям си.

— Наговорих му ужасни неща. — Джени потрепна от спомена.

— Жестоко го отбягвах. Преживяхме истинска трагедия, докато се съберем. — И тя стисна ръката на Кери. — Линк ми прилича на Кейдж. И двамата са непостоянни. Избухливи. Жестоки и опасни. Когато Кейдж си идваше вкъщи, аз се страхувах. Стараех се да бъда колкото е възможно по-далеч от него. Един ден осъзнах, че всъщност онова, което ме плаши у него, в същото време ме очарова. Боях се не толкова от мъжествеността му, а от начина, по който ми въздействаше. Подскачах, когато го видех, и странях от него. Изкарваше ме от кожата ми, а аз не можех да се примиря от този факт. — Джени се втренчи в Кери. — Влюбена ли си в Линк?

Кери сведе глава и по бузите ѝ се затъркаляха сълзи, които я издадоха.

— Да — изстена тихо. — Но е безнадеждно.

— И аз разсъждавах така. Но се убедих, че колкото по-трудно е спечелена, толкова по-трайна е любовта.

Семейство Хендрин смятаха, че е важно децата да се запознаят с американските обичаи колкото е възможно по-скоро. Кери се съгласи с тях. Ето защо приготвиха типични за страната ястия. Кейдж им инсталира видео, за да им пуска касети с филми на Уолт Дисни. Кери виждаше радостните им лица и си мислеше, че си е струвало да преживее всички трудности.

Докато си почиваха, децата опустошиха три купи с домашно приготвен сладолед. Родителите на Кейдж им поднесоха кейк с глазура. Макар че отклоняваха добронамерените съседи и журналисти, непрекъснато пристигаха храни, дрехи и играчки.

— Сестра Кери, не искаш ли сладолед? — Джо, когото посрещнаха възторжено в ранния следобед, докуцука до Кери с патериците.

— Чакам гълпата да се разпръсне. — Децата се бяха струпали около Рокси, която сипваше сладоледа. — Как е кракът ти?

— Само леко ме боли.

— Досега нямах възможност да ти кажа колко храбро се държа по време на бягството. — Момчето срамежливо махна с ръка. — Бях

много горда с теб. Без твоята помощ Линк нямаше да успее да ни спаси.

— Но той дойде да ме вземе. — Джо сведе развълнувано очи.

— Може би трябва да му благодариш — предложи Кери, като си спомни за първоначалната враждебност на момчето.

— Той вече го стори.

Дрезгавият глас дойде от тъмнината зад тях и накара коленете на Кери да се огънат. Тя се обърна и затаи дъх. Линк беше ходил в града да пазарува с една от колите на Кейдж. Носеше нови джинси, които прилепваха плътно към хълбоците и бедрата му, и бяла памучна риза, чиито ръкави бяха навити над лактите. За първи път от него се носеше миризма на одеколон и изборът му се хареса на Кери. Напомняше ѝ за дъжд и вятър. Беше се подстригал. Линк се приближи и сложи ръка на рамото на Джо.

— Момчето ми благодари още днес следобед, но аз му обясних, че не е необходимо. Той ме прикриваше, а всъщност е боец за свободата на родината си.

— Но сега родината ми е Америка — заяви гордо Джо и се усмихна лъчезарно.

Никой не намери сили да му съобщи, че липсват кандидати за осиновяването му и при тези обстоятелства съществува реална възможност да бъде върнат в Монтенегро. Линк бързо смени темата.

— Кейдж сподели ли с теб колко добре се оправя Джо с конете?

— Чух го вече сто пъти! — Кери се усмихна закачливо на Джо.
— Защо си мълчал, че разбираш от коне?

— Не съм и предполагал! — възкликна момчето, а черните му очи заблестяха.

Следобед Джо категорично бе отказал да лежи и Кейдж го разведе из ранчото. Когато се прибраха, домакинът изрази възхищението си от лекотата, с която момчето общуваше с животните.

— Сякаш си служи с техния език — весело се смееше Кейдж.

Джо беше щастлив от похвалите на Линк. В Монтенегро изглеждаше прекалено възрастен за годините си. Сега се бе отърсил от преждевременната зрелост заедно с враждебността към Линк.

— Когато дойде при нас, си помислих, че ще навредиш на сестра Кери. Сега обаче съм сигурен, че не би ѝ причинил зло. — Не забеляза

лекото потрепване на мускулите на Линк. — Съжалявам, че хранех лоши чувства към теб. Ти ни извоюва свободата.

Преди Линк да намери подходящ отговор, Трент Хендрин връхлетя върху Джо. Спря навреме само защото се сети за раната на бедрото му.

— Джо, Джо!

Откакто Джо се прибра от болница, детето се бе превърнало в негова сянка. Момченцето посочи към телевизионния екран, където започваше нов филм. Джо се усмихна свенливо и тръгна към останалите деца. Трент крачеше до него.

— Хем дете, хем мъж — измърмори Кери, докато го наблюдаваше как пресича вътрешния двор.

— Надарен е с невероятна интуиция.

— По отношение на конете?

— По отношение на мен. — Кери обърна глава и се втренчи в него. — Бил е прав да се страхува, че ще ти причиня зло. Сбъркал е само времето.

— Нека да не говорим за това, моля те. — Кери сведе очи.

— Аз обаче изпитвам необходимост да го направя. — Гласът му бе тих, макар че едва ли някой щеше да ги чуе сред врявата, която вдигаха децата, скупчени пред телевизора. — Боли ли те?

— Вече ти обясних, не ме боли.

— Защо не ме предупреди?

— По този въпрос също се разбрахме. Не би ми повярвал.

— Тази сутрин може би не, но...

— Кога? Кога, Линк? В кой момент от нашето приятелство щеше да ми повярваш? Кога според теб щеше да е подходящо да спомена този факт? — Кери въздъхна тежко. — Пък и какво значение има? Рано или късно щеше да се случи.

— Но не толкова...

— Не толкова какво?

— Грубо.

— Е, нищо... — Тя първа извърна очи, след като дълго се взираха един в друг.

— Причиних ли ти болка, Кери?

— Не. — Физическото неразположение бе дребно, но емоционалното — фатално. Беше я обладал от гняв. Не от любов, нито

пък за да получи удоволствие, а за да си отмъсти. Тялото ѝ не бе наранено, но сърцето ѝ беше съкрушено. Линк неволно бе нанесъл осакатяващ удар на чувствата ѝ, но тя по-скоро би умряла, отколкото да му признае. Наклони упорито глава. — Нали това искаше да чуеш? Ако ме беше наранил, част от вината ти би отпаднала.

— Какво имаш предвид? — Линк застрашително сви вежди.

— Единствената ти цел бе да ме принудиш да ти призная, че ме привличаш. Беше решил да ме накараш да те моля, спомняш ли си? Е, аз го направих. Мечтата ти се сбъдна, нали?

— Не, по дяволите!

Приблужи се до нея. Лицето му бе почервенияло от ярост. От тялото му се излъчваше топлина. Кери се почувства измамена, че не е усетила голата му плът. Бяха стигнали до края, но тя все още не познаваше удоволствието, което би изпитала от допира на гладката си кожа до мускулестото му тяло. „Проклет да е, искам да знам!“ — изкрещя тя наум.

— Желаех да те унижа, но не биваше да те наранявам. Нямах представа, когато... Опитах се да спра веднага щом почувствах... — Очите му се спряха на устните ѝ. — След първия допир вече не успях да се въздържа.

Отново дълго се визираха един в друг. Всеки си спомняше приятното усещане, когато телата им се докосваха. Линк изгаряше от нетърпение да я прегърне, но знаеше, че не бива. Ето защо изля безсилието си, като извика гневно:

— Трябва да признаеш, че си позакъсняла с първия си... опит.

— Така и не намерих подходящия момент. Майка ми умря, когато бях на шестнайсет години. После придружавах баща си навсякъде. Беше ми трудно да вместя любовна връзка в графика на посланика. А през последните години...

— ... се мъчеше да попречиш на баща си да влезе в затвора.

— Не! — Кери се изчерви. — Опитвах се да му попреча да се погуби. Не ми оставаше време за мъже.

— Не знаех — каза Линк, искрено притеснен от думите си.

— Това, което не знаеш за мен, господин О'Нийл, ще запълни цяла енциклопедия. От самото начало стигна до прибързани изводи, създаде си погрешно впечатление...

— А чия беше вината? — Гневът беше единственият начин да потуши пламъка, обгърнал тялото му. — Защо ти бяха нужни всичките тия преструвки? И имаш дързостта да ме обвиняваш в прибързани изводи! За твоє сведение беше много по-убедителна като проститутка, отколкото като монахиня.

— Как смееш! — Кери едва се владееше.

— В бара ръцете ти ме опипваха твърде ловко.

— Докоснах те само по бедрото!

— Косата. Сочните устни. Прелъстителният поглед. Роклята, разголила гърдите ти.

— Забрави за нея.

— Трудно ще ми бъде, миличка. Всичките тези уловки наистина ли бяха необходими? Защо веднага не ми обясни кой е баща ти?

— Защото, ако си спомняш, те взех за наемен войник — подъл, долен, безскрупулен...

— Престани с обидите и ми отговори на въпроса. Защо не ме накара да изтрезнея и не ми каза коя си?

— Понеже не знаех кои са приятели и кои врагове на баща ми в Монтенегро. Враговете бяха повече от приятелите му. Реших, че заради себе си и заради децата е по-добре да не ти казвам коя съм. Ако бяха разбрали, бунтовниците щяха веднага да ме убият. Името ми се пазеше в тайна.

— Какво, по дяволите, търсеше там? Макар да си завършила Сорбоната, не си особено умна.

— Някой трябваше да помогне на децата. — Кери не обърна внимание на оскърбителните му думи.

— Съгласен съм. Някой. Не е било нужно да ходиш лично. Щом предложи на мен, нищо не ти пречеше да платиш петдесет хиляди долара на някой истински наемник. Нима не разбираш, можеха да те убият.

— Но не ме убиха!

— Струва ми се, че няма да спреш, докато наистина не се случи.

— Какво имаш предвид? — рязко попита Кери.

— Кога най-сетне ще решиш, че си изкупила греховете на баща си? Навярно когато започнат да сипват пръст върху лицето ти.

— Какво знаеш ти за моралните задължения? — Кери се изпъна.
— Прекарал си целия си живот в бедняшките квартали и винаги си

мислил само за себе си.

— Поне съм честен.

— О, ти си...

— Извинете, че ви прекъсвам...

Двамата едновременно се обърнаха към Кейдж, който ги наблюдаваше, весело ухилен.

— Така се бяхте разгорещили, че не ми се щеше да се намесвам, но се случи нещо... — И той намигна на Линк. — Не ме разбирайте погрешно.

Кери се изчерви. Беше благодарна на тъмнината. Надяваше се, че никой от двамата не е забелязал избилата по бузите ѝ руменина.

— Какво е то, Кейдж?

— Елате при нас. Баща ми се кани да направи важно съобщение.

Когато стигнаха до осветената веранда, преподобният Хендрин излезе напред.

— Предполагам, всички ще се изненадате. Двамата със Сара цял ден размишлявахме и взехме решение, което със сигурност ще направи дома ни по-щастлив. — Обърна леко глава. — Джо, би ли желал да дойдеш да живееш при нас?

Това, което Боб и Сара Хендрин извършиха, бе невероятен жест на щедрост и благородство. Един час по-късно Кери се взираше през прозореца на спалнята си, а заседналата в гърлото ѝ буца все още не се бе стопила. Естествено, беше се вдигнала страхотна врява, след като Боб зададе изненадващия си въпрос. В първия миг Джо не го схвана, но когато му стана ясно, на лицето му разцъфна усмивка. Кимна енергично с глава и отвърна на родния си език:

— Да, да.

Кери обясни на другите деца какво става. Те всички се струпаха около Джо и започнаха да го поздравяват за добрия му късмет. Когато ги сложиха да спят, Кери отиде при Боб и Сара.

— Не можете да си представите колко се радвам. Надявам се, че не съм ви принудила да го сторите с думите, които наприказвах днес — загрижено добави тя.

— И двамата смятаме, че по този начин ще отдадем почит към паметта на Хал — обясни Боб и ласкаво я прегърна. — Джо ще бъде при нас само няколко години, преди да отиде в колеж. Междувременно

ще се постараям да настигна връстниците си по отношение на учението и общуването.

— Знаеш ли, Кери — заяви майката на Кейдж, — къщата ни бързо се изпразни. Първо замина Кейдж, после Хал. Не след дълго Джени се омъжи за Кейдж. Двамата с Боб не сме в състояние да я запълним. Чудесно е, че при нас отново ще живее млад човек. Трент вече боготвори Джо и момчето ще свикне лесно със семейството. Ще има достъп до ранчото и до конете. Изглежда, много ги обича. Всичко стана както трябва.

Докато пускаше пердето, Кери разсъждаваше, че единият от възникналите проблеми бе намерил решение. Навярно в близките дни щяха да успеят да устроят и Лиза. Докато я завиваше, Кери я прегърна силно. Приличаше на кукла в новата си нощничка на точки. Детето се сгуши в нея и я целуна шумно по бузата.

Мисълта за съдбата на Лиза не беше единствената тревога, която й тежеше, когато си легна. Почувства се като пребита, след като си спомни отровните думи, с които се нахвърли върху Линк. Неоснователно го упрекна, че мисли само за себе си, а всъщност той се бе изложил на риск, за да спаси нея и децата. Защо му каза това? Защо именно той повече от всички я предизвикваше да говори и да върши неща против волята си?

Тъкмо дърпаше завивката, когато чу тежки стъпки по стълбите. Джени и Кейдж се бяха прибрали в стаята си. Стъпките можеха да бъдат на един-единствен човек. Преди да се е разколебала, Кери бързо се приближи до вратата. Отвори я точно когато Линк минаваше покрай нея.

— Нещо случило ли се е?

Кери поклати глава. Вече съжаляваше за спонтанната си реакция. Ризата му бе разкопчана, беше бос, с разрошена от неспокойните му ръце коса. Изглеждаше толкова красив, че сърцето й престана да бие.

— Съжалявам, ако съм те обезпокоил. Слязох долу да изпуша една цигара и...

— Не си ме обезпокоил — задъхано отвърна Кери. — Аз ти дължа извинение заради обидата. — Веждите му се повдигнаха въпросително. — Обвиних те, че мислиш само за себе си. Беше глупаво от моя страна след всичко, което направи за нас. Спаси живота ни. Моля те да ми простиш жестоките думи.

Когато се осмели да вдигне очи, Кери видя, че неговите бавно се движат по тялото ѝ, облечено само с нощницата, която си купи същия ден. Нощната лампа я осветяваше и силуетът ѝ се очертаваше под тънката материя.

— Радвам се, че ме спря, понеже и аз ти дължа нещо — изрече Линк с пресипнал глас.

— Вече ми се извини.

— Ти отново не ме разбираш.

— Моля?

— Дължа ти много удоволствие, скъпа.

Той я бутна лекичко и влезе след нея.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вратата леко хлопна след него.

— Удоволствие?

— У-Д-О-В-О-Л-С-Т-В-И-Е. Липсваше ти, когато се люби за първи път.

— Искаш да кажеш, че искаш да...

— Да. — Линк кимна, бавно тръгна към нея и я прегърна.

— Не е възможно... — Протестът ѝ бе слаб, както и съпротивата ѝ.

— Защо?

— Защото ние дори не се харесваме.

— Не е вярно.

— Винаги когато сме заедно, се караме.

— Така е по-интересно и аз непрекъснато съм нащрек.

— Не желаяш да ми простиш, понеже те измамих.

— Но се възхищавам от находчивостта ти.

— Според мен ще си останеш наемник, дори и да използваш фотоапарат вместо пистолет...

— И независимо от всичко, между нас съществува непреодолимо привличане. Съгласна ли си?

Кери се втрени в загорялото му изпито лице. Упоритостта ѝ рухна пред настойчивостта на тялото ѝ. То се събуждаше както сутрин цветята, огрени от слънцето. Разтваряше се. Търсеше топлина.

Помъчи се да си спомни причините, поради които бе решила, че трайна връзка помежду им е невъзможна, неразумна, ала тялото ѝ притежаваше собствена памет. Съхранило бе усещането за всеки жест, звук и вкус, съпътстващи любовната игра. Искаше да ги изпита отново. И затова бе готова да отстъпи. Смело сложи ръце на гърдите на Линк.

— Съгласна съм.

— Тогава ще успеем ли да забравим за всичко и да се съсредоточим само върху този факт?

— Подходът ти към въпроса не е ли доста безотговорен?

— А не смяташ ли, че имаме право да бъдем поне малко безотговорни? — Очите му се плъзгаха по лицето и косата ѝ. — След онзи кошмар, който преживяхме?

— Да.

Усещаше топлата му кожа под дланите си. Изгаряше от желание да я докосне с лице, с устни.

— Отърси се от излишните скрупули — промълви развълнувано Линк. — Мисли само за удоволствието, което ще изпитаме заедно.

Хвана я за брадичката, наклони главата ѝ назад, притисна устни към нейните и ето че всичко наоколо доби съвсем други очертания. И цветове. Тревогите от всекидневието сякаш се стопиха и отстъпиха място на дивата им ненаситна страст.

Линк още по-силно я притисна в обятията си и тя най-сетне доверчиво отпусна глава на гърдите му. Заслуша се в ударите на туптящото му сърце, за да се увери, че целувката и на него бе действала като първата глътка наркотик.

— Добра си — прошепна Линк в косите ѝ.

— Просто отдавна не си бил с жена.

— Не. Наистина си добра.

— Така ли?

— Да, мадам. Адски си добра.

Отново наклони назад главата ѝ и продължи да я целува. Притегли я към себе си, като дръзко погали бедрата ѝ. Кери потръпна от допира и понечи да проговори, но устните му не ѝ позволиха. Отчаяно се впиваха в нейните. Издърпа ръцете си, които бяха заклещени между телата им, и обви с тях врата му. Когато гърдите ѝ се притиснаха към него, и двамата изстенаха. Кери пъхна пръсти в косата му и се изпъна. Стонът на Линк сякаш се откъсна направо от сърцето му. Плъзна ръце по хълбоците ѝ я притегли още по-близо.

Вече изгаряха от желание. Най-накрая Линк спря да я целува. Влажните му меки устни докоснаха нейните и ръцете му се придвижиха към талията ѝ. Беше толкова тънка, че той я стискаше леко, сякаш не можеше да повярва. Кери се отпусна, обхвана с ръце раменете му и го погали по ушите и по брадата. Когато вдигна свенливо очи, Кери видя нещо, което рядко му се случваше — той се усмихваше. Каза му, че има хубава усмивка. Линк тихо се изсмя на невинния комплимент.

— Така ли?

— Да. И не го вършиш много често. Обикновено ми се цупиш.

— Понеже непрестанно ме предизвикваш.

Думите му разтърсиха Кери. Сякаш някой я удари с кадифена ръкавица. За да не му остане длъжна, тя продължи шеговито:

— Зъбите ти са прави. Шини ли си носил?

— Не, разбира се.

— Аз пък съм носила.

— Сигурно си изглеждала великолепно. — Линк я целуна леко по носа. — Пък и си е струвало — прокара език по горните ѝ зъби. Кери потрепери от удоволствие. — Студено ли ти е?

— Не! — Абсурдността на въпроса стигна до съзнанието ѝ и Кери се засмя. — Не — повтори, като поклати глава.

Очите му светеха хипнотизиращо като фенери сред гората през нощта. Кери виждаше само тях. Двойни звезди в центъра на тази усамотена вселена.

— А топло ли ти е?

Тя кимна.

— Къде?

— Навсякъде.

— Тук? — сложи разтворената си длан на корема ѝ и без да сваля очи от лицето ѝ, я плъзна надолу.

— Да. — Кери изстена в унес и политна към него.

— Болезнено ли е?

— Малко.

— Съжалявам.

— А аз не.

— Така ли?

— Да, Линк.

Целувката им бе толкова пламенна, че той премести ръката си на гърба ѝ, притисна я и я залюля леко. Докосна с нос шията ѝ, целуна я, близна я с език.

— Нали знаеш онази песен „Искам да те целуна навсякъде“? — Кери кимна, без да сваля глава от рамото му. — Точно това искам — да те целуна навсякъде. Много пъти. — Сграбчи я за китките и я отдалечи от себе си. Кери отвори очи. — Единствено желанието ме тласкаше да вървя напред в онази проклета джунгла. По природа съм страхливец.

— Не е възможно — разгорещено отвърна Кери.

— Просто уцели момента — отвърна ѝ с крива усмивка. Поклати глава и добави. — Както и да е, поне се надявах, че някой ден ще стане чудо и ти ще се озовеш в леглото ми.

— Не се опитвай да ме измамиш, Линкълн. Пред други хора номерата ти може и да минат, но не и пред мен. Задачата ти беше да спасиш сираците.

— Е, така по-спокойно си фантазирах — тъжно отвърна той.

— Нима? — Кери неволно започна да кокетничи.

— През цялото време. Без да спирам нито за миг.

Ръцете му стигнаха до гърлото ѝ. Пръстите едва се допираха до кожата ѝ. Макар и чувствителни, когато боравеха с обективите и механизмите на сложните фотоапарати, те бяха определено груби и мъжки. Приблужи леко ръце до гърдите ѝ и ги хвана отстрани. Нощницата беше толкова тънка, че в тъмната стая облите хълмчета хвърляха съблазнителни сенки.

— Гърдите ти ме омайваха при всяко твое движение. Дрехите ти сякаш постоянно бяха мокри. Никога няма да забравя агонията в нощта, когато се къпа в потока. Преминаването на реката. Всичко прилепваше по тялото ти. И аз те гледах... — Прокара палци по зърната ѝ. Те не се нуждаеха от подкана. Омаяни от думите, вече бяха готови за милувка. — Омагьосвах ме, Кери. Мислех си само как ги докосвам, как ги целувам. — Наведе се и я целуна през нощницата. Влагата се просмука в тънката материя и тя залепна за розовото зърно. — Хубави са.

— Нали каза, че били малки.

— Да, но не съм казал, че не харесвам малки гърди. — И продължи с влудяващата ласка, докато коленете ѝ се огънаха.

— Искам да те видя! — Кери остана изненадана от думите си, но не се засрами, а срещна смело втренчения му поглед. — Съблечи се. Моля те.

Желанието ѝ му се стори забавно, но не посмя да се шегува, а просто се подчини. Пусна ризата на пода. Стоеше неподвижен, за да ѝ даде възможност да задоволи любопитството си. Кери се усмихна съчувствено на червената следа от куршума. Не ѝ се искаше да си спомня, че можеха да го ранят тежко, дори да го убият. Прогони

мисълта от ума си и, както се бяха споразумели, се съсредоточи върху любовната игра.

Сложи ръце върху гърдния му кош, сякаш го изучаваше. Докосването ѝ се стори безкрайно приятно. Прокара пръсти по ребрата и ги задържа върху твърдите мускули.

Палците ѝ се придвижиха до зърната на гърдите му и стеснително се отдръпнаха. Погледна го въпросително.

— Пипни ги, както направих аз — подкани я Линк. Лицето му бе изопнато, а дъхът му излизаше на пресекулки през зъбите. Вълнението, което сама предизвика, ѝ подежда възбуждащо. Потръпването му още повече я окуражи. Отърси се от срамежливостта и извърши това, за което отдавна мечтаеше — потърка устни в зърното. И двамата въздъхнаха доволно. Кери се изненада, че усеща същата наслада, както и Линк. Той започна ритмично да се полюшва и в мига, когато тя имаше чувството, че ще се строполи от изнемога, той я отблъсна и наведе назад главата ѝ.

— Смятах, че тази нощ ще се отърся от магията ти — изръмжа той. — Но вече се съмнявам. Ти си като силен наркотик, Кери.

Целуна я нетърпеливо. Хвана я за ръката и я заведе до прозореца. Седна на стола, а тя остана права пред него.

— Съблечи си нощницата.

Кери преглътна буцата, стегнала гърлото ѝ. Сутринта беше му позволила да свали дрехите ѝ, но тогава не можеше да се изтръгне от прегръдката му. Сърцето ѝ заби уплашено, понеже ѝ предстоеше да се съблече, за да му достави удоволствие. Но и от още нещо, за което можеше да се употреби само едно определение: изгаряща възбуда. Чувстваше силно желание да заслепи опитния Линкълн О'Нийл. В очите ѝ се появи загадъчно изражение — съблазън, блясък, вродено умение, познато на всяка влюбена жена. Обърна се с гръб към Линк. Осъзна, че той понечи да се възпротиви, но се отказа, когато Кери хвана с ръце тънките презрамки. Свали ги с рязко движение. Когато се смъкнаха до лактите ѝ, тя бавно отпусна ръце. Нощницата се свлече на пода.

Очите на Линк я изгаряха. Знаеше, че оглежда фигурата ѝ, ръцете, които се сливаха с хълбоците ѝ. Дали остана доволен? Дали забеляза трапчинките в основата на гръбнака ѝ? Дали му харесаха? Дали го привлякоха? Дали го очароваха? Дали бедрата ѝ не бяха

прекалено закръглени? Тя прекрачи нощницата и се завъртя плавно с лице към него. Не вдигаше глава. Когато събра смелост да го погледне, очите му накараха сърцето ѝ да подскочи.

— Разпусни си косата.

Кери не очакваше Линк да изрече точно тези думи, но прегракналостта в гласа му бе отговорът на всичките ѝ неизречени въпроси. На Линк му се нравеше това, което виждаше.

Със следващото движение тя изтегли плитката. Къдравият край покри голата ѝ гърда. Мъжът я наблюдаваше внимателно. Кери свали ластичето и без да бърза, заразплита кичурите. Линк не пропусна нито едно от грациозните движения на пръстите ѝ, сякаш за тях се изискваше огромен талант и идеален синхрон. Когато свърши, Кери отпусна тежката коса върху раменете си.

— Тръсни глава. — Кери я завъртя и косата се люшна като букет цветя. — Прокарай пръсти през нея.

Жената вдигна кичурите от лицето си и ги разреса с широко разперени пръсти. Косата падна върху раменете ѝ и почти покри гърдите ѝ. Учестеното дишане на Линк ѝ подсказа, че едва се сдържа, но действието му я завари неподготвена. Той протегна рязко ръце и улови талията ѝ. С едно движение се изтегли към ръба на стола и я дръпна напред. Когато отворената му влажна и мека уста докосна корема ѝ, тя нададе възторжен вик.

Целуваше я жадно. Спираше само за да премести устните си. Прегърна я и сложи ръце на хълбоците ѝ. Кери затаи дъх от необузданите му ласки. Омаяна се втренчи в този тъй скъп на сърцето ѝ човек. Той се въртеше и я обсипваше с пламенни целувки, които изгаряха кожата ѝ. Дъхът му сякаш цяла я изпепеляваше.

Коленете ѝ омекнаха. Издаде тих стон, от който Линк дойде на себе си. Изправи се и я взе в обятията си. Шепнеше нежности, придружени с възклицания. Думите излизаха стихийно от устата му и се превръщаха в еротична лирика, която я разтрепери и още повече я възбуди. Когато плъзна ръка между бедрата ѝ, тя откликна без колебание.

— Боли ли те? Никога повече няма да те нараня, Кери, кълна ти се.

Докато я целуваше, Линк свали джинсите си. Смъкна ги и пристъпи встрани, за да се освободи от тях, без да прекъсва бурната

целувка. Кери почувства как се притисна към нея — изгарящ от страст, нетърпелив. Бавно погали бедрото ѝ от външната му страна и го повдигна върху своето. Когато най-интимните части на телата им се срещнаха, Кери реагира импулсивно — отметна назад глава, докато косата ѝ стигна до кръста, и се изпъна, за да се приближи максимално до него.

— Още не — прошепна Линк.

Галещите му пръсти вършеха магии, откриваха тайни, намираха ключа към това, което я правеше жена. Отприщи стихията с нежното си докосване. Заляха я вълни от радост, наслада и обич. Ноктите ѝ се забиваха в раменете, а зъбите — в гърдите му. Той им се наслаждаваше, опияняваше се от всеки неин спазъм на удоволствие. Кери не издържа дълго на възторженото изживяване. Облегна се на гърдите му изнемощяла и задъхана. Той я взе на ръце, занесе я до леглото и нежно я сложи на възглавниците. Беше замижала, но голото гордо тяло на Линк, надвесено над нея, я накара да отвори широко очи.

— Хубав си! — Думите бяха произнесени почти беззвучно, но той ги прочете по устните ѝ.

— Кой, аз? — Изглежда я невярващо, усмихна се и сбърчи чело.

— Да, ти — отвърна на усмивката му Кери. — И всичко, което вършиш с мен. И то е хубаво.

— За второто съм съгласен.

— Нали не се държах като глупачка?

— Беше красиво за гледане... и приятно на пипане.

— Още... — Кери прехапа долната си устна, за да сподави сладостния стон, напирал в гърлото ѝ. — Не смятам, че...

— Какво казваш?

— Още не съм свършила — задъхано отвърна тя.

— Добре, добре — усмихна се Линк.

— Искам те... Линк...

— Искам пак да го чуя! Каж ми какво искаш.

В тона му нямаше насмешка. Молбата идеше от дъното на душата му. Стисна зъби и лицето му се изкриви от непреодолимото желание, потискано толкова дълго. Беше затрогващо уязвим.

— Кери, покажи ми какво искаш.

Тя сложи ръце върху горната част на бедрата му. Погали издаващите се кости. Линк изсъска някакво проклетие и ето че

стихията се отприщи. Той издаде страхотен стон и я понесе в ритъма на екстаза. Кери отново усети разтапящата я топлина, която постепенно се разпали като тлееща жарава.

— Не бързай. Спокойно. Сега имаме достатъчно време.

Той ѝ се наслаждаваше подобно на познавач, който отпива по малко от рядко срещано вино. Докосваше я ненаситно навсякъде, сякаш цялото му тяло се бе превърнало в даряващо наслада сетиво. Линк обаче не можеше да се въздържа до безкрайност. Не след дълго той самият вече бързаше, увеличаваше темпото. Кери го последва. Завихриха се в пламенен танц, който щеше или да ги изпепели, или да ги убие.

— Кейдж, чу ли нещо? — Джени с мъка се изправи до седнало положение.

— Да — промърмори той и зарови глава във възглавницата.

— По-добре да ида...

— Не ставай. — Кейдж я хвана за нощницата.

— Но...

— Линк влезе в стаята на Кери.

— Тя покани ли го? — Джени зяпна и се отпусна назад.

— Откъде да знам? Не ме интересува. Заспивай.

— Дали все още ѝ се сърди?

— Джени! — изрече строго Кейдж.

— Може би...

— Джени! — Тихият му вик я накара да млъкне. — Нали това искаше? Още в момента, в който ги видя, си мечтаеше да се съберат. Сега, моля те, не говори, за да ни дадеш възможност двамата с бебето да заспим отново.

— Бебето не спеше — оплака се Джени, — а ме риташе.

— Обърни се на една страна. — Кейдж я гушна и притисна гърба ѝ до гърдите си. Сложи ръка на корема ѝ и леко го разтри. — Малко му завиждам на Линк.

— Ужасно е да кажеш подобно нещо на дебелията си бременна съпруга!

— Да не смяташ, че бих погледнал друга? — Джени го смушка в ребрата с лакътя си и той изскимтя тихо. — Не ме остави да довърша. Малко му завиждам. Завиждам му заради удоволствието, което

изпитва, докато се стреми да я спечели. Но в никакъв случай не бих желал да се сравнявам с него, що се отнася до онова, което имаме ние двамата.

— Нито пък аз.

— Да те накарам да дойдеш у дома и в леглото ми беше невероятно постижение за мен. Но си струваше.

— Същото заявих днес на Кери.

Двамата вече бяха улегнали по отношение на любовта, която съществуваше между тях. И все пак понякога се вълнуваха, както например няколко минути по-късно, когато Кейдж попита:

— Бебето заспа ли?

— Да, но майка му е будна. — Джени се обърна. — Целуни ме.

— Не бива, Джени. Вече е много опасно.

— Няма да правим нищо друго. Просто ме целуни, и то силно.

— Спиш ли?

— Мисля, че съм мъртва — въздъхна Кери.

Линк палаво духна върху едната ѝ гърда и за негова изненада зърното настръхна.

— Не си мъртва.

Кери сънено отвори очи. Тя лежеше по гръб, а Линк се бе завъртял по корем и се подпираше на лакти.

— Зле ли изглеждам?

— Това ли е жената, която вървеше из джунглата, без да се е начервила, нито пък сресала, а сега се безпокои за външността си?

— Зле ли изглеждам?

— Както изглежда жената, след като се е любила. — Линк я целуна леко. — Тоест безкрайно красива.

— Ама че приказки!

— Защо сега ще ни интересува дали видът ти е приличен, след като в джунглата не му обръцахме внимание?

— Понеже там не спях с теб.

— Но не по моя вина. Всъщност аз спях с теб. Помниш ли нощта под лианите?

— Но тогава не ми беше любовник.

— Помниш ли нощта под лианите? — повтори Линк въпроса си. Кери кимна. — Известно ли ти е, че ако мъжът можеше да умре от

страст, тази дупка щеше да бъде смъртното ми ложе?

Кери се изсмя, а Линк се намръщи.

— Никак не е забавно.

— Знам, защото и аз страдах.

— Така ли?

— Да.

— Много си красива.

— Не си ми го казвал досега.

— Не обичам да правя комплименти.

— Не се сближаваш лесно с хората, нали, Линк? — Кери отметна кичурите от челото му.

— Не. — Видя тъгата в очите ѝ и се прокле заради грубия си отговор. Помъчи се да я успокои, като сложи ръка върху бузата и прокара палец по устните ѝ. — Но тази нощ ти си ми близка. Поблизка от всяка друга жена. И двамата чувстваме близост. Хайде да не опропастяваме изживяването, като разсъждаваме прекалено много.

Кери не бе способна да му се противопостави. Сърцето ѝ преливаше от обич към този мъж. Изпитваше желание да го изрази с думи, но си даваше сметка, че ще го отблъсне. Ето защо замълча. За да разведри атмосферата, тя се повдигна и го целуна по челото. Косата ѝ се допря до рамото му.

— Приятно е.

— Кое?

— Когато косата ти се допира до кожата ми.

Кери получи вдъхновение да докаже любовта си и започна да го целува по раменете, като леко засмукваше плътта му. Линк изръмжа одобрително. Кери подви крака, надвеси се над гърба му и продължи да го целува на най-различни места. Стигна до хълтналата част в основата на гръбнака. Косата ѝ следваше движенията на главата ѝ. Разстиляше се по гърба му, повдигаше се леко и отново се спускаше върху гладката му плът подобно на вълни, които заливат брега. Прокара ръка по хълбока му и леко го стисна. Линк я стрелна хитро с очи.

— Кери? — Той се ухили самодоволно, после изражението му омекна, когато косата ѝ отново го погали.

— Да?

Повтори името ѝ. Явно искаше да ѝ благодари, но не смееше. Кери обаче схвана, че има нещо, което не е в състояние да скрие.

— Ако нямаш желание, не го прави.

Кери му се усмихна мило и наведе глава. Докосна с устни коленете му и продължи нагоре. Косата ѝ галеше кожата му. Следващата ѝ целувка го накара да затаи дъх. Линк затвори очи и името ѝ излезе като въздишка от устата му, когато жената продължи любовната игра с устните и езика си. Без задръжки. С обич. Косата ѝ се допря до слабините му. Гледката беше красива и му подейства още по-възбуждащо. Повдигна Кери и я сложи върху себе си. Тя се втренчи удивено в него, но инстинктивно се остави да ѝ разкрие нови чудеса. Линк заби пръсти в хълбоците ѝ.

— Така ли...

— О, Господи, да! — изстена той. — Точно така.

Кери се завъртя. Линк покри гърдите ѝ с ръце. После започна да ги люби с устни. Кери се остави на усещанията си да направляват действията ѝ. При всяка целувка я разтърсваше неудържима тръпка, но играта изискваше да не го показва. Стремеше се да накара и той като нея да се отърси от задръжките и страховете си, да го увлече в собственото си вълнуващо приключение, все едно и тя за него е първата жена в живота му.

Вълшебните тласъци я издигаха до невероятни висоти и тя не съумя да спре лавината от чувства, която я връхлетя. Няколко минути по-късно двамата лежаха върху смачканите чаршафи, преплели крака. Линк първи излезе от унеса. Можеше да стане и да си тръгне, но я притисна силно към себе си.

— Кери, Кери...

Гласът му изразяваше най-различни неща. Копнеж. Удоволствие. Нежност. И най-вече тъга. Но Кери се вслушваше в ударите на сърцата им, които биеха едновременно, и не го чу.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Линк се нуждаеше от цигара. Би могъл да запали, но се страхуваше димът да не събуди Кери. Нищо не му пречеше да отиде да пуши другаде, но не му се искаше да я остави. Най-добре щеше да бъде, ако бе стоял далеч от нея.

Когато тя му отвори вратата предишната нощ, много по-разумно би било да приеме извинението ѝ, да си стиснат ръцете, да я целуне по бузата за лека нощ, да влезе в стаята си и дори да я заключи. Ето какво би следвало да направи. Ако бе постъпил по този начин, нямаше да я нарани. Щеше да изчезне от живота ѝ също така внезапно, както се бе появил.

Не съвсем. Вчерашната сутрин се добавяше към списъка на греховете му. Откъдето и да го погледнеш, положението бе страшно объркано. Беше се обвързал с Кери Бишоп още от момента, когато тя го отвлече от онази кръчма. И това щеше да продължи, докато ѝ кажеше довиждане с някоя остроумна фраза като „Трудно ще ми е без теб, малката“ и да отпътува на залез-слънце. Така ставаше само във филмите. От трогателната раздяла се получаваха страхотни сценарии. В живота обаче думите звучаха фалшиво.

Притисна чело до студения перваз на прозореца, сякаш се канеше да провере глава през дървото. Сбогуването бе само едната страна на проблема. Признаваше пред себе си, че ще му бъде трудно да забрави Кери. Изцяло бе пропит от нея и не бе способен да мисли за нещо друго. Усмивката ѝ. Гласът ѝ. Очите ѝ. Косата ѝ. Тялото ѝ. Отново изруга и тръсна глава да пропъди потискащите мисли.

Тялото му реагираше на спомените от предишната нощ. Не можеше да си обясни как се възбуди, но фактът бе налице. Струваше му се, че се е, изчерпил. Бяха ненаситни. Любиха се естествено, игриво, страстно, нежно и непрекъснато искаха още.

Дали някога бе срещал по-голяма взаимност от жена? Преживяването далеч надхвърли задоволяването на сексуалното желание. Кери проникна в някакво тъгълче, скрито дълбоко в душата

му. Точно от това се тревожеше Линк. Не устоя на изкушението да се обърне и да я погледне. Не успя да потисне усмивката, разпънала строгите му устни и прогонила обичайното скептично изражение на лицето му. Стройният ѝ крак се подаваше изпод чаршафа. На вътрешната част на бедрото ѝ личеше червеното петно от страстната му целувка.

— Кой ли ще го види?

— Ревнуваш ли? — Тя се усмихна и обви с ръце врата му.

Линк с изненада установи, че наистина ревнува. Господи, той я посвети в тайните на любовта. Показа ѝ какво удоволствие е способно да усети тялото ѝ. Научи я да доставя удоволствие. Мисълта, че някой друг мъж ще се радва на тази чудесна, нежна, чувствена жена, която той бе открил, го изпълваше с дива ярост. Взря се в червенината на меката плът на бедрото ѝ и се сети какво щастие изпитаха и двамата, докато устните му бяха там. Очите му пробягаха по тялото ѝ. Всеки сантиметър от него бе свързан с еротичен спомен. От свода на малкото ѝ стъпало до сърповидната извивка на ухото ѝ той я бе галил, целувал.

Но независимо от чувствеността, която прояви, Кери изглеждаше невинна като дете с разпиляната по чистата възглавница коса, с леко разтворените, порозовели от целувките устни. Миглите ѝ бяха тъмни и гъсти, а бузите — млечнобели. Едната ѝ гърда надничаше изпод чаршафа, повдигаше се и се отпускате примамливо в ритъма на дишането ѝ. Колко пъти през нощта се връща към гърдите ѝ, доставяйки и получавайки наслада?

С тих стон Линк се обърна отново към прозореца и се взря в пейзажа пред себе си. Слънцето изгриваше и го обливаше със светлина. Преди няколко минути всичко бе мрачно, но цветовете вече започнаха да изпъкват. Бледото небе се бе изпълнило с червеникавозлатисти отблясъци. Гледката бе красива, но нямаше нищо общо с потиснатото му настроение. Днес трябваше да си замине. Би било глупаво, ако продължеше да се мотае тук. Положението щеше да се усложни още повече. Понеже не бе в състояние да прекарва времето под един покрив с нея, без да я желае в леглото.

Връзката им не можеше да трае дълго. Рано или късно трябваше да се върнат към предишния си начин на живот. Разумът му подсказваше, че колкото по-бързо се разделяха, толкова по-добре. Мисията бе осъществена. Направиха каквото се искаше от тях. Дойде

моментът да се заловят със собствените си занимания. Сиращетата вече очакваха новите си родители. Освен Лиза. Но и за нея лесно щяха да се намерят родители.

Линк реши да приеме предложението на едно международно списание да публикува снимките от бягството им. Парите, които щеше да получи, бяха достатъчни, за да се издържа до следващото значимо събитие, чието документиране би предизвикало интереса на хората. Странно, Линк не усещаше обичайното нетърпение. Обикновено чудесата го привличаха и жаждата му към тях бе неутолима. Бе готов на секундата да грабне фотоапаратите и да хване самолета. Защо сега протакаше?

Обяснението е повече от очевидно, копеле такова. Погледни назад. Е, добре. Причината бе Кери. Не желаше да я изостави. Но няма имаше избор? Какво бе в състояние да й даде? Прашен апартамент в Манхатън, претъпкан с боклуци, където се отбиваше веднъж месечно, за да прибере пощата си. Използваше банята и за лаборатория. Държеше химикалите във всекидневната. Нямаше кола. Телефонният секретар приемаше съобщенията. С изключение на закуската, която обикновено пропускаше, се хранеше навън. Единствените вещи в кухнята бяха празният хладилник, който му служеше само като машина за лед, и кафеварката.

Но дори и да притежаваше луксозен обзаведен мезонет на Парк Авеню, не би се осмелил да помоли жена като Кери Бишоп да се омъжи за него. Линк бе израсъл на улицата. Трийсет и пет годишен хулиган без образование. Не бе просто необработен скъпоценен камък, а грубиян до мозъка на костите си. Тя бе живяла в умерен лукс. Сигурно знаеше много езици. Бе изтънчена, интелигентна, произхождаше от елита на обществото. И колкото и да се страхуваше, никой не би я държал отговорна за престъпленията на баща ѝ. Тъкмо обратното — навярно мнозина я възприемаха като невинна изкупителна жертва.

Тя бе най-хубавото нещо, което Линк О'Нийл някога е имал, и той просто не можеше да се справи с него. Въздъхна, приближи се до леглото и се вторачи в нея. Ако ситуацията бе по-различна... Но не беше. Ето защо бе излишно да съжالياва. Без нея животът му щеше бъде тъжен. Кери приличаше на искра, готова да възпламени скучния му свят. Опря се на стената и се надвеси над леглото. Изкушаваше се

да я целуне за последен път, но се боеше да не я събуди. Докосна леко с палец устните ѝ. Боже, колко бе красива! Стомахът му се сви при мисълта, че днес щеше да я види за последен път.

Не бе казвал тези думи на никого. Или навярно само на майка си, но тя умря, когато бе много малък, и Линк не си спомняше. Беше сигурен, че не ги е изричал пред суровия, безчувствен мъж, който му бе баща. Сега ги прошепна на Кери Бишоп:

— Обичам те.

След миг виолетовите ѝ клепачи потрепнаха. Уплаши се да не би признанието му да я е събудило, но тя се разсъни бавно и той се успокои. Протегна се гъвкаво, като вдигна ръце и изпъна пръстите на краката си. Чаршафът се смъкна надолу и откри гърдите ѝ. Линк стискаше здраво зъби, за да не се наведе и да покрие с устни едното от тези мамещи розови зърна, да го подразни с език и да го събуди. Положи неимоверни усилия, но успя да запази самообладание. Кери отвори очи и погледът ѝ попадна върху мишницата му. Пресегна се и закачливо го погъделичка. Линк свали ръката си и се обърна.

— Рано е — заяви през рамо той. — Не е нужно да ставаш.

— Щом ти си станал, и аз ще го направя. Или да те съблазня отново да си легнеш?

Линк се взря в нея, докато си обличаше ризата. В тъмносините ѝ очи горяха пламъчета, които го канеха да се върне при нея. Чаршафът бе събран на скута ѝ. Седеше с изправен гръб и голи гърди. Косата ѝ падаше по раменете. Приличаше на жрица от някаква езическа религия. Линк не се нуждаеше от изкушение. Желаше я толкова силно, че едва откъсна очи.

— Пуши ми се.

— Запали тук.

— Пие ми се кафе. — Не я погледна, понеже усети тревогата в гласа ѝ. — Дали може да го приготвя аз?

— Да, разбира се.

Линк виждаше в огледалото как тя следи всяко негово движение. Безпокойството в очите ѝ се засилваше. Безспорно е очаквала от него да се държи като нежен влюбен. Дори не я целуна за добро утро. Страхуваше се да го стори. Само ако се докоснеше до нея, не би бил в състояние да я пусне.

— Ще се срещнем долу — изрече рязко и тръгна към вратата.

— Линк? — беше се покрила с чаршафа. Стана му още по-болно. Кери вече не бе красивата жена, която не се стесняваше от любовника си, а криеше срамежливо голотата си. Усмивката ѝ бе плаха и пресилена. — Защо бързаш толкова?

— Днес ми предстои да свърша много неща. След като снимам децата с новите им родители, ще си замина. — Не издържа на жалното ѝ изражение, обърна се и хвана дръжката на вратата. — Слез, когато си готова.

Затвори вратата и се спря в коридора. Сам би се учудил, ако можеше да зърне измъчената си физиономия. Стисна зъби, за да не изкрещи от болка. После се спусна по стълбите, проклинайки живота и съдбата, която си играеше с хората.

Душът блъскаше по кожата на Кери с такава сила, че сякаш я наказваше. Случилото се не бе сън. Тялото ѝ носеше белезите от изминалата нощ. Но и без тях съзнанието ѝ бе изпълнено със скъпи спомени. Снощи Линк беше невероятно нежен. Съобразяваше се с желанията и потребностите ѝ. Посрещаше я чувствено, сякаш се досещаше за най-съкровениите ѝ сексуални мечти, и те се превръщаха в реалност. Тази сутрин бе студен, чужд, непознат човек, не по-малко враждебен, отколкото в деня, когато разбра, че го е лъгала. Тогава се бе ядосал. А сега прояви безразличие. Кери предпочиташе страданието пред безразличието.

Когато слизаше по стълбите, отново я обхвана типичният за характера ѝ несломим оптимизъм. Надяваше се, че Линк наистина е изпитвал желание да изпуши цигара с първата чаша кафе, и затова е бил сърдит. След като се е разсънил, сигурно щеше да я прегърне и да я целуне със страстта, която бе проявил през нощта. Или просто сутрин по принцип не беше в настроение. Кери отказа да приеме неприятната възможност да се окаже за него просто жена, която е трябвало да „свали“, и след като го е постигнал, е готов да се оттегли.

Но още щом влезе в кухнята, се убеди, че няма да е така лесно да приеме промяната. Погледна я равнодушно. В непреклонните му златистокафяви очи нямаше и следа от чувство, предназначено за нея. Кимна ѝ хладно и продължи да отпива от кафето.

— Добро утро, Кери — весело я поздрави Джени, която поднасяше лъжицата към лакомата устичка на Трент. — Кейдж, моля

те, налей на Кери сок.

— Само кафе.

— А какво ще закусиш?

— Нищо, благодаря.

Държеше главата си наведена. Какво очакваше? Любовни признания по време на закуска? Линк обеща само да ѝ достави удоволствие и удържа на думата си.

— Тази сутрин си страхотна — каза Джени.

— Наистина — намеси се Кейдж. — Нова дреха?

— Да. Благодаря. — Беше облечена във всекидневен костюм в лимоненожълто. — След ризите и джинсите в джунглата, всяко нещо, което сложа, ще изглежда далеч по-добре. — Кери се помъчи да накара гласа си да звучи безгрижно, но не постигна голям успех. — Дали децата вече са готови?

— Бях при тях преди няколко минути — отвърна Кейдж. — Хаосът почти е овладян. Събират си багажа.

— Нещо ново за Лиза?

— Боя се, че не — отговори Джени.

— Обещах на Джо да го сваля долу. — Линк шумно дръпна стола си назад. — Ще отида да му помогна при обличането.

— Иди да си измиеш ръцете, Трент. — Джени вдигна сина си от столчето, при което изтърпя гневния упрек на Кейдж. — Кери, има много кафе. Кейдж, би ли ми помогнал за минута в пералнята?

— Сигурен ли си, че си чул Линк да влиза при Кери? — попита Джени веднага щом останаха насаме в помещението до кухнята.

— И кога излезе?

— Ти да не си възпитателка в пансион?

— Заедно ли преспаха? — прошепна тя.

— Мисля, че да, но не е наша работа.

— Какво става с тях?

— Всеки е в правото си от време на време да прекарва по една свободна нощ, с когото си иска.

— Но не и ти! — Джени се втренчи смаяна в него.

— Вярно.

Кейдж се ухили доволно, наведе се и я целуна по врата. После и устата ѝ бе дарена с първата за деня целувка.

— Нито пък ти.

— Престани най-сетне да ме закачаш! — Джени се изтръгна от обятията му. — Жените в напреднала бременност като мен не трябва да имат сексуални желания.

— Горките! — Кейдж отново посегна към нея.

— Спри най-последно! И не ме будалкай. Опитваш се да отклониш въпроса за Кери и Линк.

— Да.

— Длъжни сме да се намесим.

— Не.

— Но защо?

— Джени, знам, че звуча като развалена грамофонна плоча, но пак ти повтарям: не е наша работа.

— Но те се обичат. Убедена съм! Чувствам го!

— А не ти ли се иска да почувстваш нещо друго? — Джени бе много чаровна, когато се ядосаше и Кейдж се усмихна, свивайки предизвикателно вежди.

— Невъзможен си!

— Затова ме обичаш. А сега, ако не желаеш да понесеш последиците от престоя си, заключена в пералнята с едно лошо момче, да се заловим със задълженията си. Денят ще бъде тежък.

Почти се стъмваше, когато Джени, Кейдж, Кери и Линк седнаха на верандата и въздъхнаха уморено. Денят беше по напрегнат, отколкото очакваха. Един собственик на ресторант устрои барбекю за първата среща на децата с новите им родители. Семействата, които осиновиха сирачетата, оправдаха надеждите на Кери. Раздели се със сълзи с децата, убедена, че всяко ще расте в дом, пълен с обич. Притеснено отбиваше похвалите и избягваше журналистите. Репортерите, които най-последно бяха допуснати до ранчото, настояваха за интервю, но тя го сведе до няколко любезни думи. Подчерта колко са обогатили живота ѝ децата и не си приписа никакви заслуги.

Рокси и Гари си тръгнаха с двете си дъщери. Боб и Сара заминаха с Джо няколко минути преди тях. Раздялата на момчето с Линк бе болезнена. Джо се опита да не плаче. Линк стискаше зъби, докато се ръкуваха и си обещаваха да поддържат връзка. Сега Трент и Лиза си играеха на поляната пред къщата. Лиза не даваше никакви

признаци, че се чувства изоставена. Дори не попита защо никой не я е взел.

— В кухнята ще намерите кошница с храна. — Джени махна изтощено към къщата. — Всеки да се обслужи сам.

— Благодаря — отвърна Кейдж. — Но с удоволствие бих пийнал само бира. Линк?

— Аз вече трябва да потеглям към летището.

Беше готов да тръгне. Дрехите, които бе купил в Ла Бота, бяха прибрани в новата чанта. Фотоапаратът и обективите се намираха в специална торба. Щеше да вземе нощния самолет за Далас и да се прехвърли на самолета за Ню Йорк. Кери научи за плановете му от Джени. Сърцето ѝ се късаше, но не го показваше. Държеше се хладно също като него. Въпреки че образът ѝ бе запечатан върху филмите му, тя също би могла да мине за непозната. След няколко седмици сигурно щеше да я забрави. Просто още едно сексуално завоевание — следващото име в дългия списък на жени от различни страни по света.

Тази нощ, след като останеше сама в леглото, където бяха преживели толкова вълнуващи мигове, Кери щеше да поплаче върху носната кърпа, която Линк ѝ даде. Дотогава щеше да се държи така, сякаш нищо не се е случило. Както самият той я бе уверил насред прерията, удаваше ѝ се да изпълнява различни роли.

— Имаш време за чаша бира.

— Добре, но само една — съгласи се Линк.

— Аз ще донеса. — Джени се хвана за стола. — Така или иначе, ми се налага да отида до тоалетната. — Ала още преди да стигне до входната врата, се хвана за корема и извика: — О, Боже!

— Какво става? — Кейдж подскочи. — Пак ли получи спазъм?

— Не.

— Да не е от храната? Казах ти да не ядеш от барбекюто. Готвачът слага лют червен пипер.

— Нищо ми няма на стомаха — усмихна се лъчезарно Джени. — Бебето.

— Бебето? — повтори глупаво Кейдж.

— Бебето. Май се е разбързало.

— Господи! — Кейдж я хвана за ръката. — Как разбра? Болки ли чувстваш? Кога... — Втренчи се в лицето ѝ и я обърна към светлината. Присви подозрително очи. — Сигурна ли си?

— Да! — Джени избухна в смях, понеже схвана, че според Кейдж отново вдига фалшива тревога, за да задържи Линк.

— Остават още три седмици.

— По календара може би да. Но бебето мисли по друг начин. А сега, ако не искаш да изтърся дъщеря ти с главата надолу на верандата, се качи горе и ми свали куфара. Ще го намериш в...

— Знам къде е. О, Боже! Моля те, Джени, седни! В болницата ли да се обадя или на лекаря ти? Начесто ли са болките? Какво да направя?

— Успокой се и ми донеси куфара. Кери ще позвъни на лекаря. Номерът е до телефона в кухнята. Линк, би ли се погрижил за Трент? Лиза току-що му пъкна бръмбар в устата.

Джени седна на фотьойла. Забавляваше се, като наблюдаваше как всички хукнаха като луди, блъскаха се и бързаха да изпълнят молбите ѝ. Кейдж забрави за добрите обноски и започна да използва думите, които бе научил от работниците на нефтените сонди. Трент с удоволствие хрупаше бръмбара. Вдигна страхотна врява, когато Линк, пребледнял като платно, го извади от устата му. Кери запази най-голямо спокойствие. Точно нейната ръка стисна Джени, преди да я закарат с количката в родилната зала.

— Сигурна съм, че всичко ще се оправи — усмихна ѝ се многозначително Джени.

Кейдж щеше да присъства на раждането. Кери и Линк трябваше да се заемат с Трент и Лиза и да уведомят родителите на Кейдж и семейство Флеминг. В момента не бяха необходими в болницата и можеха да се приберат вкъщи, но предпочетоха да останат. Кейдж периодично се появяваше в чакалнята, за да им съобщи, че бебето все още не се е родило.

— Как е Джени? — попита Кери.

— Красива е! — възторжено отвърна той.

Кери и Линк се усмихнаха на щастливия съпруг, но когато се спогледаха, усмивките изчезнаха от лицата им. Кери се тревожеше, че чувствата, които изпитва, са изписани на лицето ѝ. Ето защо се обърна към децата. Вече бяха разгледали всички книжки и спяха на дивана. Двамата с Линк предложиха на Кейдж да откарат децата вкъщи, но той настоя да останат.

— Джени държи Трент да бъде тук, когато бебето се роди. Така ще почувства, че и той участва в събитието.

— Чудно ми е как заспах на този шум. — Кери погали момиченцето по черната коса.

— И на мен. Явиха ли се кандидати за осиновяването на Лиза?

— Не още, но фондацията се е задействала.

— Дано имиграционните служби не окажат натиск върху теб.

— Едва ли ще върнат детето в Монтенегро. — Кери разтри раменете си, сякаш изведнъж усети студ. Взря се в спящата Лиза, а после вдигна очи към Линк. — Преди да си заминеш, още веднъж бих искала да ти благодаря за всичко, което направи за нас. Моля те, разреши ми да го сторя. Без теб нямаше да успеем. Щях да забравя...

Кери посегна към чантата си, извади чека и му го подаде. Линк го грабна с рязко движение. Прочете го, видя, че е от личната ѝ банкова сметка, полюбува се на красивия ѝ подпис и гневно го скъса на две.

— Защо постъпи така?

Въобразяваше си, че като му плати, ще се убеди в настъпването на края.

— Това не са от онези пари. Никога не съм ползвала парите на баща си. Мама ми остави наследство.

— Не ме интересува чии са парите.

— Тогава защо скъса чека?

— Сега сме квит, ясно ли ти е? — Гласът му беше пресипнал.

— Аха! — Сърцето ѝ отново трепна болезнено. Разтвори леко устни. — Значи вече си получил възнаграждението за услугата. — Пое си дълбоко въздух и потрепери. — Каж ми, Линк, предишната нощ струваше ли петдесет хиляди долара?

Мъжът гневно скочи.

— Имаме момиченце! — Внезапното появяване на Кейдж ги стресна. Обърнаха се рязко. Кейдж бе ухилен до уши. — Три килограма. Страхотна красавица! Джени е добре. Никакви усложнения. Ще видите бебето веднага щом го претеглят и му сложат номерче. — Прие сърдечните им поздравления, наведе се и прошепна на сина си: — Хей, Трент, роди ти се сестричка.

Кери се възпротиви, но Кейдж настоя тя първа да влезе при майката и бебето. Сестрата я въведе в отделението.

Джени беше единствената родилка. Държеше дъщеря си, увита в мъхесто розово одеяло, с шапка с пискюл.

— Почти бях забравила колко прекрасно е да държиш бебето за първи път — ведро каза тя и погледна петнистото сбръчкано личице, което смяташе за красиво.

Кери се разчувства от ведрото изражение върху лицето на приятелката си. Джени непрекъснато повтаряше името на Кейдж, на Трент и на Ейми, както бе нарекла дъщеря си. Кери излезе от стаята с чувството, че е видяла възплъщението на любовта. Цялото семейство Хендрин беше изпълнено с нея. Тя бликаше от тях. Кери се радваше, но и завиждаше на щастие то им. Обичта на Джени към съпруга и децата им подчертаваше празнотата на нейния собствен живот.

Рано бе загубила майка си. Баща ѝ умря, след като опозори името си. В стремежа си да изкупи част от греховете му, Кери пое отговорността за един цял народ. Мисията ѝ бе успешна, но нима разполагаше с нещо, което да покаже? В известна степен и тя си послужи с манипулации като баща си. Не стигна до корупция, но прибягна до измама. Хората я хвалеха заради огромната ѝ жертва. Но тя знаеше, че това не отговаря на истината. Извърши го заради себе си, а не заради сирачетата.

Използва ги като почистващо средство, с което да изтрие петното от семейството си. Изложи на опасност девет деца, рискува живота им, за да се освободи от вината. Сякаш заявяваше: „Вижте ме. Нося името на баща си, но не съм като него.“ И на кого се мъчеше да го докаже? На света, който в действителност не се интересуваше? Или на себе си?

Върна се в чакалнята. Кейдж държеше съннения си син на ръце и описваше на испански бебето на Лиза. Момиченцето седеше в скута на Линк. Несъзнателно бе сложило едната си ръчичка върху бедрото на мъжа, сякаш за да покаже колко много му вярва и го обича. В този момент Кери взе своето решение.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не бях подготвен за това, а ти?

Въпросът на Кейдж бе риторичен. Пътникът, който седеше до него в линкълна, продължи да се взира в пространството пред себе си.

— Страшно се изненадах, когато Кери съобщи, че ще осинови Лиза. — Кейдж се вторачи в Линк. Откакто тръгнаха за летището, приятелят му не бе настроен за разговори. Острите му черти издаваха напрегнатост и мрачни мисли. Както обикновено, Кейдж шофираше прекалено бързо и пейзажът се размаваше пред очите им. Но не тази бе причината за мълчанието на Линк. Кейдж се досещаше какво го тревожи. — Какво според теб накара Кери да реши така внезапно да отгледа сама детето?

— Откъде да знам? — гневно му се сопна Линк. — Защо тази жена въобще върши разни неща? Толкова е странна.

— Да. И на мен ми мина през ума — изсмя се Кейдж. — Но ексцентричността я прави интересна, не мислиш ли?

— Ексцентрична означава и безразсъдна. — Линк изсумтя, скръсти ръце и потъна още по-надълбоко в седалката. — Обясних ти, че е луда. Преструва се на проститутка, а после на монахиня. Кой разумен човек би се занимавал с подобни номера? Първо действа, а после разсъждава. — Обърна се към Кейдж и насочи палеца си към него. — С безумните си постъпки ще си навлече куп неприятности.

Кейдж си помисли, че Кери вече си е навлякла куп неприятности. На първо място сред тях бе Линк, но на него пък този вироглавец точно заради това му харесваше. Той самият навремето се ползваше с репутацията на „лошо“ момче.

Бяха прекарвали тежка нощ. И двамата бяха небръснати, със зачервени очи и с дрехите от предишния ден, понеже не им остана време да се приведат в приличен вид. Линк държеше да вземе веднага самолета. Щеше да пътува до летището на автостоп или да повика единственото такси. Но Кейдж го увери, че по време на визитацията,

така или иначе, няма да види Джени и бебето. Закараха Кери с децата вкъщи и продължиха към летището.

Линк и Кери се сбогуваха бързо и учтиво, като избягваха да се гледат. Кейдж не намери смелост да уведоми Джени, че Линк заминава. Жена му щеше да се разочарова, когато откриеше, че опитите ѝ да ги сближи са били напразни. Лично Кейдж смяташе, че и двамата се нуждаят от ритник по задника, за да дойдат на себе си. Но след като не позволи на Джени да им се бърка, и той не можеше да се намеси. И все пак не пречеше да пораздруса привидно непоклатимия господин О'Нийл.

— Кери съвсем скоро ще си има неприятности.

— Какво искаш да кажеш?

Престореното безразличие на Линк се изпари.

— Първо с осиновяването. Не е омъжена. Имиграционните власти настояват сираците да бъдат настанени в семейства, за да не обременяват допълнително американските данъкоплатци.

— Осиновяването от самотни родители вече не е рядко явление.

— Да, но отнема повече време. А, както ти е известно, срокът е ограничен.

— Едва ли ще върнат едно четиригодишно сираче в Монтенегро.

— Може би. — Кейдж преднамерено се усмихна с фалшив оптимизъм. — Но ако все пак го сторят, Кери навярно ще тръгне с Лиза. Ясно ти е колко е твърдоглава.

— За Монтенегро? Трябва да е луда!

— Не бих се учудил. След като реши нещо, го довежда докрай. Макар и да изглежда крехка като пеперуда, тя е упорита като магаре. Двамата с Джени сме се убедили.

Линк запали цигара. Ръцете му трепереха. От намръщеното му лице личеше, че не изпитва удоволствие от пушенето.

— В това отношение много прилича на Джени.

— Джени не е такава — отбеляза Линк разсеяно.

— Външният вид лъже — изсмя се Кейдж. — Не вярвах, че ще успея да я накарам да се омъжи за мен. Беше бременна и живееше сама. Аз я молах, а тя упорито ме отбягваше.

— Джени е била бременна с Трент, преди да се ожените? — Линк го зяпна удивено.

— Той е мой — сопна му се Кейдж.

— Не искам да кажа нищо! — Линк вдигна и двете си ръце. — Просто ми се струва, че не е в характера на Джени.

— Вината е изцяло моя. Някой ден, когато разполагаме с повече време, ще ти разправа колко подло постъпих.

— Но накрая всичко си е дошло на мястото. Ето кое е важно.

— Да, но не беше лесно. Почти двайсет години ходех по жени, преди да спя с Джени. Винаги вземах мерки. Сигурен съм, че и ти никога не оставаш без пакетче презервативи в джоба. — Кейдж се ухили. Линк отвърна притеснено на усмивката му. — Никога не е имало изненади. Бях голям късметлия. Единствения път, когато пропуснах да се подготвя, беше с жената, която истински желях. С Джени противозачатъчните средства бяха последното нещо, за което си мислех. Навярно съм го сторил подсъзнателно, за да забременее и да се омъжи за мен.

Линк продължаваше да се взира през прозореца, но вече не седеше отпуснат на седалката. Беше се стегнал, сякаш очакваше всеки момент да изхвърчи. Прокара длани по бедрата си, стисна зъби и изрече рязко:

— Обърни!

— Моля?

— Спри и обърни. Връщаме се.

— Но самолетът ти излита след...

— Не ме интересува самолетът! — изкрещя Линк. — Закарай ме в ранчото.

Кейдж завъртя огромния линкълн и той се озова на банкета. Завоят беше безупречен. Настъпи педала за газта и помахна на полицаия, който му отговори със същото. Беше безпредметно човек да се опитва да гони Кейдж Хендрин. Изминаха разстоянието до къщата три пъти по-бързо, но на Линк му се стори, че пътуването няма край. Хапеше долната си устна. Въобще не се беше сетил! Естествено, след като излезе от бара с онази „проститутка“, му мина през ума, но по-късно запасите му останаха някъде заедно с фотоапаратите и другите му вещи. А сутринта, когато изхвърча с пикапа да търси Кери, въобще не му беше до противозачатъчните средства.

Ами после? В онази фантастична нощ колко пъти той... Сигурно най-малко... Дори не ги беше броил.

— Ако не възразяваш, ще отида в болницата. — Кейдж спря до тротоара.

— Не, разбира се. — Линк свали чантите от задната седалка и затръшна вратата.

— Вероятно ще остана там до края на деня. Чувствай се като у дома си. Ако Трент ви досажда, обадете се на родителите ми да дойдат да го вземат.

Линк вече бе стигнал до входната врата. Кимна разсеяно на Кейдж, който се изсмя тихо, включи на скорост и потегли надолу по алеята. Линк остави чантите си във вестибюла. Навън слънцето беше толкова силно, че му трябваша няколко секунди, за да привикне към слабата светлина. Блъскаше се в мебелите, докато обикаляше из празните стаи на първия етаж. Хукна нагоре, като вземаше стъпалата по две наведнъж.

Бутна вратата на спалнята за гости, но и там нямаше никой. Когато стигна до стаята на Трент, вече беше побеснял. Къде, за Бога, бе тя? Отвори рязко вратата и дръжката се удари в стената. Кери бе сменила измачкания костюм с джинси и тениска. Беше боса и косата ѝ падаше свободно по гърба. Седеше на ръба на леглото, където спеше Лиза. Трент тихичко похъркваше в другото.

Известно време двамата се взираха един в друг. После Кери скочи.

— Изплаши ме до смърт! — изрече тихо, за да не събуди децата, но и гневно, понеже Линк я завари да плаче. — Защо връхлетя така? Помислих си, че е крадец!

Линк направи три големи крачки, стигна до нея и я хвана за ръката. Дръпна я и я изведе от стаята.

— Няма проблеми — злобно ѝ отвърна той. — Ако беше крадец, веднага щеше да се превъплътиш в каратист.

— Много смешно! Пусни ме. — Тя освободи ръката си. — Тъкмо приспах децата. Бяха изтощени, но страшно възбудени. А ти се втурна в стаята като разярен бик и... Чакай малко. Вече трябваше да си на път за Далас. Защо си тук?

— За да ти направя предложение.

— Предложение? — Кери зяпна. — За какво?

— За женитба, разбира се. Какво друго би могъл да предложи мъжът на жената?

— Много неща. Обикновено бракът е последното.

— Е, аз ти предлагам брак — изрече Линк, смръщил лице от гняв.

— Защо?

— Защото съм човек, който поема отговорността за действията си. По пътя за летището Кейдж ми припомни една подробност.

— И по-точно?

— Не взехме никакви мерки, за да се предпазиш от забременяване. — Линк поклати глава, сякаш бе съобщил някаква съдбоносна информация. — Не ти е дошло на ума, нали?

За миг Кери се поколеба, но Линк не забеляза. Понрави ѝ се идеята да го накара да смята, че са били небрежни. Но сутринта реши повече никога да не злоупотребява с доверието на хората. Не можеше да излъже Линк — би било прекалено безскрупулно. Но заедно с това се ядоса, че се е върнал да ѝ предложи да се оженят само защото се чувства отговорен.

— Всъщност аз взех мерки. — Линк се стъписа. Кери се наслаждаваше на начина, по който арогантността му изчезна подобно на въздуха от спукан балон. — Още преди да замина за Монтенегро — продължи тържествуващо тя. — Знаех, че съществува вероятност да бъда изнасилена от партизаните, и започнах да пия хапчета против забременяване. И така господин О'Нийл, напразно се безпокоиш. Освобождавам те от „отговорност“. А сега, моля да ме извиниш, но съм много изморена. — Завъртя се, но не бе направила повече от две-три крачки, когато Линк я сграбчи за ръката и я обърна към себе си. — Какво има?

— Забравяш нещо.

— Какво? — Кери скръсти ръце и потропа нервно с крак.

— Лиза. — Линк едва се сдържаше да не я хване за гушата. — Нима вярваш, че ще ти позволят да я осиновиш?

— Да.

Въпреки, че му отговори категорично, Линк забеляза как жената трепна и подобно на катерач, който търси къде да стъпи на отвесна скала, се хвана за този факт.

— Аз пък не съм толкова сигурен. Нито пък Джени и Кейдж. Кейдж ми спомена, докато пътувахме за летището.

— Ще използвам всички възможности.

— Но не е изключено да се провалиш.

— Тогава ще заминем да живеем някъде, например в Мексико.

— Чудесно! Ще ѝ осигуриш отличен живот, без стабилност, без родина.

— Няма да я изоставя! — извика Кери. — Обичам я.

— И аз!

Думите му отекнаха в широкия коридор. Последвалата тишина бе запълнена единствено със звука от дишането им.

— Наистина ли? — тихо попита жената.

— Тази сутрин, когато тръгнах, сърцето ми се късаше. Не видях ли как ме стискаше за врата и не ме пускаше?

— След като излезе, тя плака, въпреки че ти обеща да не го прави.

— Видях ли? — Линк бе трогнат. — И тя ме обича.

Сърцето на Кери вече биеше силно, но не смееше да прояви прибързан оптимизъм. В миналото твърде често се разочароваше.

— Можеш и ти да подадеш молба за осиновяването ѝ.

— И проблемите ще са същите, дори още по-тежки, понеже съм мъж. Шансът е по-голям, ако кандидатстваме като съпрузи. А и за Лиза ще е по-добре. Убеден съм, че се нуждае както от майка, така и от баща.

Сърцето на Кери се сви от любов. Линк бе студен човек, защото не познаваше бащинската обич. Искаше ѝ се да го прегърне, да обсипе с бурни, радостни целувки брадясалото му лице, но се въздържа.

— Това все още не е сериозно основание за брак — продължи да спори тя. — Не би следвало да натоварваме Лиза с отговорността да задържи двама души и да ги накара да живеят щастливо.

— Щастието ни няма да зависи от нея.

— Мислиш ли?

Линк се обърна с гръб към Кери и се отдалечи. Бръкна в джобовете на джинсите си. Когато отново се завъртя с лице към нея, изглеждаше по-уязвим от всякога.

— Лиза не е единствената причина за предложението ми да се омъжиш за мен.

— Така ли?

— Да. Аз... На мен също не ми се ще да те изоставя. Чепата си, но те искам.

— В леглото?

— Да.

— Ясно. — Сърцето ѝ натежа като олово.

— Е, и...

— И? — Кери се вторачи въпросително в него.

— Аз... — Линк раздражено прокара пръсти през косата си и въздъхна тежко. — Кейдж ме предупреди за магарешкия ти инат. Държиш да го чуеш, нали?

Кери го изгледа невинно. Мъжът тихо изруга. После разпери ръце и каза:

— Обичам те, ясно ли ти е!

— Ясно ми е.

Кери се спусна към него. Линк я притисна към себе си. Устните им се срещнаха. Задъхаха се от страстната целувка.

— Не очаквах някога да го изречеш.

— И аз. Поне докато си будна.

— Будна?

— Няма значение — засмя се той. — Обичам те, Кери. Бог ми е свидетел.

— Обичам те, обичам те, обичам те!

— Сигурно ще съм ужасен съпруг. Аз съм посредствен, недодялан, отвратителен.

— Чудесен, талантлив, смел.

Линк я целуна и я повдигна на скута си. Кери обви с крака хълбоците му. Мъжът ѝ шепнесе нежни думи и я хапеше по брадичката и по шията. После внезапно я пусна.

— Не съм способен да ти предложа почти нищо, що се отнася до вещи. Не разполагам дори с тенджерата, в която...

— Трябваше да задържиш чека. — Кери сложи пръсти на устните му. — Щяхме да бъдем богати.

— Страшно умно! — Линк целуваше пръстите ѝ. — Говоря ти сериозно, Кери. Имам пари, понеже от години спестявам, но не притежавам покрив, под който да се подслоним.

— А аз притежавам красива къща в Шарлот, Северна Каролина.

— Не си ми споменавала досега.

— Не си ме питал. Чудна е. Убедена съм, че двамата с Лиза ще я харесате.

— Завършила си колеж.

— Но нямам нито една награда „Пулицър“, а твоите са две.

— Известно ти е как си изкарвам прехраната. Ще отсъствам често от дома.

— Не си познал, Линкълн — заяви Кери и поклати глава; — Греша, ако смяташ, че след като се оженим, ще те пусна да обикаляш сам по света, който е пълен с хубави жени.

— Нали не искаш да кажеш, че ще идвате с мен?

— Напротив.

— Двете с Лиза?

— Представи си колко са предимствата, ако сме заедно.

— Да чуя едно.

— Колко езика владееш?

— Почти съм научил английски.

— А аз говоря четири и ползвам още три. Скоро и Лиза ще се справя с английския. Помисли си колко ще ти помагаме.

— Да, но след няколко години Лиза ще тръгне на училище и...

— Забрави ли, че съм преподавателка? Ще я обучавам аз.

— Не е същото. Тя ще се нуждае...

— Линк, струва ми се, че вече се опитваш да се измъкнеш.

— Не. Просто държа да си наясно какво ти предстои.

— Аз съм наясно. — Линк все още изглеждаше скептично настроен. — Минахме през ада и нищо не ни попречи да се обичаме. Оттук нататък ще бъде далеч по-леко.

— Права си. — Линк се изсмя от сърце.

— Всичко ще си дойде на мястото. Ще си уредим живота. Постепенно. Съгласен ли си?

— Когато усещам топлината ти, миличка, съм съгласен на всичко. — Той я повдигна още по-нависоко. — Осъзнаваш ли, че ако не си облечена толкова много...

— Да, вече ми мина през ума.

Кери се завъртя и лицето му светна от удоволствие. Занесе я в спалнята за гости. Когато краката ѝ докоснаха пода, двамата започнаха да се събличат и да хвърлят дрехите си на пода. Влязоха в банята. Стигнаха безмълвно до идеята първо да се изкъпят. Линк нагласи водата. Пъхна се под душа и дръпна Кери. Устните им се срещнаха под

струята, нетърпеливи като телата им. Ръцете им бяха толкова заети, че със съжаление се откъснаха, за да грабнат гъбата и сапуна.

Линк я обсипа с целувки, ръцете му нетърпеливо обхождаха тялото ѝ, сякаш невярващи, че от този ден нататък никога повече няма да се разделят.

Все още не се бяха изсушили, когато той я положи на леглото и се надвеси над главата ѝ.

— Ще се караме.

— Непрекъснато.

— И ти няма да имаш нищо против?

— Линк, не ти ли е известно, че човек трябва да мине през ада...

— Кери се пресегна и го хвана за ръцете.

— За да се извиси до рая — довърши мисълта ѝ той и се отпусна върху нея.

Издание:

Сандра Браун. Сделка с дявола
ИК „Арлекин България“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.